

НОРА РОБЪРТС

Единствена
МОЯ ЛЮБОВ

The background of the cover is a dark, atmospheric illustration. It features a woman in a black dress standing in a brightly lit, circular area, possibly a doorway or a stage. In the foreground, the back of a man's head and shoulders is visible, looking towards the woman. The overall color palette is dominated by dark blues, blacks, and a warm, glowing orange-red light emanating from the central scene.

НОРА РОБЪРТС

ЕДИНСТВЕНА МОЯ ЛЮБОВ

Превод: Галина Лозанова

chitanka.info

Откакто се помни, Фреди Кимбъл е влюбена в Ник Лебек, далечен братовчед и бивш член на улична банда, а сега — талантлив композитор, чийто мюзикъл става хит на Брадуей. Фреди заминава за Ню Йорк с надеждата да намери път към сърцето на Ник, като го убеди да напише либерото на следващата му творба — любовна история, в която има много искреност и спонтанност. Също като главните герои на мюзикъла „Единствена моя любов“, Фреди и Ник преминават през различни фази на любовта, докато се справят с неизживените докрай съмнения и болка, свързани с миналото на Ник...

ПЪРВА ГЛАВА

Тя беше жена, която имаше своя цел в живота. Не случайно се премести от Западна Вирджиния в Ню Йорк. Предварително бе набелязала и обмислила как да постигне три основни цели: да си намери идеалната квартира, да преуспее на професионалното поприще, което сама си бе избрала и да спечели мъжа, когото желаше.

По възможност в този ред, но не задължително. Фредерика Кимбъл беше разумна и готова на компромиси — или поне се ласкаеше от мисълта, че е такава.

Беше ранна пролет. Тя вървеше в полуздрача по една от улиците на Ийст Сайд и си мислеше за дома. В нейните представи най-прекрасното място на света беше къщата в Шепърдстаун, Западна Вирджиния, където живееха нейните родители, брат ѝ и сестра ѝ. Просторна, весела къща, изпълнена с музика и гласове.

Никога нямаше да я напусне, ако не беше сигурна, че и тук ще я посрещнат с разтворени обятия. Наистина, често бе идвала в Ню Йорк — с този град я свързваха много неща, но вече усещаше колко ѝ липсва нейната стая на втория етаж на голямата каменна къща, музиката на баща ѝ, смехът на майка ѝ.

Ала Фреди вече не бе дете. Беше на двайсет и четири години — достатъчно голяма, за да потърси своя път в живота.

Не биваше да забравя, че и тук си беше у дома. Нали беше прекарала първите години на живота си в Манхатън. А след това често бе идвала на гости — но винаги със семейството си, призна с въздишка тя.

Е, този път ще се справя сама, опита се да се успокои Фреди и решително изправи рамене. Имаше да свърши няколко важни неща. На първо място да убеди Никълъс Лебек, че има нужда от партньор, с когото да работи заедно.

През последните няколко години той бе постигнал големи успехи като композитор, но щеше да спечели още повече, ако тя напише стиховете към неговата музика. Достатъчно бе да затвори очи, за да си

представи имената „Лебек-Кимбъл“, изписани едно до друго на бляскавата магистрала на успеха. Остави въображението да се развихри и в съзнанието ѝ като пълноводна река потече музиката, която щяха да създадат заедно.

Само оставаше да убеди Ник да погледне нещата с нейните очи. Ако се наложи, бе готова да използва като аргумент честта на семейството. В края на краищата нали бяха почти братовчеди.

Силно казано „братовчеди“, помисли тя и в очите ѝ просветна усмивка. Това бе нейната последна и най-важна цел в живота: Ник трябваше да се влюби в нея също толкова отчаяно и дълбоко, както тя го обичаше. При това отдавна.

Беше го чакала цели десет години, а според Фреди това бе достатъчно дълъг срок.

Вдигна яката на яркосиния си блейзър и си каза, че е крайно време Ник да се изправи лице в лице със съдбата си.

Ала когато застана пред вратата на бар „Спускай платната“, изведнъж цялата ѝ самоувереност се изпари. Популярният в квартала бар беше собственост на брата на Ник, Зак Малдун. Формално погледнато те не бяха истински братя, но в семейството на Фреди повече се държеше на чувствата, отколкото на родствените названия. Откакто Зак се бе оженил за сестрата на Наташа — мащехата на Фреди, семействата Станисласки — Малдун — Кимбъл — Лебек се свързаха в сложна, но здрава верига.

Фреди от малка мечтаеше да прибави към нея още едно звено — звено, в което бяха обвързани тя и Ник.

Пое си дълбоко дъх, още веднъж подръпна сакото си и приглади с ръце червеникаво — златистите къдрици, които все не успяваше да прибере в спретната прическа. За кой ли път съжали, че не притежаваше поне частица от екзотичната красота на Станисласки. Престраши се и натисна дръжката на входната врата.

Непременно щеше да се постарее да постигне целта си, пък да става каквото ще.

Въздухът в „Спускай платната“ беше пропит със сладникава миризма на бира и силния аромат на подправките за сос „маринара“. Сигурно Рио, старият готвач на Зак, готвеше спагети. Гласът от

музикалния автомат предупреждаваше приятелите си да се пазят от непостоянното сърце на вятърничавата Сю.

Всичко си беше по старому: уютните ламперии на стените, морските мотиви по бронзовите звънци, навигационните прибори, дългият, издраскан бар, светещите от чистота чаши. Само дето нямаше и следа от Ник. Фреди се усмихна, приближи се до бара и се настани на първия стол.

— Ще ме почерпиш ли едно питие, моряче?

Зак, който съставяше менюто за вечерта, вдигна разсеян поглед от тетрадката. Учтивата му усмивка мигом се разтегна и лицето му изгря радостно.

— Фреди, здрасти! Очаквахме те едва в края на седмицата.

— Обичам изненадите.

— И аз — особено хубавите като тази. — Зак ловко плъзна по плота халба бира и тя спря точно пред клиента, който я бе поръчал. След това се наведе, сграбчи я с огромните си ръце и я разцелува. — Както винаги, прекрасна.

— Ти също.

И това бе самата истина. През последните десет години, откакто го познаваше, той наистина изглеждаше все по-добре, също както доброто уиски ставаше все по-добро с годините. Тъмната му коса бе все така гъста и чуплива, дълбоко разположените очи излъчваха добре познатия ѝ магнетичен блясък. Лицето му също е прекрасно, помисли тя и въздъхна доволно. Загоряло, гладко, с няколко бръчки покрай устата и очите, които издаваха склонността на Зак да се смее често и само подсилваха чара му.

През целия си живот Фреди не можеше да се начуди как така винаги бе заобиколена от поразително красиви хора.

— Как е Рейчъл?

— Госпожа съдията се чувства великолепно, както винаги.

Устните на Фреди трепнаха в усмивка. Въпреки че шеговито използва титлата, с която се обръщаха към Рейчъл само в съда, в думите му прозвуча много обич. Жената на Зак — нейната леля — беше съдия по наказателни дела.

— Всички страшно са гордеем с нея. Видя ли играчката съдийско чукче, което мама ѝ изпрати? Онова, което издава звук на счупено стъкло.

— Дали съм го виждал! — Зак се усмихна ехидно. — Редовно ме удря с него по главата. На иска да забравям, че съм женен за съдия. — Очите му просветнаха насмешливо. — Освен това изглежда страхотно в черната тога.

— Сигурно. А как са децата?

— Поразяващата тройка? И те са добре. Искаш ли нещо газирано?

Като се забавляваше искрено, Фреди наклони глава настрани.

— Защо. Да не искаш да ти покажа личната си карта, Зак? Сигурно си забравил, че вече съм на двайсет и четири.

Той замислено потърка брадичката си и изпитателно я погледна. Крехката фигурка и белоснежната кожа като на порцеланова кукличка наистина бяха подвеждащи. Ако не знаеше годините ѝ също толкова добре, колкото години те на собствените си деца, като нищо щеше да ѝ поиска документ за самоличност.

— Просто не мога да свикна. Малката Фреди вече е голяма.

— И след като се убеди, че е така — каза тя и кръстоса крак върху крак, — защо не ми налееш чаша бяло вино?

— Веднага. — Зак протегна ръка зад гърба си и бел да се обръща безпогрешно извали подходяща чаша. — Как са вашите?

— Всички са добре и ти изпращат поздрави. — Вдигна чашата с виното, която ѝ подаде Зак. — За семейството.

В отговор той надигна тумбеста бутилка с минерална вода.

— Е, какви са плановете ти, скъпа?

— Ами, имам предвид някои неща. — Та се усмихна и отпи от виното. Интересно, как ли щеше да реагира Зак, ако му признае, че е дошла да омае по малкия му брат. — На първо време трябва да си намеря жилище.

— Знаеш, че у нас винаги си добре дошла.

— Да, знам. Както и че мога да отседна при баба и дядо, при Майкъл и Сидни или при Алекс и Бес. — Отново се усмихна. Толкова бе хубаво да си заобиколен от хора, които те обичат. Но... — Всъщност предпочитам да съм самостоятелна. — Облегна се на бара. — Крайно време е за малко приключения. — Той понечи да възрази, но Фреди се засмя и завъртя глава. — Нали няма да ми четеш конско, чичо Зак? Малко е смешно за човек, който навремето е избягал от къщи, за да стане моряк.

Ето, че го хванах на тясно, доволно помисли тя. За пръв път излязъл в открито море, когато е бил доста под двацет и четири.

— Добре, няма да има конско. Но не обещавам, че няма да те държа под око.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб — обяви Фреди и няколко пъти се олюля на стола, преди да попита — както се надяваше, — напълно естествено и спокойно: — А как е Ник? Очаквах да го видя тук.

— Мотае се наоколо. Сигурно е в кухнята и нагъва от спагетите на Рио.

Тя подуши въздуха.

— М-м-м, мирише вкусно. Ще мина да му се обадя.

— Заминавай. И го предупреди, че очаквам да си плати вечерята като посвири малко.

— Непременно ще му предам.

Фреди взе чашата с виното, като едва се сдържа да не си оправи косата или сакото. Никак не бе очарована от външността си. В най-добрия случай можеше да мине за „сладка“ при този нисък ръст и крехка фигура. Отдавна бе престанала да се надява, че един ден ще разцъфне и ще се превърне в съблазнителна пищна красавица.

Към нежната фигурка трябваше да се прибави буйна грива от ситно къдрава червеникаво — руса коса, чипо носле със съзвездие от лунички, раздалечени сиви очи и трапчинки на бузите. Когато беше малка, мечтаеше да изглежда като примерна и изтънчена госпожица. Или напротив — дива, непокорна и лукава. За щастие колкото по-голяма ставаше, толкова повече се харесваше такава, каквата бе.

Но и сега искрено се обиждаше, когато я възприемаха като кукла в естествен ръст или като ренесансова статуетка.

Напомни си, че ако иска Ник да я възприема като жена, първо самата тя трябваше да свикне да се отнася сериозно към себе си.

С тази мисъл Фреди отвори вратата към кухнята. Сърцето й веднага се качи в гърлото.

Очакваше го. Винаги ставаше така, когато го види — от първия до последния път. Всичко, което искаше в този живот, всичко, за което копнееше, седеше на кухненската маса над чиния фетучини с морски деликатеси.

Никълъс Лебек, лошото момче, което на времето леля й Рейчъл бе защитавала със страст и всеотдайност в съдебната зала. Непокорният младеж, когото семейството й бе отвоювало от уличните банди с много любов, грижи и постоянство.

Сега той беше зрял мъж, но все още притежаваше нещо от бунтарския дух на дивата си младост.

Личи му по очите — помисли тя и сърцето й се разтуптя. Тези прекрасни, буреносни зелени очи. Дългата му коса бе прибрана в тъмноруса опашка. Имаше уста на поет, брадичка на боксьор и ръце на музикант.

Фреди беше прекарала не една нощ в мечти за тези ръце с дълги пръсти и широки длани. Откъсна поглед от прекрасното лице с едва загатнати скули и леко крив нос — счупен преди години, когато той безуспешно се бе опитал да спаси изпратената от нея топка, докато играеха бейзбол — и с удоволствие продължи нататък.

Ник имаше тяло на бегач — високо и слабо. Беше със стари сиви джинси, протрити на коленете. Ръкавите на ризата му бяха навити до лактите. Липсваше едно копче.

Докато се хранеше, той не спираше да говори с огромния чернокож готвач, Рио, който почистваше мазнината от фритюрника.

— Никога не съм казвал, че прекаляваш с чесъна. Напротив, обичам го по-люто. — Ник уви на вилицата следващата порция спагети, за да подкрепи думите си с дела. — Колкото повече остаряваш, толкова по-темпераментен ставаш, приятел — допълни с пълна уста.

Рио добродушно изруга. В спокойния му глас се усещаше напевният акцент на Антилите.

— Не се подигравай с възрастта ми, момченце. Още съм способен да те просна на земята.

— Божичко, ще умра от страх. — Ник се ухили и отчупи парче чеснов хляб точно когато Фреди затвори вратата след себе си. В очите му светна радост. Веднага остави хляба и стана от масата. — Хей, Рио, я виж кой е дошъл. Как си, Фред?

Приблужи се до нея и я прегърна братски. Ала когато усети женствените извивки на тялото, което се притисни към неговото, изпита неудобство и се намръщи.

— А — отрони се от устата му и се отдръпна. Продължаваше да се усмихва, но за всеки случай прибра ръце в джобовете си. — Нали щеше да пристигнеш в края на седмицата?

— Размислих. — Самочувствието на Фреди се повиши леко, щом усети реакцията му. — Здравсти, Рио. — Остави чашата, за да отвърне по подобаващ начин на мечешката прегръдка на готвача.

— Сладката ми кукличка. Ела да хапнеш нещо.

— С удоволствие. Да си призная, Рио, във влака през цялото време си мислех за приготвената от теб храна. — Настани се на масата и с усмивка протегна ръка на Ник. — Сядай, храната ще изстине.

— Права си. — Той взе ръката ѝ, стисна я леко и я пусна, преди да седне до нея.

— Е, как са вашите? Брандън още ли е луд по бейзбола?

— Да, и е капитан на отбора на гимназията. — Фреди замълча и въздъхна щастливо, когато Рио сложи пред нея голяма чиния. — Кейти също се представи великолепно на последния балетен рецитал. Естествено, мама се разплака от радост. Нали разбрахте, че за нейния магазин за играчки писаха във „Уошингтън Поуст“? А татко току-що завърши новата си композиция. — Тя уви спагетите на вилицата си. — А при теб какво ново?

— Всичко е наред.

— Работиш ли върху нещо?

— Подготвям следващото парче за Бродуей. — Ник смутено сви рамене. Още му беше трудно да говори за важните неща в живота.

— Заслужаваше да ти дадат наградата „Тони“ за „Последната автобусна спирка“.

— Достатъчно беше, че ме номинираха.

Фреди поклати глава. Не беше достатъчно — и за него, и за нея.

— Мюзикълът беше прекрасен, Ник... И продължава да е прекрасен — поправи се тя, тъй като още не бе слязъл от сцената. — Ние всички страшно се гордеем с теб.

— Това е само начин да си изкарвам прехраната.

— Не го поощрявай, че съвсем ще се главозамае — обади се Рио от печката.

— Стига де, нали те хванах да си тананикаш „Това се случи толкова отдавна“ — доволно се засмя Ник.

Рио снизходително сви мощните си рамене.

— Е, имаше една-две приятни мелодийки. Хайде, яж, не се разсейвай.

— Имаш ли либретист? — попита Фреди. — Имам предвид за новия мюзикъл.

— Не. Още съм в съвсем начален етап. Сам не зная какво ще излезе.

Точно това искаше да чуе.

— Някъде прочетох, че Майкъл Лорей бил вече ангажиран. Ще трябва да си потърсиш друг.

— Аха. — Ник се намръщи и отново загреба от спагетите. — Жалко, защото ми харесваше да работя с него. Много либретисти изобщо не чуват музиката. Забелязват само собствените си стихове.

— Проблемът наистина е сериозен — съгласи се Фреди със съзнанието, че разчиства пътя пред себе си. — Имаш нужда от човек със солидно музикално образование, който усеща какво казва мелодията и може да го предаде с думи.

— Точно така. — Той надигна халбата с бира и отпи.

— Значи ти всъщност имаш нужда от мен — решително заяви тя.

Ник преглътна бързо и я изгледа така, сякаш внезапно бе проговорила на португалски.

— Хм?

— Откакто се помня, винаги съм се занимавала с музика. — Започваше сериозна битка, но се постара да го каже с най-обикновен тон. — Един от най-ранните ми детски спомени е как седя в скута на татко и той ми показва как да местя пръстите си по клавишите на пианото. За негово разочарование се оказа, че композирането не е най-голямата ми любов. Предпочитам думите пред звуците. Мога да напиша стиховете за твоя мюзикъл, Ник, и то по-добре от всеки друг. — Погледна го с ведрите си сиви очи. — Защото разбирам не само твоята музика, но и теб. Е, какво ще кажеш?

Той се размърда на стола и въздъхна.

— Не зная какво да ти отговоря, Фред. Все едно ме цапардоса с мокър парцал по главата.

— Не разбирам защо. Знаеш, че съм написала текстовете на някои от песните на татко. А и не само тях. — Отчупи парченце хляб и замислено го сдъвка. — На мен ми изглежда съвсем логично и удобно разрешение на въпроса. Аз си търся работа, ти — либретист.

— Аха. — Притесняваше се при мисълта да работи с нея. И ако трябваше да бъде честен, през последните години често се притесняваше от нея.

— Надявам се да помислиш върху предложението ми. — Фреди отново се усмихна. Като член на голямо семейство, тя добре познаваше стратегическото значение на привидното отстъпление. — А ако идеята ти хареса, можеш да я обсъдиш с продуцентите си.

— Добре — бавно каза Ник, — определено си заслужава да помисля.

— Чудесно. От време на време ще се отбивам в бара, а и ти можеш да ми се обадиш в „Уолдорф“.

— В „Уолдорф“? Защо си отседнала в хотел?

— Само временно, докато си намеря квартира. Знаеш ли нещо подходящо наблизо? Харесвам този квартал.

— Не, аз... Не знаех, че се местиш за постоянно. — Веждите му отново притеснено се сключиха. — Искан да кажа, окончателно.

— Да, така реших. Само не започвай да ми опяваш, че трябва да отседна при семейството. Искан да бъда самостоятелна. Ти още ли живееш на горния етаж? В старата квартира на Зак?

— Да.

— Тогава нали ще ми кажеш, ако чуеш да дават нещо подходящо под наем?

Ник се изненада, че дори за миг се бе уплашил от промяната, която нейното преместване в Ню Йорк щеше да предизвика в живота му. Естествено, че нищо нямаше да се промени.

— Представях си, че повече би ти подходдал апартамент на Парк Авеню.

— Живяла съм там — призна тя, докато довършваше спагетите, — но сега търся нещо различно. — И си помисли, колко щеше да е удобно да живее близо до него. Отметна коса от лицето си и доволно се облегна назад. — Рио, всичко беше великолепно. Ако се преместя да живея наблизо, всяка вечер ще идвам да си похапвам от вкусотиите ти.

— Искан ли да изхвърлим Ник, а ти да се нанесеш на неговия таван? — Готвачът ѝ намигна игриво. — Предпочитам да виждам тебе вместо отвратителната му муцуна.

— О, между другото, Ник — Фреди стана и целуна Рио по набръчканата буза, — Зак каза като се нахраниш да отидеш отпред и да

посвириш на пианото.

— След малко.

— Ще му предам. Смятам да остана да те послушам. Чао, Рио.

— Чао, кукличке. — Рио засвири с уста някаква мелодия и се върна при печката. — Малката Фреди е пораснала И е станала хубава като картинка.

— Да, не изглежда зле. — Ник се подразни от факта, че още усещаше тръпчивия аромат на парфюма ѝ. — Ама още хвърчи в облаците. Няма представа какво може да ѝ се случи в този град, а да не говорим за артистичните среди.

— Значи трябва да я наглеждаш — изтъкна Рио и размаха дървената лъжица с огромната си лапа, — иначе ще се разправяш с мене.

— Дрън-дрън. — Ник грабна нова бутилка бира и излезе от кухнята с ленива походка.

Едно от нещата, които Фреди най-много обичаше в Ню Йорк бе, че накъдето и да тръгнеш, непременно ще попаднеш на нещо ново. На някоя рокля в бутик, на интересно лице в тълпата, на джебчия, който си набелязва поредната жертва. Знаеше, че е малко наивна — като всяка жена, отраснала в малко градче, заобиколена с много обич и грижи. И макар да не притежаваше опита на Ник, придобит на улицата, тя притежаваше доста здрав разум. И точно на него бе разчитала, когато бе планирала какво да прави през първия си ден в града.

Фреди отхапа от кроасана, който си бе поръчала за закуска, и се загледа навън от прозореца на хотела. Имаше да върши много неща. С едно посещение в картинната галерия на чичо си Майкъл щеше да удари едновременно два заека. Първо, да се посъветва с жена му Сидни за подходяща квартира под наем, тъй като тя имаше връзки в агенциите за недвижими имоти.

Освен това не беше излишно да им подшушне — както и на останалите от семейството, че има намерение да работи заедно с Ник върху следващата му продукция.

Не е много почтено, каза си Фреди и си наля втора чаша кафе, — но в любовта всичко е позволено. Никога не би си позволила да

действа по този начин, ако не беше убедена в таланта си. Беше напълно уверена в себе си, когато ставаше въпрос за музика или писане на текст към музика. Само не беше толкова сигурна дали беше честно да използва способностите си, за да спечели Ник.

Естествено, когато започнат да работят рамо до рамо, той щеше да престане да гледа на нея като на малката братовчедка от Западна Вирджиния. Фреди знаеше, че не може да се състезава с разкошните жени, които на тълпи тичаха след него. Затова бе решила да действа хитро и да си проправи път към сърцето му като използва общата им любов към музиката.

В края на краищата правеше го за негово добро. Никъде нямаше да намери по-подходяща жена от нея. Само оставаше да го проумее.

И тъй като нямаше време за губене, Фреди стана от масата и отиде да се облече.

След час таксито я остави пред галерия в Сохо. Надяваше се да намери чичо си там. Но той можеше също така да е заминал за Кънектикът, където двамата със Сидни имаха къща, за да работи над поредната си скулптура или да си поиграе с децата. Нищо чудно и да е отишъл да помага на баща си за някоя дърводелска поръчка.

Фреди реши да не гадае, сви рамене и отвори стъклената врата. Ако не намери Майкъл, щеше да се отбие в офиса на Сидни или да потърси Рейчъл в съда. Ако и тях ги няма, щеше да се обади на Бес в телевизията или в полицейския участък на Алекс. Усмихна се при мисълта, че накъдето и да тръгне, все щеше да попадне на някой от семейство Станисласки.

Първото, което забеляза в малката слънчева галерия, беше една от скулптурите на Майкъл. Макар че я виждаше за пръв път, веднага позна неговия стил, както и модела. Беше направил портрет на жена си от тъмен махагон. В позата на мадона. Сидни държеше бебе на ръце. Фреди се досети, че това беше най-малкият им син — Лоръл. До краката на фигурата се бяха разположили още три деца на различна възраст. Фреди веднага позна братовчедите си Гриф, Мойра и Адам. Не устоя на изкушението и нежно докосна бузата на бебето.

Един ден и тя така щеше да държи своето дете. Своето и на Ник.

— Няма да чакам никакъв факс! — изрева Майкъл и излезе от офиса. — Ти можеш да чакаш колкото си искаш! Аз съм зает човек и не желая да губя време за глупости.

— Но, Мик — чу се отвътре умоляващ глас, — от Вашингтон казаха, че...

— Да съм те питал какво са казали от Вашингтон? Не помня такова нещо. Изобщо не ме интересува. Предай им, че могат да вземат три броя, не повече.

— Но...

— Не повече — решително заяви той и затръшна вратата след себе си. Докато вървеше през галерията, не спираше да мърмори нещо на украински.

Все изрази, които не би трябвало да разбирам — отбеляза наум Фреди и иронично повдигна вежди.

— Колко изразителен художествен език използваш, чичо Мик.

Той замълча по средата на поредната сочна ругатня.

— Фреди! — Засмя се и я повдигна от пода с лекота, като, че не беше по-тежка от любимата ѝ парцалена кукла. — Същото фъстъче, както преди — обяви Майкъл. Разцелува я по двете бузи и чак тогава я пусна на земята. — Как си, сладка моя?

— Щастлива съм, че те намерих.

Необуздан и екзотичен — също като речника си — Майкъл имаше златисти очи и гарваночерни коси като всички представители на семейство Станисласки. Понякога Фреди си мислеше, че ако реши да нарисува украинските си роднини, спокойно щеше да се справи само с тези два цвята.

— Тъкмо се възхищавах на творбата ти — призна тя. — Прекрасна е.

— Не е трудно да направиш хубава скулптура, когато оригиналът е прекрасен. — Обърна се да погледне портрета и в очите му засия обич. Обич към дървото, помисли Фреди, а още повече към семейството му, — И така, пристигна в големия град да си търсиш късмета.

— Точно така. — Тя запърха с мигли, хвана го под ръка и започна да обикаля галерията, като от време на време се спираше, за да разгледа отблизо някоя от изложените творби. — Реших да започна да работя с Ник върху новия му мюзикъл.

— Охо! — Майкъл вдигна вежди. Като опитен мъж, той добре познаваше женските номера и жените, и високо ценеше усета им към

стратегията. — Искаш да напишеш думите към неговата музика, така ли?

— Да. От нас двамата може да се получи добър екип.

— Вярно е, но той не мисли така, познах ли? — Усмихна се, когато тя недоволно подви устни. — Нашият Ник е инат като магаре. Ако искаш, бих могъл леко да го ударя по дебелия глава.

Фреди отново подви устни, но не издържа и се засмя.

— Дано не се наложи да стигаме дотам, но ще го имам предвид като резервен вариант. — Очите ѝ станаха сериозни и той изведнъж осъзна, че тя вече не беше дете. — Аз съм добра в работата си, чичо Мик. Музиката е в кръвта ми, също както изкуството е в твоята.

— А когато разбереш какво искаш...

— Намирам начин да го постигна. — Наистина прозвуча доста дръзко, но какво от това. Дързостта също беше в кръвта ѝ, — Искам да работя с Ник. Искам да му помогна. И ще го направя.

— А от мен очакваш да...

— Да ми осигуриш подкрепата на семейството, ако се наложи. Все пак се надявам, че и така ще успея да го убедя. — Отметна косата си с жест, в който Майкъл разпозна влиянието на сестра си. — Всъщност това, от което действително имам нужда, е да си намеря жилище. Надявам се, че леля Сидни ще ми помогне да потърся нещо подходящо близо до „Спуская платната“.

— Сигурно, но у нас има достатъчно място. Знаеш, колко ще ти се радват децата, да не говорим за Сидни... — Забеляза погледа ѝ и въздъхна виновно. — Обещах на майка ти да опитам да те разубедя. Знаеш я Наташа — винаги се тревожи.

— А не е необходимо. Нали двамата с татко винаги са ми повтаряли колко се гордеят, че са ме възпитали като самостоятелна личност. Някое съвсем малко апартаментче, чичо Мик — бързо продължи тя. — Помоли леля Сидни да ми се обади в „Уолдорф“. Ако има време, можем да обядваме заедно.

— За теб тя винаги ще намери време. Както и всички ние.

— Да, зная. И този път съм решила здравата да ви досаждам. Само колкото може по-скоро да си намеря квартира. — В очите ѝ се появи лукав блясък. — Преди баба да започне да крои планове как да ме подмами при тях в Бруклин. Трябва да тръгна. — Бързо го целуна по бузата и обясни: — Искам да се отбия на още няколко места. —

Тръгна решително към вратата, но спря. — О, и когато мама се обади, спокойно можеш да ѝ кажеш, че много си се постарал да ме убедиш.

Махна му за довиждане и изскочи на улицата, където отново спря такси.

След като бе изпълнила точка втора от плана си за деня помоли шофьора да спре пред „Спускай платната“ и да я изчака. Мина откъм задния вход и натисна звънеца. След секунда съненият и много ядосан Ник изрева по домофона:

— Кой е?

— Още ли си в леглото? — весело попита тя. — Остаряваш, Никълъс. Вече не ставаш за нощен живот.

— Фреди? Да му се не види, знаеш ли колко е часът?

— Десет, но няма значение. Нали ще ми отвориш? Искам да ти покажа нещо. Просто ще го оставя долу на масата.

Той се препъна в нещо и изруга.

— Слизам.

— Не, не се разкарвай. — Не вярваше, че ще оцелее, ако го види току-що станал от леглото. — Няма да се бавя. Само натисни звънеца, за да мога да вляза. Обади се после да ми кажеш какво мислиш.

— Какво е това? — попита той, докато натискаше копчето на автомата.

Вместо отговор Фреди влезе бързо, остави нотната тетрадка на масата на Рио и отново изскочи навън.

— Извинявай, че те събудих, Ник — извика в домофона. — Ако си свободен довечера, можем да вечеряме заедно. До скоро.

— Чакай, мътните.....

Но тя вече бе изтичала отпред, където я чакаше таксито. Облегна се на седалката, затвори очи и въздъхна дълбоко. Ако той не я искаше — или по-точно таланта и, поправи се тя, — след като прегледа тетрадката, значи отново беше на нулева позиция.

Мисли позитивно! — заръча си Фреди. Изправи се и скръсти ръце.

— Закарайте ме в „Сакс“ — нареди на шофьора.

Когато една жена имаше — евентуално — среща с мъжа, за когото смяташе да се омъжи, заслужаваше да си купи нова рокля.

ВТОРА ГЛАВА

Ник си нахлузи джинсите и слезе, препъвайки се по стълбите, но Фреди си бе отишла. Удари палеца на крака си в кухненската маса, но нямаше на кого да си го изкара, освен себе си. Заподскача на един крак и мрачно погледна папката, която тя му беше оставила.

Да му се не види, какво си въобразяваше това хлапе? Не стига, че го събуди в ранни зори, ами на всичкото отгоре му пробутва някакви тайнствени папки. Като не преставаше да мърмори под нос, грабна папката и се върна горе. Преди всичко имаше нужда от кафе.

За да стигне до кухнята, Ник ловко запрескача купчините вестници, дрехи и нотни листове, разхвърляни по пода. Метна папката на Фреди на плота до мивката и си напрегна мозъка, за да си спомни как се включваше кафеарката.

Всяка сутрин се чувстваше като парцал. Изобщо не беше от ранобудните.

След малко кафеарката весело забълбука. Ник отвори хладилника и с мътен поглед огледа съдържанието. В „Спускай платната“ не сервираха закуска и това беше единственото, което нямаше как да измоли от Рио, така че изборът не беше много богат. Видя кутия с мляко и се зарадва, но в следващия момент откри, че овесените ядки са свършили. Накрая се задоволи с парче шоколад.

Зареден с двойна порция кофеин, най-после се успокои, запали цигара и отвори папката.

Беше решил да отхвърли с презрение предложението на Фреди, щом заради него си бе позволила да го вдигне от леглото. Даже богатите момиченца от провинцията би трябвало да знаят, че баровете работят до късно. А тъй като Ник поемаше от брат си нощната смяна, рядко си лягаше преди три сутринта.

Прозя се мощно и небрежно разтвори папката. По масата се разпиляха акуратно напечатани нотни листове.

Ама че майтап, помисли си той. Хлапето наистина си е въобразило, че ще работим заедно. Ала добре познаваше Фреди и

знаеше, че когато си науми нещо и с клин не можеш да ѝ го избиеш от главата.

Безспорно, беше талантива. Никога не би допуснал, че дъщерята на Спенсър Кимбъл няма да разбира от музика. Но и дума не можеше да става за съвместна работа. Вярно е, че с Лорей се бяха сработили много добре върху „Последната автобусна спирка“. Но Лорей не му беше роднина. И не миришеше на грях, увит в целофан.

Престани да мислиш за това, Лебек, нареди си той. Прокара ръка по рошавата си коса и напосоки посегна към един лист. Поне можеше да погледне как се справя с думите малката братовчедка.

А когато погледна, замислено склучи вежди. Музиката беше негова. Недовършена мелодия, която бе съчинил по време на едно гостуване в Западна Вирджиния. Сега си спомни, че докато свиреше на пианото в музикалния салон на голямата каменна къща, Фреди беше до него.

Дали беше миналото лято? — замисли се Ник. Или по-миналото? Не беше много отдавна, но още тогава бе забелязал колко е пораснала и се бе смутил от погледа на огромните ѝ сиви очи.

Разтърси глава, потърка си брадичката и отново се задълбочи в музиката. Поизгладила е парчето, отбеляза мислено и му стана малко неприятно при мисълта, че някой си бе позволил да пипа неговата музика. И беше написала стихове — романтични любовни думи, които идеално пасваха на мелодията.

„Винаги само ти“ беше я озаглавила Фреди. Мелодията зазвуча в главата му. Ник остави недопитото кафе и отиде при пианото.

След няколко минути вече диктуваше по телефона съобщение за госпожица Фредерика Кимбъл, отседнала в хотел „Уолдорф“.

Фреди се прибра в хотела късно следобед, зачервена от удоволствие и натоварена с покупки. Беше прекарала един прекрасен ден — пазаруване, обяд с Рейчъл и Бес, и пак пазаруване. Стовари пликовете с покупките в антрето и отиде при телефона. По това време на деня повечето — ако не и всички — хора от семейството трябва да си бяха вкъщи. По примигването на телефонния секретар се досети, че имаше съобщение и тъкмо протягаше ръка, за да го прослуша, когато телефонът иззвъня.

— Ало?

— По дяволите, Фред, къде хойкаш цял ден?

Устните ѝ трепнаха в усмивка, когато позна гласа на Ник.

— Здравей. Виждам, че вече си буден.

— Фред, ужасна си! Цял ден се опитвам да се свържа с теб. Вече смятах да се обадя на Алекс да те обяви за издирване. — Наистина се бе уплашил, че може да е нападната, ограбена, убита или отвлечена.

Тя застана на един крак, за да си разкопчае обувката.

— Ако му се беше обадил, щеше да разбереш, че част от деня прекарах с жена му — обядвахме заедно. Случило ли се е нещо?

— Дали се е случило нещо? Не, какво толкова може да се случи. — От слушалката направо капеше сарказъм. — Първо ме събуждаш в ранни зори...

— Минаваше десет — поправи го Фреди.

— След което изчезваш и цял ден никаква те няма — продължи той, без да обръща внимание на забележката. — Нали каза да ги се обадя?

— Да. — Тя затаи дъх. Добре, че по телефона Ник не можеше да види надеждата в погледа и. — Успя ли да хвърлиш око на песента, която ти оставих?

Той отвори уста, за да отговори, но се опомни и реши засега да действа по-сдържано.

— Да, погледнах я. — Всъщност беше прекарал часове пред пианото като отново и отново препрочиташе нотите. — Не е зле, особено моята част.

Въпреки че нямаше кой да я види, Фреди гордо вирна брадичка.

— Стана много по-добре, след като я оправих. — В тона и нямаше и следа от скромност. — А какво ще кажеш за стиховете?

В тях имаше всичко — от романтика до разюздана дързост и точно това го бе впечатлило най-много, колкото да не му се искаше да признае.

— Добро попадение, Фред.

— О, продължавай да ме ласкаеш.

— Добри са, разбра ли? — Въздъхна дълбоко. — Не зная какво очакваш от мен, но...

— Предлагам да го обсъдим на спокойствие. Свободен ли си довечера?

Ник имаше среща, но когато ставаше въпрос за музика, всичко останало минаваше на заден план.

— Мога да се освободя.

Тя повдигна вежди. „Интересно дали има предвид дежурството в бара — помисли си тя, или има среща с жена?“

— Чудесно. Каня те на вечеря. Ела в хотела около седем и половина.

— Виж, защо просто да не...

— Нали все едно трябва да се вечеря? Облечи си костюм и чудесно ще прекараме. До седем и половина. — Прехапа устни и затвори, преди да е успял да откаже.

Отпусна се в креслото, трепереща от вълнение. Значи имаше надежда да работят заедно, точно както беше планирала. Тогава защо беше толкова нервна? Правилно, повтори си мислено, няма причина да се притеснявам.

Съвсем скоро щеше да започне да ухажва мъжа, когото бе обичала през целия си живот. Знаеше, че ако нещата се объркат, тя щеше да остане унижена и с разбито сърце, а всичките ѝ надежди и мечти — стъпкани в калта. Ала засега нямаше основания за тревога. За да се ободри, Фреди отново вдигна слушалката и набра Западна Вирджиния. Усмихна се щастливо, когато чу любимия глас. — Мама!

В седем и половина Ник влезе във фойето на „Уолдорф“. Никак не беше щастлив, че е тук. Мразеше да носи костюм. Мразеше луксозните ресторанти и превзетото обслужване, което предлагаша. Ако Фреди не бе затворила толкова бързо, щеше да ѝ предложи да се видят в бара, където също можеха да разговарят на спокойствие.

Наистина, след зашеметяващия успех на първия му мюзикъл на Бродуей, от време на време му се налагаше да участва в светски мероприятия, които изискваха официално облекло. Но не беше длъжен да ги харесва. Винаги бе искал само да композира и да изпълнява музика. Без разни превземки.

Хладнокръвно издържа погледа на портиера в лъскава униформа, който явно го взе за твърде подозрителен тип.

Прав е човечецът, помисли с чувство за хумор. Зак, Рейчъл и останалите от семейство Станисласки го бяха отгървали от затвора и от перспективата да прекара живота си от другата страна на закона, но дълбоко в сърцето му продължаваше да живее самотното момче, което се бунтуваше срещу целия свят.

Преди десетина години Зак му беше подарил първото пиано. Ник още си опомняше колко бе шокиран от факта, че неговият доведен брат се бе досетил за несподелените му мечти. Не, Ник нищо не бе забравил. Никога нямаше да успее да се отплати на брат си, който не го изостави в най-трудния период от живота му.

Естествено, Ник се бе променил. Вече не си търсеше сам белята. Никога не би направил нещо, с което да посрами семейството, което го бе приело като равен. И все пак, винаги щеше да си остане Ник Лебек, бивш джебчия и самоук композитор, хулиган, който се запозна със своя обществен защитник Рейчъл Станисласки, докато беше зад решетките.

Един костюм не можеше да постави чак толкова рязка граница между минало и настояще.

Неволно си оправи вратовръзката. Рядко се замисляше за миналото. Нямаше смисъл. Но нещо у Фреди непрекъснато го караше да извършва мислени пътешествия във времето.

За пръв път я видя, когато беше на тринайсет години — приличаше на миниатюрна китайска кукла. Умна, сладка и наивна. Веднага я обикна. А и как да не я обича? Нали бяха братовчеди. Нищо, че вече е пораснала. Той пак беше с шест години по-голям от нея. И по-опитен.

Ала жената, която слезе от асансьора, изобщо не му приличаше на братовчедка. Господи, какво беше направило със себе си това момиче? Ник прибра ръце в джобовете си и я загледа със зяпнала уста как се приближава към него в къса рокличка с цвят на току-що узряла кайсия. Косата ѝ бе прибрана нагоре и откриваше нежната шия и крехките рамене. На ушите ѝ проблясваха обеци със скъпоценни камъни; в извивката на гърдите ѝ уютно се бе сгушил сапфир с формата на сълза.

Ник знаеше, че това е само трик, с който жените привличат погледите на мъжете и ги карат да тръпнат от желание да ги докоснат.

Слава Богу, поне нямам намерение да я пипам, убедено помисли той и за по-голяма безопасност пхна ръцете си още по-дълбоко в джобовете.

Фреди се изчерви, когато забеляза погледа му и той реши да се съсредоточи върху трапчинката на брадичката ѝ, вместо да я зяпа в краката.

— Здравсти. Дано не чакаш отдавна. — Надигна се на пръсти и го целуна в ъгълчето на устните. — Чудесно изглеждаш.

— Не виждам защо трябваше толкова да се издокарваме само заради едно ядене.

— За да мога да облека новата рокля, която си купих днес. — Тя се засмя и се завъртя пред него. — Харесва ли ти?

За щастие нямаше как да види как се навлажни езикът му.

— Не е лоша. Само е малко оскъдна, ако изобщо може да се каже, че имаш нещо на гърба си. Дано не се простудиш.

За нейна чест тя нито го ухапа, нито изръмжа при тази проява на братска загриженост.

— Няма страшно. Колата ни чака отпред. — Хвана го за ръка и го поведе към елегантна черна лимузина.

— Поръчала си кола? Заради една вечеря?

— Реших да се поглезя. — Като дама с богат опит, Фреди се усмихне ослепително на шофьора. — За пръв път излизам с мъж в Ню Йорк.

Каза го весело, все едно очакваше да има още много срещи с много други мъже. Ник изскърца със зъби, но покорно я последва в колата.

— Хич не мога да ви разбера аз вас, богатите.

— Напоследък и ти не си от бедните, Ник — напомни му тя. — Вече втора година твоят мюзикъл не слиза от сцената на Бродуей, номиниран си за „Тони“ и всеки момент ще завършиш следващия си хит.

Той сви равнодушно рамене. Още не беше свикнал с финансовата страна на успеха.

— Ама не се разкарвам напред-назад в лимузини.

— Тогава си отпусни сърцето и се наслаждавай на живота. — Тя се облегна назад. Чувстваше се като Пепеляшка на път за бала. Само че за разлика от приказната героиня, пътуваше в каретата заедно с Прекрасния принц. — Наближава големият неделен обяд у баба и дядо — напомни тя.

— Да, и аз така чух.

— Нямам търпение да ги видя — и тях, и децата. Сутринта минах през галерията на чичо Мих, Знаеш ли, че е направил още един портрет на леля Сидни с децата?

— Аха. — Погледът на Ник омекна — Почти забрави, че беше облечен с костюм и се возеше в лимузина. — Много красива скулптура. Бебето е страхотно. Много смешно вдига краче, за да ти покаже, че иска да я вземеш на ръце. Разбра ли, че Бес пак очаква дете?

— Да, тя ми се похвали на обяд. Тези украинци са непоправими. Скоро ще се наложи папа да започне да купува с тонове от любимите си дъвчащи бонбони.

— Не се притеснявай за зъбите на детето — произнесе Ник със силен украински акцент. — Моите внучета имат зъбки като акулки.

Фреди се засмя и се обърна към него. Леко го докосна с колене.

— Наближава годишнина от сватбата им.

— Да, остава по-малко от месец.

— Решихме да им организираме тържество. Първо мислехме да наемем зала за приеми в някой хотел, но после преценихме, че те повече ще се зарадват на по-интимна обстановка. Защо не го направим в бара на Зак?

— Няма проблем. Естествено, че ще по-приятно, отколкото в някоя префърцунена хотелска зала. — А и Ник можеше да не се издокарва в костюм. — Рио ще приготви храната.

— А ние с теб ще осигурим музиката.

Погледна я предпазливо.

— Аха, защо не.

— Освен това решихме да им поднесем общ подарък. Знаеш ли, че баба цял живот е мечтала да види Париж?

— Надя мечтае за Париж? — усмихна се Ник. — Не, а ти как разбра?

— Преди време споделила нещо подобно с мама. Не казала много — нали я познаваш, никога не говори за себе си. Просто споменала, че се чуди дали Париж наистина е толкова романтичен, колкото се пее в песните. О, казала и още нещо, вече не помня какво. Така че намислихме да им подарим нещо като сватбено пътешествие. Ще ги изпратим за една-две седмици в Европа, ще им наемем апартамент в „Риц“.

— Страхотна идея. Юри и Надя в Париж. — Ник още се смееше, когато лимузината плавно спря.

— А ти къде би искал да отидеш?

— Хм? — Ник слезе пръв и механично ѝ подаде ръка. — О, не зная. Най-хубавото място, където съм бил, е Ню Орлийнс. Невероятна музика. Свирят направо на улицата и просто не можеш да ги отминеш. Направо бях зашеметен. Карибите също не са за изпускане. Помниш ли, че Зак, Рейчъл и аз бяхме там? Господи, та това беше още преди да се родят децата.

— А ти ми изпрати картичка от Сейн Мартин — тихо промълви Фреди. Тя още я пазеше.

— Това беше първото ми излизане извън страната. Зак намекваше, че като член на екипажа ставам само за баласт, затова се захванах с готвенето. През цялото време го ругах, но бях адски щастлив. Обожавах всяка минута от онова лято.

След меката пролетна прохлада на улицата ги посрещна приятната топлина на ресторанта.

— Имаме резервация за Кимбъл — обяви Фреди и остава много доволна, когато метрдотелът ги отведе на уединена ъглова маса.

Дотук всичко е идеално, реши тя при вида на трептящата светлина на свещите в красиви сребърни свещници, белите ленени покривки, блясъка на финия кристал и аромата на вкусно приготвена храна. Ник нямаше представа, че го ухажват, но тя смяташе, че чудесно се справя със задачата си.

— Нали ще са поръчаме вино? — попита го.

— Разбира се. — През годините, прекарани в бара, Ник беше научил някои неща за виното. Прегледа бързо списъка на вината в кожена подвързия и невярващо поклати глава, когато прочете цените. Според него, бяха направо смешни, но щом Фред искаше да празнува, нямаше да ѝ разваля удоволствието.

— „Санчере“ от осемдесет и осма — обяви той на суетящия се около тях метрдотел. Като повечето представители на тази професия и той имаше вид на човек, току-що подушил смърдящ пепелник.

— Да, господине. Направихте отличен избор.

— Прецених, че виното сигурно си заслужава, след като го предлагате с триста процента надценка. — Фреди за малко да се задави от смях, а метрдотелът — от възмущение. Ник остави листата с вината и запали цигара. — Е, намери ли си квартира?

— Засега не, но се надявам Сидни да ми помогне.

— Не е шега работа да си намериш апартамент под наем в Ню Йорк, хлапе. Като нищо могат да те прецакат. Някои хора само седят и чакат някоя будала да им падне в лапите. Защо на първо време не отседнеш при някого от семейството?

Фреди повдигна вежди.

— Защо, да не търсиш съквартирант?

Той я зяпна, примигна от изумление и издуха дима.

— Нямах това предвид.

— Всъщност, идеята не е лоша, щом ще работим заедно...

— Задръж малко. Няма смисъл да впрягаме магарето пред каруцата.

— Смяташ, че още е рано, така ли? — С лека усмивка Фреди се облегна назад, докато метрдотелът показваше на Ник етикета на бутилката.

— Добре е — небрежно махна Ник, но метрдотелът явно беше решил да изпълни докрай ритуала по одобряване на виното. Ник подаде на Фреди тапата. Според него миришеше като всяка тапа и нямаше смисъл да я души. За да свърши по-бързо, отпи от виното и кимна. — Чудесно, можете да ни налеете.

С неподражаемо надут вид метрдотелът наля първо на Фреди, след което допълни чашата на Ник и остави бутилката в предварително приготвената сребърна поставка.

— Слушай сега. — започна Ник.

— Изборът ти наистина е добър — похвали го тя, наслаждавайки се на вкуса на виното. Беше сухо и леко. — Знаеш ли, Никълъс, имам ти пълно доверие за някои неща. Това е едно от тях — каза и повдигна чашата си. — Музиката е второто. Колкото да ти е неприятно, трябва да признаеш, че малката братовчедка Фреди е също толкова добра, колкото и ти.

— Никой не твърди, че си добра колкото мен, хлапе. Но не се справяш зле. — Наведе се напред — съвсем леко — и чукна чашата си в нейната. За миг загуби нишката на мисълта си. Имаше нещо смущаващо в играта на светлината в загадъчните ѝ сиви очи. Все едно криеха някаква тайна, която още не искаше да сподели с него. — Както и да е. — Ник се изкашля и се отдръпна. — Харесаха ми стиховете ти.

— О, господин Лебек. — Тя сведе очи и запърха с мигли. — Просто не зная какво да кажа.

— Не се прави на толкова скромна. „Винаги само ти“ първата ти десен ли е? Мога да я включа в мюзикъла.

— И аз така си помислих. — Фреди се усмихна срещу присвитите му очи. — Като дъщеря на Спенсър Кимбъл имам връзки в музикалните среди. Прочетох сценария, Ник. Чудесен е. Историята е едновременно стара като света и напълно съвременна. Има и много чувство за хумор. Ако предложиш главната роля на Мади О'Хърли...

— Вече го направих. Как се досети?

Наведе се към него с лукава усмивка.

— Отново връзки. Навремето баща ми много помогна на мъжа й, Рийд Валънтайн е стар семеен приятел.

— Връзки — промърмори Ник. — Защо тогава дойде при мен, а не се обърна направо към Валънтайн? Той спонсорира мюзикъла.

— Можех да го направя. — Без да обръща внимание на раздражението в гласа му, Фреди отпи от виното. — Но не исках да действам по този начин. — Вдигна поглед и го задържа върху очите му. — Важното е ти да ме искаш, Ник. Иначе няма да можем да работим заедно. — Изчака миг, преди да продължи. Нима този мъж не разбираше, че говори не само за музиката, но и за живота си? За техния живот. — Готова съм да направя всичко, за да те убедя, че имаш нужда от мен. Но ако прецениш, че не съм права, ще го преживея.

Той усети как нещо се раздвижи в стомаха му. Нещо непокорно, опасно и нежелано. Изпита непреодолим копнеж да протегне ръка и да докосне нежната буза с цвят на роза и слонова кост. Вместо това си пое дълбоко дъх и смачка цигарата.

— Добре, Фред, постарай се да ме убедиш.

Противната тежест, притиснала сърцето й, постепенно се оттегли.

— Веднага — каза, — но първо да си поръчаме вечерята.

Избра от менюто първото, което и попадна пред погледа. Не можеше да се занимава с нещо толкова маловажно като храната, когато мислите й бяха заети главно с това какво и как да му каже. Отпи от виното, докато наблюдаваше как Ник се справя със своята част от поръчката. Когато отново я погледна, тя се усмихваше.

— Какво има?

— Просто си спомних — протегна ръка и я сложи върху неговата, — как изглеждаше, когато те срещнах за пръв път в

прекрасната разтурена къща на баба. Все едно, че току-що са те ударили с тухла по главата.

Той също се усмихна. Напрежението помежду им отново се стопи.

— Така беше. За пръв път попадах на подобно място. Даже не подозирах, че има кора, които живеят по този начин — всички непрекъснато крещат и се смеят, децата тичат напред-назад и мирише вкусно.

— Кейти дойде при теб и поиска да я вземеш на ръце.

— Сестрата ти веднага ми хвърли око.

— Кака ѝ също.

Ник се засмя, но усети, че думите ѝ не бяха казали само на шега.

— Стига бе.

— Вярно е. Само един поглед към теб и пубертетското ми сърце за малко да изскочи от гърдите. Тогава косата ти беше много по-дълга и по-светла. На всичкото отгоре носеше обеща.

Той се ухили и си разтърка ухото.

— Отдавна не съм я слагал.

— Стори ми се толкова красив и екзотичен — също като останалите.

Първоначалното смущение от нейния комплимент се смени с учудване.

— Кои останали?

— От семейството. Господи, тези невероятни украинска цигански черти, аристократичната хубост на баща ми, изисканият чар на Сидни, романтичният ореол на Зак — старият морски вълк.

Ник се ухили дори мисълта колко щеше да се зарадва брат му, ако можеше да я чуе.

— И на този фон се появяваш ти — нещо средно между рокзвезда и Джеймс Дийн. — Фреди въздъхна превзето. — Бях загубена. Всяко момиче рано или късно пада жертва на първата си любов. Моята определено беше ти.

— Ами... — той не знаеше как да реагира, — изглежда трябва да съм поласкан.

— Правилно. Заради теб се отказах от Боби Макарон и Харисън Форд.

— Даже от Харисън Форд? О, значи е било сериозно. — Отдръпна се назад, тъй като донесоха предястията. — Но кой, по дяволите, е Боби Макарон?

— Най-страхотното момче от осми клас. Естествено, така и не разбра, че смятах да се омъжа за него и да имаме пет деца. — Фреди небрежно сви рамене и се усмихна.

— Не знае какво е изпуснал.

— Сигурно. Онзи ден щом те погледнах, веднага загубих ум и дума. Пак се почувствах като малката Фреди с луничките. — Замисли се и допълни: — Невзрачно врабче сред всички онези екзотични птици.

— Беше като порцеланова кукличка — промърмори той под нос. — Мъничка, руса, с огромни очи. Спомням си колко се учудех, че не приличаш на брат си и на сестра си и тогава ти ми каза, че Наташа не ти е родна майка, а мащеха. Стана ми жал за теб. — Вдигна поглед и за миг се потопи в огромните сиви очи. — Защото ми беше жал и за себе си — непрокопсаният доведен брат на Зак. А ти най-сериозно ми обясни, че „мащеха“ и „дovedен брат“ са само думи и означават „майка“ и „брат“. Направо ме уби — усмихна се Ник. — Никога не се бях замислял за това. А разликата е съществена.

Очите ѝ се навлажниха.

— Не знаех, че си се чувствал по този начин. Изглеждахте толкова близки със Зак.

— Дълго време се опитвах да го мразя. Но той нито веднъж не ме отблъсна, въпреки че се бях постарал да превърна в ад живота и на двама ни. После пък се влюбих в Рейчъл.

— В Рейчъл? Но нали... — Фреди замълча тактично и реши да прояви повече интерес към храната.

Ник се отнасяше напълно спокойно към спомените от онези години. И то отдавна.

— Права си, още нямах деветнайсет. А тя беше страхотно маце с готини крака и не вярвах, че ще ми устои. Ама ти се изчерви, Фред. Хей, всеки мъж е преживял поне един забележителен провал, който му държи влага докато е жив. — Той ѝ се ухили. — Направо щях да откача, когато разбрах, че между Зак и Рейчъл се заформя нещо. Започнах да се държа като истински кретен. Но после ми мина, защото

разбрах, че чувствата им са сериозни. Освен това схванах, че я обичам, а не съм влюбен в нея. Така свършват много влюбвания, нали?

Фреди го погледна спокойно.

— Понякога, да. Което отново ме навежда на мисълта, че трябва да работим заедно.

Той изчака да приберат приборите от ордъовъра и да сервират основното ястие. Заинтригуван, отпи от виното.

— Как така?

За да прозвучи по-убедително, Фреди се наведе напред. Устата му се напълни със слюнка от аромата на парфюма ѝ.

— Ние сме свързани, Ник. В много отношения. Преживели сме много общи неща, още преди да се запознаем.

— Нищо не разбирам.

Тя завъртя нетърпеливо глава.

— Да не се връщаме към това. Познавам те добре, Никълъс. Много по-добре, отколкото си мислиш. Зная какво е музиката за теб — спасение.

Очите му се замъглиха и той внезапно загуби интерес към храната.

— Силно казано.

— Но е самата истина — възрази тя. — За теб успехът е нещо второстепенно. Интересува те само музиката. Готов си да композираш безплатно. Да свириш — също. Музиката е тази, която не ти е позволила да пропаднеш. Както и семейството, разбира се. Имаш нужда от своята музика, а също и от мен, за да напиша думите към нея. Когато я слушам, Ник, аз чувам думите, които искаш да кажеш, защото те разбирам. И защото те обичам.

Погледна я преценяващо, опитвайки се да отдели емоциите от разума. Тя беше абсолютна права. Думите и музиката винаги вървяха ръка за ръка. Чувствата, които бе изразил в музиката ся, напълно съвпадаха с думите, които тя беше написала и които току-що беше произнесла.

— Добре си се подготвила, Фред.

— Ние ще бъдем страхотен екип, Ник. Много по-силен, отколкото е всеки от нас по отделно.

В главата му прозвуча мелодията, която беше свирил цяла сутрин, а с нея и нейните стихове: „Винаги си бил само ти — в моето

сърце, в мислите ми. Не е имало друг нито преди, нито след теб. Винаги съм искала само теб. Ти си моят смях, ти си моите сълзи.“

Колко самота, а в същото време и надежда има в тази песен, помисли си той. Права е, точно това исках да кажа.

— Ето какво предлагам да направим, Фреди. Ще изчакаме известно време, за да видим как ще потръгне. Ако успеем да направим още поне две добри парчета, ще ги покажем на продуцентите.

От радост тя силно удари с юмрук коляното си под масата.

— И ако ги харесат?

— Ако ги харесат, смятай, че имаш нов партньор. — Вдигна чашата с вино и се усмихна. — Съгласна ли си?

— О, да — докосна чашата му със своята, — разбрахме се.

След вечерята Ник я изпрати до хотелската стая. Чувствата на Фреди бушуваха и причината бе не само в изпитото вино. Радостно се завъртя на пети и се облегна на вратата, като го гледаше със сияещи очи.

— Заедно ще постигнем невероятен успех, зная го.

Той прибра една непокорна къдрица зад ухото ѝ и неволно погали меката част на ухото ѝ.

— Първо да започнем. Ела утре в моя апартамент. Ще работим на пианото ми. И донеси нещо за хапване.

— Добре. Идвам веднага, щом се събудя.

— Ако пак ми се явиш преди обяд, като нищо ще те убия. Къде ти е ключа, хлапе?

— Ето го. — Разлюля ключа пред очите му, след което го пхна в ключалката. — Няма ли да влезеш?

— Трябва да сменя Зак и да затворя бара. Така, че... — Думите и мислите му се изгубиха, когато тя се обърна към него и го прегърна. Внезапно го заля гореща вълна.

— Гледай да се наспиш добре. — Ник се наведе с намерението да я целуне съвсем благопристойно по бузата.

Но тя не беше чак толкова пияна — или може би беше. Отмести се и вдигна глава, така че устните ѝ посрещнаха неговите. Само миг — колкото два неравни удара на сърцето.

Жадно погълна вкуса му — стегнатите, нежни устни и инстинктивно стягане на ръцете му върху раменете ѝ. След това бързо

се отдръпна се усмихна бодро, надявайте се усетил неравномерния и пулс.

— Лека нощ, Никълъс.

Ник остана напълно неподвижен. Нито един мускул на тялото ми не трепна дори когато тя затвори вратата. Магията бе нарушена от собственото му тежко дишане.

Обърна се и тръгна към асансьора. Фреди ти е братовчедка — напомни си той. — Братовчедка, а не някое секси маце, с което можеш да се позабавляваш известно време. Вдигна ръка, за да натисне копчето за партера и тихо изруга, когато не можа да го улучи, тъй като пръстите му трепереха.

Ние сме братовчеди, повтори си отново. С обща семейна история и евентуално с обща работа. В никакъв случай не биваше да го забравя. Да му се не види, нямаше право да забравя.

ТРЕТА ГЛАВА

— Здравсти, Рио. — Фреди влезе в „Спускай платната“, натоварена с дамска чанта, сак и куфарче.

— Здравсти, кукличке. — Рио приготвяше обяда и ръцете му бяха заети, така че не можа да я стисне в мечешката си прегръдка. — За къде си се запътила?

— От днес с Ник ще работим заедно — обясни тя и тръгна към стълбището.

— Дано не ти се наложи да го вадиш от леглото с ритници.

Тя само се засмя и продължи нагоре.

— Каза ми да дойда по обяд. А сега е обяд. — Почти, каза си наум, докато се изкачваше по извитите стръмни стълби. Решително почука на вратата и зачака. Нетърпеливо потропваше с крак. Няколко пъти премести тежките чанти от ръка в ръка. Добре, Никълъс, реши накрая, сам си го изпроси. Отвори вратата и извика, за да го предупреди, че е дошла.

В апартамента беше тихо, чуваше се само далечен звук на течаща вода. Под душа е, досети се Фреди и занесе багажа в кухнята.

Беше се отнесла напълно сериозно към молбата му да донесе храна. На идване бе купила картофена салата, туршия и тънки като хартия сандвичи от деликатесния магазин. Извади продуктите от сака и отвори хладилника, за да провери дали имаше безалкохолни напитки. Изборът се оказа скромнен — бира и газирана вода. Установи също така, че кухнята на Ник се нуждае от мощна прахосмукачка.

Тон излезе от банята след няколко минути и я видя пред мивката с навити до лактите ръкави на пуловера. Ръцете ѝ бяха потопени в гореща сапунена вода.

— Какво става тук? — попита Ник.

— Това място е истински позор за цивилизацията — обяви тя, без да се обръща. — Трябва да се срамуваш, че живееш като прасе. Събрах всички боклуци от хладилника в пластмасова торбичка и на

тръгване иде ги изхвърля. Или още по-добре — ще ги зароя в земята. На твое място отдавна да съм го направила.

Той изсумтя недоволно и тръгна към кафеварката.

— Този под кога за последен път е виждал парцал?

— През септември 1990. — Ник се прозя, опитвайки се да се приспособи към сутрешната светлина и си наля солидна доза кафе. — Донесе ли нещо за хапване?

— На масата е.

Той погледна недоволно салатите и сандвичите.

— А къде е закуската?

— Вече е обяд — напомни му тя през зъби.

— Времето е относително понятие, Фред — обяви Ник и внимателно опита туршията.

Фреди шумно блъсна последната измита чиния при останалите на сушилката.

— Поне можеше да пораздигнеш. Как смяташ да работим в тази разтурия?

Настроението на Ник донякъде се бе подобрило от пикантния вкус на туршията, ето защо той реши да я успокои преди следващата хапка.

— Ако искаш да знаеш, чистя си апартамента всяка трета неделя от месеца. Независимо дали има нужда, или не.

Тя се извърна към него със свити на кръста юмруци.

— Този път предлагам да не чакаш толкова дълго. Веднага започвай да раздигаш. Не мога да работя а такава кочина. Навсякъде са разхвърляни дрехи и ноти, смърди на цигари, пепелниците са пълни и има поне два сантиметра прах.

Ник се облегна на стола и се ухили доволно. Фреди си беше прибрала косата назад, но няколко непокорни къдрици се бяха измъкнали от ластика и красиво падаха покрай лицето и. В очите ѝ бушуваше ураган, устните ѝ бяха недоволно свити. Приличаше на ядосана фея.

— Знаеш ли колко си сладка, Фред.

Сърдитите очи се присвиха.

— Знаеш ли колко мразя да ми говорят така.

— Аха. — Той се ухили още по-широко.

С хладно достойнство тя откъсна хартиена салфетка от рулото и си подсуши ръцете.

— Защо ме зяпаш така?

— Очаквам да избухнеш. Когато се цупиш ставаш още по-сладка.

Фреди реши да не се размеква.

— Наистина прекаляваш, Ник.

— Да, ама поне престана да ме командваш, както правиш с Брандън.

— Никога не съм командвала брат си.

Ник я заобиколи, за да вземе една от току-що измитите чаши за кафе.

— Как не. Признай си, хлапе. От малка обичаш да командваш.

— Нищо подобно.

Значи така, помисли си тя възмутено. Обичам да командвам и съм разглежена и сладка като розова пъпка. За да се увери, че напълно се владее, дълбоко си пое дъх.

— Внимавай, защото ще те цапна с нещо.

— Нямам нищо против — съгласи се Ник, докато ѝ наливаше кафе. — Когато се нахвърляш върху мен, си също толкова сладка, както когато се цупиш.

Поради липса на по-подходящ предмет, тя го замери със смачканата на топка хартиена салфетка и го улучи по главата.

— Дойдох да работим, а не да ме обиждаш. Ако продължаваш в същия дух, просто ще си тръгна.

Той се задави от смях, когато тя профуча покрай него като буреносен облак. За пръв път, откакто бе пристигнала в Ню Йорк, имаше чувството, че в отношенията им нищо не се е променило. *Големият батко си прави майтап с малката братовчедка.* Още се смееше, когато я сграбчи за ръката и я обърна към себе си.

— Стига, Фред, не се нервирай толкова.

— Изобщо не съм нервна — успокои го тя и заби лакът в стомаха му.

Той се засмя.

— Ако искаше да усетя нещо, трябваше да вложиш в удара тежестта на тялото си.

Тя реши да го послуша, но от рязкото движение и двамата загубиха равновесие. Ник се засмя, докато се боричкаха, опитвайки се да не паднат и накрая тя се оказа притисната с гръб към хладилника, неговите ръце я стискаха за кръста, а нейните бяха на лактите му.

Смехът на Ник внезапно секна. Усещаше тялото ѝ под себе си — бе толкова мека, нежна и дребничка. Дълбоките очи срещу него бяха широко отворени и горяха от гняв. Погледна нацупените устни — така сладки и сочни.

Тялото ѝ омекна и тя бавно осъзна промяната. Точно за това бе копняла — Ник да я прегърне така, както един мъж би прегърнал една жена. Когато осъзна какво се е случило, в главата ѝ избухна ярка светлина. Подчини се на инстинкта и премести ръцете си на раменете му.

Ник отскочи назад. Осъзна, че всеки момент можеше да я целуне. И тази целувка нямаше да има нищо общо с роднинските чувства. За малко да се нахвърли върху нея и да загуби граденото в течение на дълги години доверие.

— Ник — тихо промълви тя. В шепота ѝ долови молба.

Помисли си, че я е уплашил и се отдръпна от нея с разперени длани.

— Извинявай, не биваше да те дразня. — Почувства се поспокойно, когато се отдалечи от нея на безопасно разстояние и взе чашата си с кафе.

— Няма нищо. — Фреди се усмихна храбро, когато топлината, заляла тялото ѝ, постепенно се оттегли. — Свикнала съм. Но все още настоявам да раздигнеш стаята.

Усмихна ѝ се ведро. В края на краищата изглежда всичко щеше да се оправи.

— Квартирата си моя, разтурията и пианото — също. Ще трябва да се примириш.

Тя се замисли за миг и кимна.

— Чудесно. Но когато аз имам своя квартира и свое пиано, ще работим там.

— Може и така да стане. — Ник взе вилица и започна да яде картофена салата направо от кутията. — Сипи си кафе и хайде да решим какво ще правим със следващия ми хит.

— Със следващия ни хит — поправи го тя и си извади чаша от шкафа, — партньоре.

Следващия час прекараха в кухнята като спореха коя е основната идея на мюзикъла „Единствена моя любов“. Действието се развиваше в период от десет години: започваше с младежко увлечение, прибързан брак и още по-прибързан развод и завършваше със зрели, пълноценни отношения между главните герои.

„И заживели щастливо до края на живота си“ — определи го Фреди.

„Вечно трънливият път на любовта“ — беше определението на Ник.

И двамата бяха съгласни, че тези две гледни точки най-точно изразяват същността на проблема.

— Тя се влюбва в него — обясняваше Фреди, седнала пред пианото, — от пръв поглед.

— Но всъщност е влюбена в любовта — уточни Ник и нагласи касетофона. — Както впрочем и той. И двамата са млади и глупави. Точно това ги прави симпатични, забавни и убедителни.

— Хм.

— Ето, чуй това. — Той седна пред пианото до нея и коленете им се докоснаха. — Започва с масова сцена. Много движение, светлина, говор. Всички бързат за някъде.

Разрови разбърканите нотни листове и — както реши Фреди, — воден от вътрешния си радар, безпогрешно откри пасажа, който търсеше.

— Искам зрителите да се стреснат от бързото развитие на действието. — Ник нагласи клавиатурата на синтезатора до себе си. — Още в началната сцена да почувстват енергията на младостта.

— И изведнъж двамата се сблъскват един с друг — в буквалния смисъл на думата.

— Точно така. Ето тук.

Той започна да свири — остри, пронизващи слуха звуци, които събуждаха сетивата. Фреди затвори очи и се остави музиката да я завладее.

Бърза, донякъде дори дразнеща мелодия. О, разбираше какво иска да покаже Ник. Нетърпение. Егоцентризъм. „Бързам, махни се от

пътя ми“. Представи си сцена, пълна с движещи се безразборно на пръв поглед балетисти, шум на улично движение. Вой на клаксони.

— Тук трябва да включим повече духови — промърмори Ник под нос. Напълно беше забравил за присъствието ѝ. Работеше бързо, само от време на време спираше да запише нотите и отново се обръщаше към синтезатора.

— Не спирай — помоли го тя.

— Само искам да добавя малко духови инструменти.

Фреди само завъртя глава и постави ръце на клавишите. Присви очи, за да вижда по-добре нотите, които той небрежно бе надраскал върху черновата и запя. Музиката направо се топеше в гласа ѝ.

— „Не ме спирай, бързам за среща. Кой каза, че трябва да се съобразявам с прищевките ти? Изобщо не ми пука за теб“.

Ник беше забравил колко бе чист гласът ѝ — нисък, топъл и доверчив. И, колкото и да бе изненадващо — невероятно секси.

— Бързохващаш — промърмори той.

— Защото си разбирам от работата. — Продължи да свири, а думите и движенията не спираха да се появяват в съзнанието ѝ. — Тук ни трябва хорово изпълнение — пункт и контрапункт, а на неговия фон — дуетът на главните герои. Той върви в една посока, тя — в противоположната. Думите им трябва да се прекъсват и сливат, да се прекъсват и сливат.

— Аха — той се премести пред синтезатора и започна да свири заедно с нея. — Точно там е идеята.

Фреди го погледна лукаво и се усмихна.

— Зная.

Бяха им необходими около три часа и две кафеварки, за да набележат основните моменти на началната сцена. Накрая Фреди реши, че повече не може да се трови с кафето, на което така упорито наблягаше Ник я го помоли да и донесе бутилка минерална вода от бара. Докато чакаше, нанесе някои дребни промени върху черновата. Тъкмо искаше да ги чуе как звучат на пианото и телефонът иззвъня.

— Ало?

— Здравсти. Ник там ли е?

Провлеченият съблазнителен говор на жената отсреща накара Фреди да повдигне иронично вежди.

— Ще се върне след секунда. Слезе до бара.

— О, тогава, ако ме възразяваш, ще го почакам. Обажда се Лорелай.

Не се и съмнявам, че така се казваш, помисли мрачно Фреди.

— Приятно ми е, Лорелай. А аз съм Фред.

— Малката братовчедка на Ник, нали?

— Точно така — процеди тя през зъби. — Малката братовчедка Фред.

— Радвам се да те чуя, миличка. — Гласът се разтопи като захарен сироп. — Ник ми каза, че вчера сте излизали заедно. Веднага се съгласих да отложим срещата, щом става въпрос за семейството.

По дяволите, знаех си, че е имал среща с жена, ядоса се Фреди.

— Проявила си голямо разбиране, Лорелай.

— О, когато едно младо момиче пристигне само в големия град, нормално е мъжете от семейството да го наглеждат. Живея в Ню Йорк от пет години и още не мога да свикна. Хората тук се движат толкова бързо.

— Е, някоя са по-бавни — промърмори Фреди. — А ти откъде си, Лорелай? — Надяваше се, че въпросът не е прозвучал нелюбезно.

— От Атланта, миличка. Там съм родена и възпитана. Но когато искаш да станеш модел или телевизионна звезда, няма как — трябва да дойдеш тук, при янките.

— Значи си модел? — Веднага трябваше да се досетя.

— Да, но в последно време права главно реклами за телевизията. Адски изтощително, нали се досещаш?

— Досещам се.

— Така се запознахме с Ник. Отбих се в бара след един дълъг и изтощителен снимачен ден. Помолих го да ми забърка нещо силно и страхотно на вкус. А той ми каза, че аз самата изглеждам като нещо силно и страхотно на вкус. — В смеха на Лорелай зазвъняха сребърни звънчета и Фреди изскърца със зъби. — Нали е сладък?

Фреди вдигна поглед. Сладкият Ник тъкмо влизаше през вратата, натоварен с няколко големи бутилки минерална вода.

— О, адски е сладък, няма спор. И ние, роднините му, мислим така. Даже му казваме зад гърба „сладурчето Ник“.

— Радвам се, че се грижи за малката си братовчедка по време на първото ѝ пътуване до големия град. И ти си южнячка, нали, миличка?

— Може да се каже. Та ние с теб сме почти сестри. А ето го и сладкият Ник.

С безизразна физиономия му подаде слушалката.

— Обажда се твоят Магнолиев цвят.

Той остави бутилките на земята и взе слушалката.

— Лорелай? — Без да откъсва поглед от Фреди, Ник се заслуша в думите ѝ. — Да, същата. Не, от Западна Вирджиния. Аха, съвсем близо до Атланта. Виж какво — Обърна се с гръб към Фреди, която разсеяно местеше пръсти по клавишите на пианото и започна да обяснява шепнешком: — В момента работя. Не, довчера съм свободен. Мини през бара около седем. — Прокашля се, като се чудеше защо изпитва неудобство. — Да, и аз също чакам с нетърпение да се видим. О, така ли? — Хвърля предпазлив поглед през рамо. — Доста е... интересно. Добре, до довчера.

След като затвори телефона, отвори бутилка минерална вода и подаде капачката на Фреди. Не разбираше откъде идваше чувството, че я дължи извинение.

— Студена е.

— Благодаря.

Същото можеше да се каже и за гласа ѝ — беше студен като лед.

Тя надигна бутилката и отпи голяма глътка.

— Сигурно трябваше да се извиня на Лорелай, че вчера ви провалих срещата.

— Не, ние не сме... Тя е само...

— Поласкана съм, че си ѝ разказал за малката загубена братовчедка от Западна Вирджиния. — Фреди остави бутилката и сложи ръце на пианото. По-добре така, отколкото да го стисне за врата. — Не мога да повярвам, че се е хванала на толкова банално извинение.

— Но аз ѝ казах самата истина, — Той стана и се усмихна, въпреки че продължаваше да се чувства гузен.

— Че трябва да ме наглеждаш?

— Не съм казвал подобно нещо. Слушай, какво толкова е станало? Ти предложи да вечеряме заедно и аз отмених срещата си.

— Следващия път просто ми кажи, че имаш среща с жена, Ник. Тогавя няма да бъда толкова настойчива. — Вбесена, тя стана от пианото и започна да прибира нотите в куфарчето си. — И не съм ти „малката братовчедка“! Нито имам нужда да ме пазиш и забавляваш.

Само пълен кретен може да не забележи, че съм възрастна жена, напълно способна да се грижи сама за себе си.

— Никога не съм казвал, че не си...

— Очите ти го казват всеки път, когато ме погледнеш. — Фреди изрита встрани купчината дрехи на пода, докато профуча в кухнята да си вземе дамската чанта. — Много мъже с радост биха излезли с мен на вечеря, без да го смятат за досадно задължение.

— Задръж малко.

— Няма. — Завъртя се решително и къдриците се разпиляха по лицето ѝ. — Разгледай ме хубавичко, Никълъс Лебек. Отдавна не съм ти „малката Фреди“ и няма да допусна да се държиш с мен като с домашен любимец, който само чака да го погалят по главичката.

Окончателно объркан, той прокара ръце през косата си.

— Какво ти става, по дяволите?

— Нищо! — извика тя, тъй като повече не можеше да се владее. — Нищо не ми става, идиот нещастен. Хайде, иди да потърсиш утеха в прегръдките на твоята знойна красавица.

След като тя излезе, той си отвори кутия сода. Нищо не разбираше. А какво сладко и добро дете беше, помисли си озадачено.

За да се успокои, Фреди направи продължителна разходка. Чак когато установи, че е в състояние да говори, без да плюе отрова, спря пред една телефонна будка и се обади на Сидни. След разговора настроението ѝ значително се оправи.

Въоръжена с адреса на малкия апартамент, който даваха под наем, тя се втурна да го огледа. Намираше се на три преки от бара на Зак.

Веднага го хареса. Докато обикаляше из стаите, с удоволствие си мечтаеше как ще го обзавее. Щеше да има собствен дом с достатъчно място за пиано под прозореца, както и за разтегателен диван, на който щяха да спят брат ѝ или сестра ѝ, когато ѝ идват на гости.

А най-хубавото бе, че оттук лесно можеше да държи Ник под око.

— Е, какво ще кажеш, Никълъс? — доволно се засмя тя, наслаждавайки се на гледката към Манхатън. — Непрекъснато ще те следя какво правиш. Толкова те обичам, кретен такъв.

Въздъхна, обърна се с гръб към прозореца и отиде в кухнята. Беше малка и имаше нужда от малко освежаване, но това беше лесна работа. С удоволствие щеше да си закупи кухненска уреди, тенджери и тигани. Фреди обичаше да готви, а като дете обожаваше както просторната кухня у дома в Западна Вирджиния, така и уютната, претъпкана с мебели и хора кухня на баба си в Бруклин.

Тук ще готвя на Ник — помисли си и прокара пръст по гладкия плот, — ако се държи прилично. Не — усмихна се на собственото си нетърпение, — първо ще го накарам да се държи прилично.

Беше прекалено сурова с него, ама и той си го заслужаваше. Нищо чудно, че се държеше като пълен кретен. Беше влюбена в него, откакто го познаваше, а през цялото това време той я мислеше за своята малка братовчедка, ако не по кръв, то поне по стечение на обстоятелствата. За да промени мисленето му, трябваше да прекара с него повече време. Една вечеря и един следобед, прекаран в съвместна работа, явно не бяха достатъчни.

А тя на всяка цена държеше да го промени. Още веднъж обиколи апартамента, сложила ръце на кръста си. По същия начин, както беше решила да подреди тук живота си в съответствие със собствените й вкусове и навици, изградени, а семейството, с което я бе благословила съдбата. Светът, който искаше да създаде, беше пълен с музика, цветове в любов.

И естествено, в него централно място бе отредено за Ник.

Малко преди седем вечерта Ник слезе в бара. Зак тъкмо приготвяше „стингър“ — коктейл от уиски с ментов ликьор и лед. Посрещна го с въпросителен поглед.

— Имаш среща с мацка, а?

— Да, с Лорелай.

— О, вярно. — Зак помръдна многозначително вежди. — Високата знойна брюнетка с устни като розови листенца.

— Същата. — Ник мина зад бара, за да му помогне да изпълни поръчките. — Смятаме да излезем да хапнем нещо. След това ще се върна и ще поема бара.

— Ако искаш, мога да се оправя и сам.

— Не е необходимо. Тя обича да се върти тук. След като затворя, ще измислим нещо.

— Не се и съмнявам. На шеста маса чакат две папки с менюто и един бърбън.

— Сега ще им занеса.

— Хей, разбра ли за новата квартира на Фреди?

Ръката на Ник застина върху мензурата.

— Каква квартира?

— Само на няколко преки оттук. Вече е подписала договора. — Зак извади голям плик със солени ядки — идеално мезе за бира, и ги изсипа в стъклен буркан. — За малко я изпусна. Мина да се похвали и да почерпи по едно за новото жилище.

— Кой ѝ го намери? Сигурно Мик?

— Не казва. Хлапето никак не е глупаво.

— Да, бе. Все пак трябваше да помоли Рейчъл да погледне договора.

Зак се засмя весело и прегърна брат си през раменете.

— Хей, всички малки пиленца един ден излитат от гнездото.

Ник сви рамене, отдръпна се рязко и остави поръчките в края на плота, за да ги вземе сервитьорката.

— Значи се е прибрала в хотела?

— Нищо подобно. Излезе на разходка с Бен.

— С Бен? — Пръстите на Ник замръзнаха върху кърпата, с която смяташе да избърше плота. — Как така е излязла с Бен? — В следващия момент Зак забеляза, че брат му размахва кърпата като ласо. Очите му засвяткаха опасно, твърди като кинжали. — Значи ти си запознал Фред със Стипли?

— Разбира се. — Зак кимна на сервитьорката и се зае със следващата поръчка. — Той ме попита кое е хубавото русо момиче и аз ги запознах. След малко се запиляха някъде.

— Запиляла се — повтори машинално Ник. — И ти я пусна да излезе с непознат мъж?

— Престани. Бен не е непознат мъж. Знаем го от години.

— Точно така — мрачно забеляза Ник, като си представи с какво удоволствие би увил кърпата около врата на Бен. — Знаем, че от години не излиза от бара.

Изненадан и развеселен брат му го изгледа.

— Също като нас.

— Не става дума за това и ти много добре го знаеш. — Ник сръчно забърка коктейла като едва устоя на изкушението да си сипе солидна доза уиски. — Нямах право да я подхвърлиш на някакъв съмнителен тип.

— На никого не съм я подхвърлял, само ги запознах. Поговориха си малко и решиха да отидат на кино.

— Да, бе. — *На кино, как ли пък не*, помисли Ник. *Кой нормален мъж ще ся губи времето с ходене на кино, когато има пред себе си жена с огромни сиви очи и божествени устни? Божичко!* — стегна се той, като си представи Фреди в ръцете на Бен Стипли. — Значи Бен просто искал да отиде на кино в приятна компания, така ли? Зак, ти нормален ли си?

— Добре, тогава ще ти кажа направо. Продадох му я срещу петстотин долара и абонамент за всички мачове на „Янките“ до края на сезона. Бен сигурно отдавна я е зарязал в пушалнята за опиум.

Ник успя да овладее въображението си, но не и гнева си.

— Много смешно. Ще видим колко ще ти бъде смешно, ако я нападне.

Зак отмести напитките и се обърна към брат си. Внимателно го погледна. Забеляза, че е вбесен — нещо, което бе виждал стотици пъти, но беше абсолютно нелепо при тези обстоятелства. Ето защо продължи със същия спокоен тон:

— И да го направи, тя ще се справи с него. Даже може да го набие. В края на краищата Бен не е сексманиак.

— Откъде си толкова сигурен? — промърмори мрачно Ник.

Окончателно объркан, Зак поклати глава.

— Ник, нали харесваше Бен? Стотици пъти сте ходили заедно на мач. А миналия месец той ти услужи с колата си, за да отидеш до Лонг Айлънд.

— Естествено, че го харесвам. — Окончателно доведен до ярост. Ник грабна една бирена халба от полицата и енергично започна да я лъска. — Няма причина да не го харесвам. Но това не означава, че трябва да оставиш Фред да забърше първия срещнат в бара и да изчезне с него в неизвестна посока.

Зак се облегна назад и забарабани с пръхти по плота.

— Знаеш ли, братко, ако не те познавах, бих си помислил, че просто умираш от ревност.

— Аз? — *Каква ужасяваща мисъл.* — Глупости. — Тръшна халбата на плота и напосоки взе следващата. Страхуваше се, че ако не се заеме с нещо полезно, като нищо щеше да хукне да обикаля едно по едно кината в Манхатън.

В главата на Зак започна да се оформя странна мисъл. Внимателно изглежда брат си като се чудеше, дали не е влюбен в малката Фреди Кимбъл.

— Тогава защо не ми кажеш нещо умно, Ник? Какво става между теб и Фреди?

— Нищо. — За да не се изпусне да каже още някоя глупост, Ник съсредоточено започна да разглежда халбата на светлината. Неочаквано премина в настъпление. — Опитвам се да я наглеждам, това е. Кое то не може да се каже за теб.

— Може би трябваше да я заключа — замислено отбеляза Зак. — Или да тръгна след тях като придружител на младата дама. А следващия път, когато забележа, че приказва с някой твой приятел, направо ще повикам ченгетата от отдел „Борба с порока“.

— Млъквай, Зак.

— По-кратко, Ник. Току-що пристигна твоята прасковка от Джорджия.

— Страхотно, няма що. — Ник с усилие се откъсна от мисълта за Фреди и нейното безобразно поведение. В края на краищата и той си имаше личен живот. И, както напоследък обичаше да изтъква Фред, тя беше вече голяма. Вдигна поглед и се усмихна широко на Лорелай, която се приближаваше с плавна походка. *Ето я — помисли си доволно Ник, — великолепна, секси мадама и ако правилно съм разбрал при последната ни среща, напълно готова да се отзове на повика на природата.*

Тя се отпусна лениво на високото столче отметна лъскавата си черна коса и впи в лицето му искрящи сини очи.

— Здравей, Ник. Цял ден с нетърпение очаквах тази среща.

Никак не му бе лесно да запази усмивката — внезапно го осени мисълта — или по-скоро го цапардоса по главата, — че пет пари не дава за прословутите южняшки красавици.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ник излезе от банята и веднага усети приятна миризма на кафе и пържен бекон. При нормални обстоятелства, това бе достатъчно, за да подобри настроението не и когато бе прекарал една безсънна нощ в тревога за Фреди. Доста неща ще трябва да ми обясни, мислеше мрачно той, докато се обличаше. Цяла нощ да се размотава насамнатам с мъж, когото е забърсала в бара На това ли са я учили родителите й? Знаеше го, тъй като лично я бе проследил.

Погледна ядосаното си изображение в огледалото на гардероба и си помисли, че бе разчитал именно на доброто й възпитание. На това, че Фреди бе от добро семейство. Всеки път, когато ходеше на гости в Западна Вирджиния, усещаше вниманието и предаността на Кимбъллови един към друг, на която той искрено се възхищаваше. Дори мъничко им завиждаше.

Като малък точно от това беше лишен — от внимание и грижи. Майка му вечно бе преуморена — напълно нормално, според него, след като сама гледаше детето си. Нещата значително се промениха към добро, когато се преместиха при стареца на Зак. Имаха приличен дом, Ник не гладуваше, за разлика от преди. Нито се измъчваше от отчаянието в погледа на майка си.

Сега разбираше, че тя и Мълдун се обичаха — е, може би не страстно, но достатъчно, за да опитат да съградят отново живота си.

Старецът поне се стараяше, разсъждаваше Ник, докато си нахлужваше джинсите, но беше голям чешит. Инатлив стар козел, който признаваше само една истина — своята собствена.

Тогава в живота на Ник се беше появил Зак. Беше безкрайно търпелив и позволяваше на хлапето да го следва по петите. Може би заради тези спомени — как Зак го учеше да рита топка и да се отбранява, Ник обичаше децата и се разбираше с тях.

Много добре знаеше какво е да си дете, при това изцяло зависимо от капризите на възрастните. Зак го бе накарал да почувства, че не е сам, че може да разчита на някого.

Но том не продължи дълго. Когато порасна достатъчно, за да се отдели от дома, Зак веднага постъпи във флота и започна да пътува по море. И остави малкия си доведен брат сам и нещастен.

След смъртта на майка му нещата бързо се влошиха. Като самозащита срещу болката от загубата и самотата, Ник избра непослушанието и бунта и подмени семейството си с преданост към уличната банда.

Тогава стана член на групата „Кобра“, започна да обикаля улиците и да си търси белята. И често я намираще. След това почина старецът и Зак се върна. Веднага се зае да измъкне от калта озлобеното, затворено в черупката си хлапе.

Ала Ник никак не беше лесен. При спомена за онези дни на устните му се появи горчива усмивка. Чудеше се с какво още да вгорчи живота на брат си. Но Зак не се отказа от него. Рейчъл също. Както и целият клан Станисласки — вкопчиха се в него, докато не промениха живота му. А може би дори го спасиха.

Точно това Ник никога нямаше да забрави. Смяташе, че е дошло времето да им отвърне на доброто с добро. В основата си Фреди може да беше добре възпитана, но напоследък се държеше доста разхайтено. Някой трябваше здраво да ѝ затегне юздите. А след като изглежда никой не се вълнуваше от поведението ѝ, значи това беше негово задължение.

Отметна назад влажните си коси и са навлече ризата. Може би го правеше просто защото бе прекалено наивна. Ник престана да се облича и се замисли. Да, това обясняваше всичко. Беше прекарала живота си в прегръдките на семейството си, заобиколена от обич и грижи, при това в малко градче, където кражбата на пране от простора беше сериозно престъпление, достойно да се спомене в криминалната хроника на местния вестник. Ала щом беше решила да живее в Ню Йорк, трябваше да научи някои основни правила. И той беше този, който щеше да ѝ ги разкаже.

Въодушевен от собствената си прозорливост и правота, Ник тръгна към кухнята, за да и преподаде първия урок.

Фреди стоеше до печката и задушаваше в един тиган лук, гъби и чушки. Бе решила да приготви омлет — първата крачка към

одобряването. Постепенно бе стигнала до извода, че предишния ден се бе държала прекалено сурово с Ник.

И както бе принудена да признае, от ревност. В основата на всичко стоеше само най-елементарна и откровена ревност.

А много добре знаеше, че това е дребнаво и егоистично чувство, за което нямаше място в техните отношения. Ник имаше право да се среща и с други жени... Поне на първо време.

Ако продължаваше да проявява лошия си характер, нищо нямаше да спечели, камо ли сърцето му. Занапред щеше да бъде открита и изпълнена с разбиране. Колкото и да беше неприятно.

С периферното си зрение долови някакво движение до вратата и се обърна да го посрещне с широка усмивка.

— Добро утро. Предлагам за разнообразие да започнем деня с традиционна закуска. Кафето е готово. Седни на масата, ще ти наляя.

Той я изгледа като човек, забелязал, че домашният му любимец обича да хапе.

— Какво ти става, Фред?

— Просто приготвям закуска. — Все още усмихната, тя му наля кафе и постави чиния с препечени филийки и пържен бекон на чистата покривка. — Реших да се реванширам за вчерашното си поведение.

Това му се стори добро начало.

— Да, точно във връзка с това... Исках да...

— Направо не бях на себе си — прекъсна го тя и изля разбитите яйца в цвъртящото масло, — не зная какво ми стана. Сигурно е от нерви. Изглежда все пак ми се отразява преместването в големия град.

— Ами да. — Донякъде поуспокоен, Ник седна на масата и набоде на вилицата парченце бекон. — И аз го забелязах. Трябва да внимаваш, Фред. Понякога последствията са жестоки.

— Последствията ли? — Озадачена, тя ловко подхвърли омлета в тигана, за да го изпържи и другата страна. — Но сигурно вече нямаш желание да работиш с мен. Но не ти ли се струва, че това е прекалено жестоко наказание, заради едно нищо и никакво спречкване?

— Спречкване? — Сега беше негов ред да се озадачи, а тя изсипа яйцата в чинията му. — Да не сте се скарали с Бен?

— С Бен? — Окончателно объркана, Фреди застана пред него с металната лопатка в ръка. — О, да, Бен. Не. Откъде накъде ще се карам с него? Как изобщо ти хрумна подобна мисъл?

— Нали току-що каза...

— За какво говориш, по дяволите?

— За вчера. За това, че се държах ужасно, когато се обади Лорелей. — Наклони глава настрани и учудено го погледна. — А ти за какво говориш?

— За това, че си позволила на някакъв непознат да те подбере от бара. Ето за какво. — Ник забодне вилицата в омлета, без да сваля от нея многозначителен поглед. Господи, как само готви това хлапе! — Да не си луда, или си просто тъпа?

— Моля? — Фреди окончателно забрави за добрите си намерения. — Да не намекваш, че нямам право да отида на кино с приятел на Зак?

— На кино, как не! — Ник се нахвърли върху омлета, готов да ѝ прочете лекцията докрай. — Та ти се прибра след един през нощта!

Тя сложи ръце на кръста си и здраво стисна лопатката.

— Откъде знаеш кога съм се прибрала?

— Случайно минах покрай хотела — надменно заяви той. — Видях те да слизаш от таксито. В един и петнайсет. — При мисълта как я беше чакал посред нощ, скрит зад ъгъла, настроението му отново се развали, но апетитът му за щастие не пострада. — Да не сте гледали двусериен филм?

Тъкмо протягаше ръка към бурканчето със сладко, за да си намаже следващата филийка, когато Фреди здраво го удари с лопатката по главата.

— Хей, какво правиш?

— Значи ме шпионираш, така ли? Адски си нахален, Никълъс Лебек!

— Глупости. Просто се тревожа за теб, след като тя очевидно нямаш достатъчно акъл, за да внимаваш. — Добрите рефлексии му помогнаха да избегне следващия удар. Ник стана от масата, тялото му автоматично зае бойна поза. — Оставя това проклето нещо.

— Няма. И като си помисля колко ме беше срам, че ти се накрещях.

— Правилно, яма от какво да се срамуваш. А и не е зле да се замисляш дали трябва да излизаш с непознати мъже.

— Чичо Зак ни запозна — започна да обяснява Фреди. Говореше с тих и дадено студен глас. — Нямам намерение да ти давам отчет с

кого и кога излизам.

Ти така си мислиш, поправи я мислено Ник. Нямахте да я остави да се размотава със случайни мъже. Това щеше да ѝ стане ясно и то веднага.

— Все пред някого трябва да даваш отчет, а тук аз съм този човек. Къде беше?

— Интересуваш се, къде съм била? Чудесно. От бара направо хукнахме към апартамента на Бен, където прекарахме няколко часа в необуздан, див секс. Част от позите, доколкото ми е известно, още се смятат за незаконни — в някои щати.

Погледът му стана твърд, очите засвяткаха опасно. Причината не беше само в думите ѝ. Много по-лошо. Ник веднага си представи — при това без затруднение — описания от Фреди сценарий. Само че този път тя нарушаваше закона не с Бен, а с него — Ник Лебек. — Няма нищо смешно, Фред.

Прекалено ядосана, за да обръща внимание на предупредителната нотка в гласа му, тя се нахвърли върху него.

— Изобщо не е твоя работа къде и как прекарвам времето си, както не ме интересува ти какво правиш с онази Скарлет О'Хара.

— Лорелай — поправи я той през стиснати зъби. Още повече се ядоса при мисълта, че не беше прекарал вечерта нито с Лорелай, нито с друга жена. — И е моя работа. Аз отговарям за...

— За нищо не отговаряш — срязва го Фреди и заби лопатката в гръдния му кош. — За нищо, разбра ли? Вече съм пълнолетна и ако искам, мога да забърша шестима мъже от бара, без да питам. Не си ми баща. Ето защо ме остави на мира!

— Така е, не съм ти баща — съгласи се Ник. Тихо злокобно бръмчене в ушите го предупреди, че започва да губи самообладание. — Баща ти едва ли ще ти покаже какво се случва с лекомислените момиченца, когато попаднат на неподходящ мъж.

— А ти ще ми покажеш, така ли?

— Точно така. — Преди да се е усетила какво става, с неочаквано рязко движение той сграбчи лопатката от ръката ѝ и я захвърли настрани. Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Престани веднага.

— Как ще ме спреш? — С плавни движения като на хищник, Ник я притисна в ъгъла. — Може би ще викаш за помощ? Мислиш ли, че

някой ще ти обърне внимание?

Никога не го беше виждала такъв. А и никой друг — изглеждаше като мъж, обладан от похот и ярост. Уплаши се и сърцето ѝ затуптя като на подплашен заек.

— Не ставай смешен — опита се да запази достойнство, но се отказа, когато той я прикова към стената с длани, поставени от двете страни на тялото ѝ. — Казах да престанеш, Ник.

— А ако той не желае да те чуе? — Пристъпи още напред и притисна тялото си в нейното. Фреди усети едва сдържаната му сила — беше като навита пружина. — Вече те е сгацил и предпочита да опита или даже повече... От тази хубава кожа. — Впи очи в нейните, ръцете му се плъзнаха по ръцете ѝ — отгоре надолу и обратно. — Той ще вземе онова, което иска, — Ръцете му безмилостно мачкала бедрата и. — Как ще го спреш? Какво ще направиш, за да го спреш?

Та не можеше нито да мисли, нито да отговори на въпросите му. Нарастващият ужас премина в наслада. Фреди вдигна ръце и ги обви около врата му. За миг блясъкът в очите му потъмня, когато устата ѝ се впи в неговата.

Всичките ѝ надежди и мечти се съсредоточиха в тази целувка. Притисна се към него ѝ усетя как я залива гореща вълна.

Цял живот бе мечтала да я прегърне така — здраво, собственически. Устата му обезумя, когато се впи в нейната. Главата ѝ се замая, когато езикът му проникна дълбоко и разтърси душата ѝ.

Желание. Усещаше желанието му — пълноценно, зряло и готово да експлодира желание на мъж към жена. Все едно бяха съвсем различни хора — толкова нов бе този взрив на страст и за двамата. Или все едно винаги са били любовници — толкова точни бяха задъханите, обезумели движения на ръцете, на устните, на телата им.

Ник почувства, че си губи разсъдъка. Губеше себе си. Устата ѝ беше пълна с ухания — горчиво, сладко, люто, а той бе ненаситен като прегладнял вълк. Изпита съвсем нови усещания — нейният аромат, вкус, усещането за тялото ѝ — много повече, отколкото бе очаквал, повече, отколкото си бе представял и в най-смелите си мечти. Всичко това се разтваряше пред него и го канеше на богат пир.

Вече не помнеше нито кои са, нито кои са били. Не можеше да разсъждава и отчаяно се остави да бъде погълнат от изригналите в тялото му чувства, докато алчно я поглъщаше.

Още. Мисълта, че не искаше да спре дотук, а да продължи докрай, го удари като камшик. Притисна я към плота, за да даде свобода на ръцете си да я докосват.

Тя рязко си пое дъх, когато пръстите му се промъкнаха под пуловера и се впиха в тялото ѝ. Последва неговият стон от болка и наслада, когато я докосна — мека и стегната, с напъпили от желание зърна, а сърцето ѝ биеше в еротичен ритъм под дланите му.

Фреди се разтрепери. Първо усети една силна тръпка, която постепенно се разрасна и ускори, така че накрая тялото ѝ започна да вибрира като струна.

Мощна вълна от срам внезапно заля Ник и покри с гъста ледена пелена нагорещената му страст. Потресен от собственото си поведение, той отпусна ръце и бавно отстъпи назад.

Въздухът се изтръгна от устните ѝ като ридание, очите ѝ мятаха мълнии. Пред виновния му поглед тя впи ръце в ръба на плота и кокалчета на пръстите ѝ побеляха.

— Извинявай, Фред. Добре ли си? — Когато тя нищо не каза — абсолютно нищо, — срамът му премина в изблик на гняв. — А ако не си, сама си си виновна. Ето на какво отношение се излагаш с твоето поведение — обвинително изстреля в лицето ѝ Ник. — Ако на моето място беше друг, щеше да стане още по-зле. Съжалявам, ако те изплаших, но исках да ти дам хубавичък урок.

— Така ли? — Сърцето ѝ продължаваше лудо да бие, но тя усети, че постепенно започна да се успокоява. Сега вече знаеше, че няма нищо по-прекрасно, по-вълнуващо от близостта на Ник. Само да не развали магията с тъпите си съжаления и нравоучения. — Чудя се все пак... — надявайки се, че краката ѝ няма да я подведат, Фреди бавно стъпи на пода, — кой на кого преподаде урок. Аз първа те целунах. А ти, Никълъс, веднага тупна в краката ми. Не можеш да отречеш, че ме пожела.

Кръвта продължаваше да бушува в ушите му като дива музика. И нищо не можеше да я заглуши.

— Хайде да не уточняваме повече, Фред.

— Добре. Само че преди малко ти не целуваше малката братовчедка, Ник. А мен. — Сега тя направи крачка напред, а той отстъпи — все едно бяха преминали в следващата фаза на танца. — А аз знаех кого целувам.

Гърлото му пресъхна мъчително. Коя беше тази жена? *Тази дяволита фея с мъдри и разбиращи очи, която го преобръщаше наопаки само с един поглед?*

— Може за момент да съм се объркал малко.

— Не. Не беше объркан.

Усмивката ѝ бе прекалено самоуверена и женствена. Добре знаеше какво означава и ако я беше забелязал у друга жена, вероятно щеше да я оцени.

— Не биваше да го правя, Фред.

— Защо?

— Защото — През съзнанието му преминаха хиляди причини, които не можеше да ѝ каже. — Не съм длъжен да ти обяснявам елементарни неща. — Грабна отдавна забравената чаша с кафе и отпи от студената течност.

— Изглежда не ти е лесно да ги обясниш и на себе си. Нищо, че са толкова елементарни. — Окончателно възстановила самообладанието си, Фреди отново наклони глава и го погледна. — Интересно как ще реагираш, Ник, ако отново те целуна.

Помисли си, че щеше да я обладае направо на пода — без да разсъждава и без никакво угризение.

— Откажи се, Фред. И двамата трябва да се успокоим.

— Може би си прав. — Устните ѝ отново се извиха в сладка усмивка. — Изглежда имаш нужда от време, за да свикнеш с мисълта, че ме харесваш.

— Не съм казал подобно нещо. — Отново остави чашата си.

— Не е лесно да се забележат промените у хора, които мислим, че познаваме добре. Но аз имам време и ще почакам.

Тя стоеше напълно неподвижно, ала той усещаше, че продължава да го наблюдава.

— Фред, — Ник издиша притеснено, — опитвам се да разсъждавам като разумен човек, но не съм убеден, че ще успея. — Усмивна ѝ се, преди да продължи. — Някои неща наистина са се променили и изглежда отношенията между нас не вървят толкова гладко, както преди. Ако съвместната работа застрашава приятелството ни...

— Страхуваш се да работиш с мен, така ли?

Специално да се бе старала, нямаше да успее по-точно да напипа болното му място. Въпреки всичките му успехи, в Ник още беше жив бунтовният младеж, за когото смелостта беше въпрос на чест.

— Естествено, че не се страхувам.

— Щом е така, значи няма проблем. Естествено, ако смяташ, че няма да можеш да се въздържиш да ме... Как беше поетичният израз, който употреби преди малко? О, да. Да ме сгациш...

— Повече и с пръст няма да те пипна. — Стържещият глас, в който прозвуча нескрита заплаха, я накара да се усмихне още по-мило.

— Тогава поне опитай закуската, която оставихме да изстине. След това започваме работа.

Той удържа на думата си. Прекараха заедно часове, но Ник нито веднъж не я докосна. Въпреки че му се искаше, и то много. А тя знаеше как да движи тялото си, да накланя глава и да поглежда под спуснати мигли, така че да привлече вниманието на всеки нормален мъж.

До края на деня Ник вече се съмняваше дали е нормален.

— Така вече е добре — мърмореше си Фреди под нос, задълбочена в нотите, докато той свиреше. — Певица с диапазона на Мади О'Хърли ще успее да се справи.

— Не съм казал, че точно тя ще изпее това соло — веднага се сопна Ник. Но проблемът не бе в Мади Притесняваше го фактът, че Фреди много добре разбираше както неговите мисли, така и музиката му. Това му създаваше странното и неудобно усещане, че прилича на шаран, готов да налапа стръвта. А тя беше въдичарят, здраво стиснал въдицата. — Смятах да го оставя за вторите гласове. За дует.

— Нищо подобно, току-що го измисли — спокойно възрази Фреди. — Все пак ако искаш, веднага мога да ти предложа други стихове. — Погледна го косо. — Е, не са съвсем подходящи, но мога да ги приспособя. Особено ако ускориш темпото.

— Няма да го пипам. И така си е добре.

— Не и за дуета на втората партия. А за солото на Мади ни трябва нещо като — „*Ти ме накара да забравя вчерашния ден и ако...*“

Ник я прекъсна:

— Да не се опитваш да ми даваш акъл как се пише музика?

— Не, опитвам се да работя. — Отбеляза нещо на нотния лист, след което се обърна и му се усмихна. — Струва ми се, че имаш нужда

от почивка.

— Сам зная от какво имам нужда. — Грабна пакета цигари и запали. — Млъкни малко и ме остави да се съсредоточа.

— Щом настояваш. — Фреди стана и се протегна, докато той ровеше из нотните листове. *И промени някои ноти* — отбеляза си тя наум, макар и двамата да бяха наясно, че беше излишно.

Забеляза също, че непрекъснато се заяждаше с нея. Това ѝ доставяше огромно удоволствие. Щом се сърди, значи имаше какво да крие. За да провери подозренията си, сложи ръце на раменете му и бавно започна да го разтрива. Ник веднага се напрегна.

— Разкарай се, Фред.

— Виждам, че си се схванал.

Той ядно стовари ръце върху клавишите.

— И си станал много докачлив — промърмори тя. — Ще си взема нещо студено от хладилника. Искаш ли и тя?

— Донеси ми една бира.

Изгледа го невярващо, тъй като когато работеше, Ник пиеше само кафе. Отиде в кухнята и докато отваряше бутилка безалкохолно, на вратата се почука.

— Арестуван си! — изрева Алекс Станисласки. — Защо държиш цял следобед любимата ми племенница закопчана с белезници за пианото?

— Имаш ли заповед за обиск, жалко ченге?

Алекс се засмя гръмко и стисна Ник в мечешката са прегръдка.

— Нямам нужда от разни смрадливи заповеди. Къде е жертвата, Лебек?

— Чичо Алекс! Добре, че дойде да ме спасиш! — Фреди изтича в дневната и се хвърли в ръцете му. — Беше направо ужасно! Цял ден ме тормози с тонове, полутонове и деветини.

— Спокойно, детето ми, аз съм тук. — Целуна я по челото, след което я отмести на ръка разстояние и я разгледа. — Бес каза, че си станала още по-хубава. Този тип тормозеше ли те?

— Да. — Фреди уви ръка около кръста на чичо си и лукаво погледна Ник. — Смятам да го съдя за работохолизъм. Не ми оставя секунда свободно време.

— Дотам ли е паднал? Добре, че дойдох да те освободя от всички тези мъки. Искаш ли да вечеряме заедно?

— С удоволствие. Ето кога ще ми разкажеш за твоето повишение, с което толкова се фука Бес.

— Хм, нищо особено — заекна смутено Алекс, което накара Ник да престане да свири и да му хвърли лукав поглед през рамо.

— А аз дочух друго. — Без да иска изсумтя, макар и съвсем приятелски. — Направили са те капитан.

— Още не е обявено официално. — Алекс го удари по рамото.

— Ето, отново станах жертва на полицейска бруталност. — Ник стана да си донесе бирата, тъй като Фреди я бе забравила. Взе една и за Алекс. — Винаги се държи така с мен.

— Помниш ли как те спипах под прозореца на магазина за електроника?

— Ама и ти като всички ченгета помниш като слон.

— Особено, когато става дума за разни хулигани. — Алекс удобно се облегна на пианото. — Много приятни звуци чух преди малко. Наистина ли работите заедно върху новия мюзикъл?

— Да, носят се подобни слухове — отвърна Фреди. — Само че Ник здравата е раздвоен: дали да се държи с мен като колега или като заместник на баща ми.

— Охо?

— Вчера ме проследил, когато бях на среща.

— Глупости. — Отвратен от себе си, Ник реши да наблегне на бирата. — Просто тя страда от манията, че вече е голяма.

Малко обезпокоен от вибрациите, които долови във въздуха, Алекс си прочисти гърлото.

— На мен ми изглежда достатъчно голяма.

— Да бе, нямам нищо против.

— Ник, нали разбра, че поканата се отнася и за теб? — Алекс реши да смени темата. — Бес ни кани на италиански ресторант.

— Не, благодаря. — Ник остави бирата и ловко прекара пръсти по клавишите. — Зает съм.

— Както искаш. Хайде, Фред. Умирам от глад. Писна ми да ловя престъпници.

— Идвам — каза тя. Нарочно се наведе и целуна Ник по бузата. — Чао, до утре.

Алекс изчака да излязат и премина право на въпроса.

— Какво става тук?

— Къде?

— Между теб и Ник.

— По-малко, отколкото ми се иска — заяви тя без заобикалки. И тъй като Алекс не помръдна от мястото си, слезе на платното, за да спре такси.

— Имаш предвид професионално или в личен план?

— О, в професионално отношение се разбираме прекрасно. В началото на следващата седмица обеща да покаже част от текста и музиката на продуцентите. Искаш ли да вземем метрото? — предложи накрая, след като никъде не видя таксиметрова кола. — По това време на деня е истински кошмар да се опитваш да хванеш такси.

Тръгнаха към близката станция на метрото.

— Тогава имаш предвид в личен план?

— Хм? Точно така. — Фреди се усмихна с благодарност. Залязващото слънце освети тъмната му коса и тя си помисли, че прилича на рицар, който се връща от битка. — Толкова се радвам, че съм при всички вас, чичо Алекс.

— И ние ти се радваме. В какъв точно „личен план“? — попита той, без да и позволява да се отклонява от въпроса, който го интересуваше.

Тя въздъхна тежко, но с чувство за хумор.

— Точно в такъв, от какъвто се страхуваш, чичо Алекс. Обичам те.

— И аз те обичам, Фреди. — Бързо я последва надолу по стълбите към станцията. — Виж, помня, че ти от малка си падаше по Ник.

— Нима? — Още по-доволна от разговора, Фреди започна да търси монети в портмонето си.

— Да, много беше сладка. Всички го забелязаха.

— Не и Ник. — Прибра портмонето си в чантата, тъй като Алекс пусна жетони и за двамата.

— Сигурно. Нали е малко глупав. Според мен, ти вече не си дете.

Тя се спря пред въртящата се врата, сложи ръце на раменете му и звучно го целуна по устата.

— Не мога да ги опиша колко се радвам, че ся го забелязал. Обожавам те, Алекси.

— Да, но ти изглежда не забелязваш моята гледна точка. — Хвана я под лакът и я преведе през тълпата от пътници, които също като тях чакаха следващата мотриса за центъра.

— Лъжеш се. Страхуваш се да не направя нещо, за което после ще съжалявам. Или за което Ник ще съжалява.

— Ако си мислех, че той ще съжалява, така щях да го обработя, че поне един месец нямаше да може да свири.

Но тя само се засмя.

— Глупости, само заплашваш. Обичаш го като роден брат.

Златистите очи на Алекс потъмняха. — Което няма да ми попречи да му изпочупя ръцете, ако пипа където не бива.

Фреди реши да не му казва къде бяха ръцете на Ник само преди няколко часа.

— Влюбена съм в него, чичо Алекс. — Засмя се и отметна косата си назад. — О, колко добре се чувствам. Ти си първия, на когото го казах. Даже мама и татко не знаят. — Задави се от смях, когато забележа, че той я гледа с отворена уста. — Наистина ли си изненадан?

Той преглътна една ругатня и я натика във вагона, който току-що бе спрял пред тях.

— А сега чуй какво ще ти кажа, Фреди.

— Не, първо ти ме изслушай. — Здравно се вкопчи в металната дръжка, когато влакът рязко набра скорост. — Сигурно си мислиш, че не зная каква е разликата между пубертетската и истинската любов, но се лъжеш. Зная я — повтори тя толкова убедено, че той предпочете да премълчи. — Аз не обичам само момчето, с което се запознах преди толкова много години, чичо Алекс. Обичам мъжа, в когото то се превърна. Обичам го с всичките му добри и лоши страни, обичам неговото непокорство, нежността му и дори пристъпите на лош характер. Обичам го такъв, какъвто е. Той може да не го разбере или да не отвърне на любовта ми, но нищо и никой не може да промени чувствата ми.

Алекс дълбоко въздъхна.

— Наистина си пораснала.

— Да, така е. И съм се научила да обичам от най-добрите учители. Не говоря само за мама и татко, но също за теб и Бес, както и за всички останали. От вас разбрах, че когато обичаш истински, то е завинаги.

Срещу тези думи той нямаше как да възрази. Любовта му към Бес ставаше все по-силна и по-ценна за него с всеки изминал ден.

— Държа на Ник като на всички членове на семейството — предпазливо започна Алекс. — Както и на тебе. Ето защо искам да те предупредя, че той не е лесен, Фреди.

Още не се е освободил окончателно от миналото.

— Зная. Не твърдя, че разбирам всичко, но зная, че си прав. Само не се тревожи излишно — помоли тя и го докосна по бузата. — И те моля засега този разговор да си остане между нас. Имам нужда от малко време, преди цялото семейство да тръгне на пръсти по петите ми.

Вечерта, когато се прибра в хотела, на рецепцията имаше съобщение за нея. Заинтригувана, Фреди отвори плика още в асансьора.

На лист чернова с почерка на Ник беше надраскано следното:

Добре де, права си. Това наистина е солото на Мади. Искам стиховете до утре сутринта. И да са добри! Имам среща с Валънтайн и останалата пасмина. Гледай да на оплескаш нещата.

Ник

Измина коридора до стаята си с танцова стъпка.

След два часа тичаше нагоре по стълбите към неговия апартамент. Знаеше, че е на смяна в бара, но това изобщо не я притесня. Не беше дошла да го гледа. Седна пред пианото и включи касетофона.

— Готова съм, Никълъс. Смятам, че стиховете са повече от добри. Ето, можеш сам да се убедиш.

Окрилена от успеха, тя ги изпя с неговата мелодия. Думите се появиха в главата и, откакто за пръв път я бе чула. Сега, когато бе огладила и преработила стиховете, те пасваха на музиката на Ник като че ли бяха създадени едновременно.

След като отзвуча и последната нота, Фреди затвори очи.

— Какво правиш тук?

Подскочи и се обърна към вратата. Там беше застанал Ник. И не изглеждаше приятелски настроен.

— Дойдох да оставя стиховете. Нали ги искаше преди срещата утре? Ето, имаш ги.

— Да, разбрах. — И бе страдал жестоко, докато я гледаше как пее за него. — Знаеш ли колко е часът?

— Сигурно около полунощ. Мислех, че си зает в бара.

— Правилно си мислила. Всички сме заети в бара. Рио ми каза, че си тук.

— Не беше необходимо да се качваш. Просто не ми се чакаше до утре. — Фреди изведнъж се притесни, — Кои точно стихове чу?

— Чуя достатъчно.

— Е, и какво ще кажеш? — Нетърпелива да чуе мнението му, праметна крака през пейката и се обърна към него.

— Стават.

— Точно така. Само това ли ще ми кажеш?

— А ти какво искаше да чуеш?

Все едно, че ми вадят зъб — помисли си тя. — *Както винаги.*

— Например какво чувстваш.

Ник нямаше представа какво чувства. Тя се опитваше да го отведе в неизвестни за него области. И които никога не бе искал да изследва.

— Мисля — предпазливо започна той, — че стиховете са прекрасни. Стихове, които те сграбчват за сърцето. Сигурен съм също така, че когато зрителите си тръгнат от представлението, те дълго ще звучат в ушите им.

Фреди занемя. Изненада се, когато откри, че очите и са пълни със сълзи. Сведе поглед към свитите си в юмруци ръце.

— Не очаквах да чуя от теб подобен комплимент.

— Знаеш, че си талантлива, Фред.

— Да, и аз все това си повтарям. — Значително по-спокойна, вдигна поглед към него. Сърцето се преобърна в гърдите ѝ. — Повтарям си много неща, Ник. Някои дори не съм все още верни. Но никога няма да забравя твоите думи.

Той не можеше да отмести поглед от лицето ѝ и без да се усети тръгна към нея.

— Утре сутринта ще занеса на Валънтайн готовите парчета. А ти можеш да си починеш от мен.

— Чудесно. — Все едно, че не беше част от тялото му, неговата ръка се протегна и я изправи на крака. Единствената светлина в стаята идваше от малката лампа на пианото. Но не стигаше до тях и двамата останаха в полумрака.

— Не трябваше да се връщаш тук тази вечер.

— Защо?

— Защото прекалено много мисля за теб... И то не както преди.

— Всичко се променя — несигурно каза тя. — Даже хората.

— Но понякога не искаш да се променят — промърмори той, преди да сведе устни към нейните.

Този път не беше безумие. Вече бе подготвена за усещането, но сега то дойде бавно, дълбоко и отчаяно. Вместо да се разбушува, тялото ѝ се отпусна и омекна като свещ, оставена прекалено дълго време запалена. Той почувства нейната невинност, която трептеше безпомощно прегръдките на неговата неутолена страст. Подсъзнанието му преминаха образи, които едновременно събудиха любопитството му и го ужасиха.

— Излъгах те — промърмори той и се отдръпна с усилие — Обещах, че повече никога няма да те докосна.

— Но аз искам да ме докосваш.

— Да зная. — Твърдо хвана ръцете ѝ, поставени на раменете му — А аз искам веднага да се прибереш в хотела си Ще ти се обадя след срещата с Валънтайн.

— Не е вярно, искаш да остана — прошепна тя. — Искаш да бъдеш с мене.

— Не. — Поне това беше самата истина. Не искаше тя да остава, колкото и силна да бе страстта му — Ние сме от едно семейство Фред, и няма нищо лошо в това да работим заедно. Близките хора трябва да се поддържат Нямам намерение да унищожа приятелството ни. Ти също не го искаш. — Отдръпна се внимателно от нея. — А сега искам да слезеш долу и да помолиш Рио да ти повика такси.

Всички нервни клетки в тялото ѝ бяха оживели. Ала въпреки обидата, не можеше да не забележи тревогата в очите му.

— Добре. Ник. Ще чакам да се обадиш. — Тръгна към вратата, но по средата на стаята спря и се обърна към него.

— Въпреки всичко, няма да престанеш да мислиш за мен, Ник. Ще мислиш непрекъснато. И нищо вече няма да е както преди.

Когато вратата се затвори след нея, той се наведе над пианото. Права е, призна и разтърка лицето си. Вече нищо няма да е както преди.

ПЕТА ГЛАВА

Никога големият неделен обяд у семейство Станисласки не протичаше спокойно и достолепно. Той започваше в ранния следобед, огласен от детски крясъци спорещите гласове на възрастните и кучешки лай. А откъм кухнята се носеха апетитни ухания.

Семейството постепенно се разрастваше, а старата къща в Бруклин изглежда се разтягаше като ластична, тъй като успяваше да събере всички на едно място. Децата пълзяха по пода или, стига да имаха желание, все се намираше кой да ги вземе в скута си. Износените килими бяха затрупали с камиончета, кукли, домино, „Не се сърди човече“. Когато настъпваше моментът да седнат на масата, Юри я разтягаше с допълнителни приспособления и всички се настаняваха около нея, тясно притиснати един до друг. Тогава настъпваше пълен хаос — всеки разговаряше с всеки, непрекъснато се предаваха прибори, подправки, чинии и купи с храна.

Къщата на Майкъл и Сидни в Кънектикът беше значително по-голяма, апартаментът на Рейчъл и Зак — по-удобен, в студиото на Алекс и Бес — с по-просторна трапезария. Но на никой не би му хрумнало да промени традицията и да престанат да се събират в тясната къща на Юри и Надя.

Докато се опитваше да се намести на вехтия диван между Сидни и Зак, Фреди реши, че това бе съвсем нормално, след като именно тук бе поставено началото на голямото семейство. За всички, независимо къде живееха или работеха, тук беше техният дом.

— На ръчички — изкомандва Лоръл и започна да се катери по коленете ѝ. Детето имаше широката слънчева усмивка на баща си и хладния, преценяваш поглед на майка си.

— Ето, вече си на ръчички. — Фреди я прегърна, а малката се заигра с ярките камъчета на колието ѝ.

— Значи си доволна от апартамента? — попита Сидни и протегна ръка да погали сина си, който прелетя покрай нея, гонейки един от братовчедите.

— Направо съм във възторг. Много съм ти задължена. Точно това исках — и като размери, и като местоположение.

— Добре. — Майчинският инстинкт на Сидни не ѝ позволяваше да изпуска от поглед най-големия си син. Напоследък беше започнал да тормози сестра си. Не че имаше основания да се притеснява за Мойра. Хлапето имаше бърз и силен ляв удар. — Гриф! — извика след миг, което, в съчетание със стоманен поглед, се оказа достатъчно синът ѝ да пусне рошовата опашка на сестра си. Беше я дръпнал, просто за да види какво ще стане.

— Започна ли да си търсиш мебели? — полита Сидни точно когато Лоръл решително заяви намерението си да се премести от скута на Фреди в нейния.

— Още не съм се заела сериозно — призна Фреди. От горния етаж се чу смразяващ кръвта боен вик, последван от силно тупване на пода. Никой от присъстващите дори не трепна. — Все пак успях да си купя някои неща. Следващата седмица смятам да се нанеса.

— В центъра зная един много приличен магазин за килими — предлагат добро качество на достъпни цени. Ако искаш, ще ти дам адреса. Хей, Зак.

— Хм? — Той откъсна поглед от мача по телевизията и проследи с поглед пръста на Сидни. Най-малкият му син се беше изкатерил на един стол до бюфета на Надя и не сваляше лаком поглед от желираните дъвчащи бонбони на Юри на най-горния рафт.

— Гидиън, внимавай в картинката!

Гидиън отпрати сияйна усмивка към баща си — самата невинност.

— Само един бонбон, татенце. Дядо ми разреши.

— Не се и съмнявам — промърмори Зак. Стана, подхвърли сина си във въздуха, за да го отвлече от опасните мисли и извика; — Хей, мамо, ела да хванеш детето!

Опитът и добрият рефлекс позволиха на Рейчъл да го хване още във въздуха. Новоназначеният съдия по наказателни дела праметна кикотещия се син нагоре с краката и попита Фреди:

— Къде е непокорният Ник?

Точно това се питаше тя самата.

— Сигурно всеки момент ще се появи. Не вярвам да пропусне вкусната храна на баба. Вчера говорих с него и каза, че ще дойде.

Но не ѝ беше казал какво мислят продуцентите за съвместната им работа. За Фреди чакането беше все едно да седи на някой от иглениците на Надя.

А би трябвала да съм свикнала с чакането — помисли тя и тихо въздъхна. — *Нали вече десет години чакам Ник?*

Стана, като остави разговорите да текат около нея. Ловко заобиколи налягалите на пода деца и разхвърляните играчки и тръгна към кухнята.

До масата стоеше Бес и поставяше последните щрихи в украсата на салатата, а Надя се суетеше край печката.

Колко е хубаво тук, мислеше Фреди, оглеждайки помещението. Типично място за хранене; плодове, вечно затрупани с продукти и чинии, хладилник, целият облепен с ярки детски рисунки за радост на внуците. На печката винаги къкреше нещо вкусно, а кутията за сладки не оставаше празна.

Точно тези дребни неща правеха от една къща дом, мислеше Фреди. Един ден и тя непременно щеше да има подобно уютно помещение.

— Бабо, здравей. — Целуна топлата буза на Надя и долови познатия дъх на лавандула в съчетание с миризмата на печеното. — Имаш ли нужда от помощ?

— Не, Седни и си налей чаша вино. В последно време се навъдиха прекалено много желаещи да готвят.

Бес намигна на Фреди.

— Допусната съм в светая светих само защото се уча да готвя. Надя реши, че е крайно време да престана да бъркам буламачи с телефонната слушалка на ухото и то в единствената тенджера, която притежавам.

— Всичките ми деца могат да готвят — гордо обяви Надя.

— Без Ник — забеляза Фреди и грабна една репичка зад гърба на баба си.

— Не че всички са еднакво добри в кухнята. — Надя месеше тесто за курабийки. Тя беше дребничка, закръглена жена със стоманено сива коса, която обрамчваше лицето ѝ — красиво и сякаш неподвластно на времето. Постепенно Фреди бе разбрала, че това бе лице на една щастлива жена. Имаше няколко бръчки, но всички те се дължаха на възрастта, а не на мъка или нещастие.

— Когато се научиш да готвиш — Надя размаха поучително черпака към Бес, — на свой ред ще го предадеш на своите деца.

Бес весело вдигна рамене.

— Звучи ужасяващо. Миналата седмица Кармен си изсипа цял пакет брашно на ставата, а след това счупи и няколко яйца.

— Значи дошло е времето да ѝ покажеш как се готви. Същото се отнася и за момчетата. Непременно ще ти дам рецептите на моята майка. Фреди, приготвяш ли пиле по киевски, както съм те учила?

— Да, бабо. — Фреди се усмихна лукаво на Бес. — Когато се настаня в новата квартира, непременно ще ви поканя с дядо да го опитате.

— Фукла — промърмори леля ѝ.

В съседната стая стана много шумно — чуваха се викове за поздрав, посипаха се въпроси. Надя отвори фурната и надникна да провери какво ставаше с печеното.

— Пристигна и Ник — обясни тя. — Скоро ще седнем на масата.

Фреди се надигна, надявайки се, че се държи естествено и посегна към каната с виното.

— Лельо Бес, искаш ли нещо студено?

— С удоволствие ще изпия един сок. — Прехапала език между зъбите си от старание, тя съсредоточено режеше краставички. — Какво ли стана с мача?

— И аз това се чудех — промърмори Фреди.

Вратата на кухнята се отвори и на прага застана Ник. В едната си ръка държеше огромен букет маргаритки, с другата крепеше току-що проходилата си племенничка. Още едно дете се държеше за крака му.

— Извинявай, че закъснях. — Подаде на Надя букета и я целуна по бузата.

— Затова ли ми се подмазваш с тези цветя?

Той се ухили доволно.

— А постигнах ли целта си?

Надя се засмя.

— Предавам се. Сложи ги във вода. В най красивата ваза.

Без да се смущава от хлапетата, които здраво се бяха вкопчили в него, Ник отвори бюфета.

— Ще ги сложа в глиненото гърне. М-м-м, баба приготвя печено месо в повече — обяви той и се облиза към Лоръл, която висеше на

кръста му. — Вкусно е като крехко малко момиченце.

Лоръл изпищя щастливо и още по-здро стисна колана му.

— Ник, вземи ме. И аз искам на ръчички.

Ник погледна момченцето, което се държеше с две ръце за джинсите му и гледаше обидено отдолу нагоре.

— Почакай малко, Кайл, ей — сега ще си освободя другата ръка.

— Кайл, остави Ник на мира — обади се Бес и взе от Фреди чашата със сока.

— Мамо, той взе само Лоръл на ръчички.

— Ще дойде и твоят ред. — Ник натопи маргаритите във вода и се наведе да го вземе. Чак тогава се обърна към Фреди. — Здравсти, хлапе. Как си?

— Зависи какво ще ми кажеш. — Погледна го през стъклото на чашата. Да го вземат дяволите, толкова беше красив, както стоеше срещу нея, прегърнал децата, и я наблюдаваше с ведър и дружелюбен поглед. — Говори ли с Рийд?

— Не, нали е неделя — напомни й той. — Цялото семейството са или в Хемптън, или в Бар Харбър. Сигурно ще се обади след няколко дни.

Ала дотогава тя ще се е пръснала от напрежение.

— Не реагира ли по някакъв начин?

— Не.

— Поне обеща ли да прослуша записа?

Ник намести Кайл по-удобно и го погъделичкаха под брадичката, за да му достави удоволствие.

— Естествено, че го прослуша.

Непостоянният Кайл светкавично насочи любовта си към нов обект и протегна ръце към Фреди. С машинално движение, отработено в резултат на богата практика, Ник ловко го прехвърли на коленете й.

— И какво каза?

— Почти нищо.

Тя изсъска през зъби:

— Но все е казал нещо. Проявил е някакво чувство.

Ник сви рамене. Протегна се да си вземе морковче от чинията пред Бес, но тя го плесна по ръката.

— Стига де, Бес, кой щеше да забележи?

— Аз. В момента се старая като за презентация. Старая се да съчета я цвят, състав и форма. Ето, вземи този. — Подаде му обелен морков, който още не бе включен в украсата на салатата.

— Благодаря. Впрочем, Фред, защо не се отпуснеш за няколко дни и не се заемеш с новата къща? — Отхапа от моркова и задъвка замислено. Обичаше да наблюдава как се променят очите ѝ — от спокойни и гладки като повърхността на езеро до пламтящи от гняв като буреносен облак, а долната ѝ устна се издуваше ядно. — Иди и си купи някоя нова джунджурия. Веднага щом разбере нещо, ще ти се обадя.

— Значи просто да седя и да чакам?

Кайл облегна съчувствено главичка на рамото ѝ и се ухили на Ник.

— Значи просто да седя и да чакам? — повтори детето и Ник се засмя.

— Точно това имах предвид. И си избий от главата тъпата мисъл сама да се обадиш на Валънтайн. Не ме интересува, че е стар приятел на семейството ви, аз не работя с връзки.

Нищо не можеше да възрази, тъй като точно това смяташе да направи.

— Не виждам с какво ще ни навреди...

— Не — твърдо каза той. Подаде ѝ остатък от моркова и излезе от кухнята с Лоръл.

— Инатлив, твърдоглав многознайко — мрачно промърморя Фреди.

— Многознайко — щастливо повтори Кайл. — Лельо Бес, нали няма нищо лошо да използваш връзки щом ги имаш?

Бес внезапно прояви задълбочен интерес към правилата за рязане на гъби.

— Като че ли схванах как са прави. Номера е в движението на китката.

— Самонадеян, избухлив кретен — тихичко продължи да ругае Фреди.

— Кретен — съгласи се Кайл, когато тя го изнесе от кухнята.

— В един момент са още деца, а в следващия се оказва, че вече са станали големи мъже и жени — тихо забеляза Надя.

— Не е лесно да си пораснал. — Надя замислено обърна тестото с точилката.

— И как само я гледа.

Бес рязко вдигна глава. Не беше сигурна, че Надя ще забележи това, което видяха очите ѝ. Всъщност, как няма да забележи — помисли Бес. — Тя усеща всичко, което става в семейството.

— Ама и тя му отговаря с поглед — съгласи се Бес.

Двете се спогледаха и весело се засмяха.

— Фреди ще го накара да прояви най-доброто от себе си:

Бес кимна.

— А той ще я пази от прекалено емоционални постъпки.

— В това момче има толкова много нежност. Има нужда от семейство.

— Тя също.

— Това е добре.

Бес се засмя я вдигна тост със сока.

— Направо страхотно.

Това беше първият от поредицата разговори, посветени на Фреди и Ник тази вечер. Двамата сигурно щяха да припаднат ако можеха да ги чуят отнякъде.

Когато се прибраха в мезонета, Бес се сгуши а Алекс и се прозя. През първите месеци на бременността винаги беше ленива като котка, която се изтяга на слънчева светлина.

— Алекс?

— Хм? — Той я галеше по косата, с едно око наблюдаваше новините по телевизията и в същото време мислеше за последния нерешен случай в участъка. — Искаш ли да ти донеса нещо от кухнята?

И двамата се забавляваха със състоянието ѝ, тъй като тя се оказва христоматиен пример за жена в начална бременност. Последователно проявяваше всички описани в книгите прищевки.

— Мисля, че в хладилника има още сладко от ягоди и фъстъчено масло.

— Ами — Замисли се за миг, но решително завъртя глава. — Не, предлагам тази вечер да не прекалявам. — Усмихна се щастливо,

когато той плъзва ръка по плоския ѝ корем. — Да си призная, мислите ми все се въртят около Фреди и Ник.

Алекс се отмести предпазливо, тъй като бе обещал на племенницата си да не я издава.

— Защо?

— Чудя се дали знаят, че са луди един за друг или още са на етапа „не разбирам какво ми става“?

— Какво? — Той седна в леглото и смаяно погледна съпругата си със сънените очи и разрошената коса. — Какво каза?

— И аз още не мога да преценя. — С привично движение Бес удобно се намести в новото положение, което бе заело тялото му. — Сигурно и двамата се чувстват доста странно.

Алекс издиша дълбоко.

— Странно — промърмори, — как разбра, че са луди един за друг?

Тя събра цялата си енергия, за да отвори едното си око.

— Колко пъти съм ти повтаряла, че писателите са не по-малко наблюдателни от ченгетата. Нали и ти забеляза? Как се гледат, как внимават да не се докоснат случайно.

— Може и да има нещо. — И никак не бе възхитен от тази идея, — Трябва да подготвим Наташа.

Бес лениво изсумтя.

— Алекс, в сравнение с майките всички писатели и ченгета са направо слепи, глухи и неми. — Примъкна се по-близо до него. — Значи сладко от ягоди, така ли?

В другия край на града Зак и Рейчъл проверяваха дали децата са заспали. Рейчъл свали слушалките от главата на дъщеря си, а Зак подпъкна под ръката ѝ плюшеното зайче, с което тя заспиваше от бебе. Рейчъл често си мислеше, че това беше типична проява на противоречивата душа на една госпожица в пубертета.

— С всеки изминал ден все повече започва да прилича на теб — прошепна Зак, докато стояха пред леглото на първородната ся дъщеря. — Само брадичката е на Мълдун — упорита като изваяна от камък.

Хванати за ръце влязоха в спалнята на момчетата. И едновременно въздъхнаха — дълбоко и безпомощно. Така би реагирал

всеки нормален родител, особено след като успее да различи в бъркотията телата на синовете си. Навсякъде — включително на горното креватче — бяха разхвърляни дрехи, чорапи, обувки, строители, играчки, спортни екипи. Единият крак и ръката на Джейк се подаваха под дюшека. Неговият ангел-пазител трябва да беше от чисто злато, щом не бе допуснал да се изтърси от леглото върху купчината дрехи на пода. На долния креват малкият Гидиън изобщо не се виждаше, забелязваше се само една странна подутина под смачканите чаршафи.

— Сигурен ли си, че тези деца са наши? — попита Рейчъл и внимателно избута големия си син навътре, а той промърмори нещо насън.

— И аз всеки ден си задавам същия въпрос. Оня ден хванах Гидиън да обяснява на децата на Мик, че ако си направят пелерина от чаршафи и скочат от покрива на Юри, за пет минути ще се приберат в Манхатън.

Рейчъл затвори очи и потръпна от ужас.

— Не ми казвай. По-добре е да не зная всичко. — Опита се да извади главата на Гидиън изпод възглавницата, но се оказа, че там са краката. Въздъхна и го подхвана от другата страна. — А какво ще кажеш за Фреди и Ник?

— За съвместната им работа ли? Мисля, че е чудесно. — Зак изруга, когато набоде босия си крак на перката на разглобен самолет. — Да му се не види.

— Сто пъти съм ти казвала да си слагаш рибарските ботуши, когато влизаш в тази стая. Не питам за работата. Имам предвид любовната история.

Застанал на един крак, за да разтрие наранения си крак, Зак се вцепени от изненада.

— Каква любовна история? За кого говориш?

— За Ник и Фреди. Внимавай къде стъпваш, Мълдун.

Той бавно се изправи.

— За какво намекваш?

— За това, че Фреди е хлътнала до уши в Ник. А той си прибира ръцете в джобовете всеки път, когато тя се приближи до него. Все едно се страхува, че ако я докосне...

— Задръж малко. — Зак повиши глас и тя му изшътка да внимава. Тогава той я сграбчи за ръката и я измъкна в коридора. — Да не искаш да кажеш, че те двамата за започнали да проявяват интерес към...

— Искам да кажа, че отдавна са минали границата на обикновения интерес. — Развеселена, Рейчъл наклони глава и го погледна. — Какво ти става Мълдун? Да не се уплаши за малкото си братче?

— Не. Да. Не, разбира се. — Притеснено прокара ръка през косата си. — Сигурна ли си?

— Естествено, че съм сигурна. А ако престанеш да гледаш на Ник като на хлапак с хулигански забезки, сигурно и ти ще го забележиш.

Зак се облегна на стената.

— Като че ли и аз усетих нещо. Той реагира доста странно, когато тя излезе на среща с един приятел.

Рейчъл се изкикоти високо.

— Аха, значи ревнува. Жалко, че съм го пропуснала.

— За малко да ме удуши, че съм ги запознал. — Устните на Зак бавно се извиха в усмивка. След малко и той се смееше на глас. — Боже, какъв майтап. Фреди и Ник! Кой би могъл да предположи?

— Всеки, който има очи. Тя го обожава от години.

— Права си. Много е сладка и не се отказва лесно. Брат ми изглежда ще си има големи неприятности. — Погледна жена си. Косата ѝ беше разбъркана. Халатът се бе смъкнал леко и разкриваше едното ѝ рамо. Усмивката му се разшири. — И като говорим за любов, госпожо съдия, току-що ми хрумна една мисъл, която може да се хареса на съда.

Наведе се и прошепна нещо, което я накара да вдигне вежди и да се усмихне.

— Гледай ти, много интересно предложение, Мълдун. Искаш ли да го обсъдим в спалнята?

— Вече се бях уплашил, че никога няма да попиташ.

В просторната къща в Кънектикът Сидни се беше излегнала върху съпруга си. Сърцето ѝ биеше като барабан в джунглата, кръвта ѝ

пееше в унисон с неговите удари.

Колко странно, мислеше тя. След толкова години още не можеше да свикне с усещанията, които този мъж постигаше с тялото ѝ. И се надяваше никога да не свикне.

— Студено ли ти е? — промърмори той и погали голия и гръб.

— Подиграваш ли ми се? — Вдигна към него силещото си лице и посрещна погледа му на трептящата светлина на свещите. — Толкова си красив, Майкъл.

— Хайде, не започвай пак.

Тя се засмя и проследи с устни извивката на гърдите му.

— Обичам те.

— Е, това вече е друго. — Въздъхна доволно, когато тя се намести в извивката на лакътя му. Известно време останаха да лежат в блажено мълчание като наблюдаваха танца на сенките. — Мислиш ли, че скоро ще имаме сватба? — внезапно попита той.

Сидни не се учуди и не го попита какво имаше предвид. Въпреки че не го бяха обсъждали, веднага разбра за каква сватба говори мъжът ѝ. И за кого.

— Ник още не знае нито какво чувства, нито какво да прави. А Фреди знае второто, но не е сигурна за първото — поне що се отнася до него. Много са сладки.

— Напомнят ми за друго време — замисли се той. — И за друга двойка.

Тя се отмести, за да го погледне и се усмихна.

— О, нима?

— Ти беше много упорита. Помниш ли колко време се съпротивяваше, милая?

— А ти беше изключително нахален и арогантен.

— Вярно е. — Майкъл изобщо не се обиди. — Ако не бях толкова нахален и арогантен, ти щеше да си останеш стара мома, женена за работата си. Направи се, че не усеща юмрука, който се заби в стомаха му. — Добре, че те спасих от тази ужасна съдба.

— Само че сега няма теб кой да спаси — заяви тя и отново се обърна към него.

В щастливо неведение за интереса, който бе предизвикала в семейството, Фреди вдигна току-що включения безжичен телефон в новото си жилище. Избра номера като почти танцуваше от вълнение. Баща ѝ имаше лекции, но майка и беше в магазина за играчки.

— Мама — с троен пирует се премести от дневната в кухнята, — познай откъде се обаждам. Да. — Смехът ѝ проехтя в полупразните стаи. — Апартаментът е прекрасен. С нетърпение чакам да го видите. Да, зная, на тържеството по случай годишнината на баба и дядо. Всичко е като приказка. — С танцова стъпка се приближи до старинния източен килим, който ѝ беше препоръчала Сидни. — Да, видяхме се всички в неделя. Баба приготви печено в повече. Подарък ли? — Спря да бърбори щастливо и се заслуша в думите на майка си. — От татко? Не, няма да излизам. Какъв е подаръкът? Завъртя очи и отново затанцува.

— Добре, ще бъда търпелива. Да, получих чиниите. Благодарят ти. Даже ги подредих в кухненските шкафчета. Вече си купих най-необходимото.

Грабна една бисквита от чантата си, оставена на кухненския плот, и отново се върна в дневната.

— Не, искам да си купя ново легло. Нали ще ми запазиш стаята? Така ще се чувствам като че съм си у дома. О, предай на Брандън, че още не съм ходила на мач на „Янките“, но през следващата седмица и това ще стане. Обаче вече имам билет за балет.

Два билета, поправи се мислено тя. На всяка цена щеше да замъкне Ник със себе си или мътните го взели.

— На Кейти кажи, че ще запомня всеки пирует и фуете и после ще ѝ разкажа. А, и на татко! Господи, колко много неща искам да споделя с вас. Когато ми дойдете на гости, сигурно ще ви промуша ушите — Изчакай така, някой звъни. Да, мама обеща с усмивка Фреди. — Разбира се, че ще погледна през шпионката преди да отворя. Само ме изчакай. Да? — извика по домофона.

— Госпожица Фредерика Кимбъл? Имате пратка.

— Дядо?

— А ти кого очакваше? — попита силен глас с украински акцент.
— Франк Синатра?

— Качвай се, Франки. Апартамент 5D.

— Зная къде си, момиченце.

— Дядо е — обясни Фреди в телефонната слушалка. — Сигурно ще поиска да те чуе. — След това отиде да отвори и отново се върна на телефона. — Мамо, не можеш да си представиш колко е хубаво — имам просторен асансьор с метална решетка. А отсреща живее истинска поетеса — типична бунтарка срещу буржоазните условности. Облича се в черно, говори с превзето английско произношение — под него съвсем леко се усеща акцентът не Бронкс, — и подозирам, че изобщо не носи обувки. О, асансьорът спря на етаж. Дядо!

Юри не беше сам. След него вървеше Майкъл с огромен кашон.

— Тенджери и тигани — обясни той, когато стовари кашона на пода и вътре нещо издрънча. — Баба ти се уплаши, че нямаш в какво да готвиш.

— Благодаря. Говоря с мама по телефона.

— Дай да я чуя — бързо каза Майкъл и грабна слушалката на Юри стисна внучката си в здрава мечешка прегръдка.

Юри беше огромен мъж, който я прегърна така, като, че не се бяха виждали от години, а не от предишния ден.

— Как е моето момиченце?

— Фантастично. — Дядо ѝ миришеше на ментови бонбони, тютюн и пот — съчетание, което тя от дете свързваше с нещо домашно и сигурно. — Ела да ти покажа апартамента.

Юри си намести колана, подви устни и критично огледа дневната.

— Имаш нужда от етажерки.

— Ами всъщност — Фреди го прегърна през кръста и невинно запърха с мигли, — мислел да потърся някой познат дърводелец и ако ти имаш свободно време...

— Аз ще ги направя. А къде са мебелите?

— Купувам ги едно по едно.

— В работилницата имам една маса, която много ще ти подхожда.

Отида да провери уплътняването на прозореца и дали черчетата се движат свободно.

— Добре — забеляза одобрително и тръгна към кухнята да погледне състоянието на прозорците и первазите в кухнята, но в коридора се натъкна на Ник, който тъкмо влизаше. — Здравсти —

поздрави го Юри. — Сигурно идваш да помогнеш за разопаковането на кашоните.

— Нищо подобно. — Ник натика в ръцете на смаяната Фреди пищна бяла теменужка и обяви: — Подарък за новата къща.

Тя така се трогна, все едно, че бе паднал на колене и ѝ бе подарил диамантен пръстен в кутийка, облицована с кадифе.

— Много е красива.

— Сетих се, че обичаше цветя. Не е зле да имаш поне едно. — Ръцете му веднага се скриха в безопасното пространство на джобовете, а очите му обиколиха помещението. — Нали уж си беше намерила скромна малка квартира?

Беше поне два пъти по-голяма от неговия таван. Поклати глава недоумяващо. Типично за богатите и привилегированите.

— И никога не оставяй отключено.

Тя повдигна вежди учудено.

— Нали не съм сама.

— Папа, Таш иска да те чуе — обади се Майкъл. — Фред, имаш ли нещо разхладително?

— Да, в хладилника — отвърна тя, без да откъсва поглед от Ник.

— Значи, дойде да огледаш апартамента и да ми представиш списъка с изискванията на Лебек, така ли?

— И да и не. — Ник надникна в спалнята, където имаше само гардероб, пълен с дрехи, няколко кутии на пода и килим, който сигурно струваше колкото годишния му наем.

— Къде ще спиш?

— Днес ще ми докарат разтегателния диван. Искам да си избира леглото на спокойствие, без да бързам.

— Хм. — Ник продължи обиколката из апартамента. Неволно бе навлязъл в опасна територия. Като спомена думата „легло“. Представи си я в легло. В нейното. В своето. *В което и да е легло.* — И да си затваряш прозорците — каза след малко. — Тази пожарна стълба е откровена покана към престъпниците.

— Никълъс, не съм чак такава идиотка.

— Не, просто си малко глупава. — Вдигна поглед точно навреме, за да хване кутията с газирана вода, която му подхвърли Майкъл. — А на вратата трябва да се монтира солидна брава.

— Ключарят ще мине днес следобед, в два. Имаш ли още препоръки, татенце?

Той само я изгледа отгоре-надолу. Обмисляше как да и отвърне по подходящ начин, но звънецът на домофона отново забръмча. Изглежда имаше още доставки за госпожица Кимбъл.

— Сигурно е диванът — забеляза Фреди. Ник запали цигара и се огледа за пепелник. Тя му подаде порцеланова сапунерка с формата на лебед.

Но не беше диванът. Фреди буквално зяпна, когато трима мускулести мъже внесоха огромно пиано.

— Къде да го сложим, госпожо?

— О, Господи? Татко. — Очите ѝ веднага се навлажниха.

— Оставете го ето тук — посочи Ник, тъй като тя не спираше да подсмърча и да си бърше очите. — „Стейнуей“ — отбеляза, развълнуван не по-малко от нея. — За малката Фреди само най-доброто.

— Млъквай, Ник. — Все още подсмърчайки, тя взе слушалката от Юри. — Мама, о, мама!

Мъжете си тръгнаха още докато тя плачеше по телефона.

Ник съжали, че не ги последва, когато след половин час се усети, че са останали само двамата. Фреди започна да настройва великолепия инструмент, като от време на време спираше, за да пророни някоя сълза.

— Хайде, стига си ревала. — Той се размърда от неудобство на стола и натисна горно „до“.

— Някои хора имат чувства и не се срамуват от тях — срязва го тя. — Дай ла мажор.

— Божичко, какъв звук — промърмори той. — В сравнение с него старият ми спинет дрънчи като консервна кутия.

Фреди го изгледа косо и натисна един акорд. И двамата знаеха, че Ник отдавна можеше да смени старото пиано с не по-малко разкошен инструмент от нейния „Стейнуей“, но не го бе направил от сантиментални съображения.

— Ако искаш, можем да работим тук. — Изчака един такт, отдръпна пръстите си и удари няколко акорда. — Разбира се, ако имаме работа.

— Да, та по оня въпрос. — Увлечен от звука на инструмента, Ник започна да импровизира блус. — Само чуи това.

— Нали точно това правя. — Не по-малко доволна от него, Фреди поде мелодията с лява ръка — на ниските тонове. — Какво искаше да кажеш по онзи въпрос? — напомни му тя.

— Хм. О, чудесно се справяш, Фред. Гледай да не паднеш от смях — до края на седмицата ще подпишем договора. Изпусна два такта — възмути се Ник, когато ръката ѝ трепна. Внимавай в ритъма.

Ала тя седеше неподвижно с ръце на клавишите и вперен в стената поглед.

— Лошо ми е. Не мога да си поема дъх.

— Първо поеми въздух, после го издишай.

— Не мога. — Тя се наведе и отпусна глава между коленете си. — Значи са ни одобрили — успя да каже само, а той неловко я потупа по гърба.

— Направо са във възторг. От всичко. Валънтайн сподели, че според Мади О'Хърли това била най-добрата ария, която са ѝ предлагали. Харесала и любовната песен. Разбира се, най-вече е зашеметена от моята музика.

— Върви по дяволите, Лебек! — Въпреки острия тон, очите ѝ отново плувнаха в сълзи.

— Пак ли ще ревеш? Нали уж бяхме професионалисти?

— Аз съм поетеса, автор на песен. — Замаяна от радост, Фреди го прегърна и облегна глава в рамото му. — И сме адски добър екип.

— Изглежда е така. — В следващия момент той усети, че лицето, му е заровено в косите ѝ. — И престани да си слагаш от това нещо.

— От кое?

— От този парфюм. Непрекъснато ме разсейва.

Ала тя беше прекалено щастлива, за да внимава какво говори и какво прави.

— Обичам да те разсейвам. Вдигна устни нагоре и без да мисли, леко го захапа по ухото.

Ник за малко да се поддаде на изкушението да впие изгладнелите си устни в нейните, но на време се усети и изруга.

— Откажи се. — Хвана я за раменете и решително я отместа. — Отношенията ни са чисто професионални. Не искам да ги смесваме с...

— С какво?

— С хормони — накрая намери точната дума. — Вече съм минал възрастта, когато разсъждаваш с жлезите си, Фред. И ти трябва да пораснеш.

Тя навлажни с език устните си.

— С какво толкова притеснявам жлезите ти, Никълъс?

— Млъкни. — Стана, тъй като беше по-безопасно да разговаря с нея от разстояние. — Искам да въведем някои основни правила.

— Чудесно. — Фреди не успя да скрие нито веселото пламъче в очите си, нито широката усмивка. — И кои са те?

— Ще ти кажа. Междувременно, не забравяй, че сме колеги. Колеги — подчерта още веднъж, но прецени, че не е разумно да запечатат споразумението със стискане на ръцете. Не и когато знаеше, че трябва да докосне а след това да пусне нейните малки и невероятно чувствителни ръце. — И професионалисти — завърши решително Ник.

— Професионалисти — съгласи се тя. Наклони глава и бавно кръстоса крака, което го накара да впери поглед в стената зад нея. — Е, кога започваме работа... колега?

ШЕСТА ГЛАВА

Ник усещаше, че Фреди е разсеяна и не може да се съсредоточи в работата. През първите две седмици всичко вървеше относително гладко, но когато наближи времето да пристигнат родителите ѝ за тържеството по случай годишнината на Надя и Юри, мислите ѝ започнаха да блуждаят.

Всъщност той нямаше намерение да я мъмри сериозно, но когато забеляза как нервно прескача от тема на тема — например започваше с новата рецепта за телешко задушено на Рио, оттам преминаваше към лампата стил „ар деко“, която си бе купила за хола и накрая изстрелваше като скоропоговорка стиховете за първата сцена на второ действие, — вече му стана ясно, че така не можеше да продължава.

— Защо си губиш времето с мен, вместо да отидеш на пазар, а после на маникюристика? С една дума, заеми се с нещата, които наистина те интересуват.

Фреди го изгледа с празен поглед и за малко отново да си погледне часовника, но се въздържа. Семейството ѝ щеше да пристигне най-много след три часа.

— Бас държа, че ако Стивън Зондхайм отсъства един следобед, животът на Бродуей не спира, нали?

Знаеше, че е права. И ако тя не беше предложила да си вземат почивка до края на деня, той сам щеше да го направи.

— Поели сме ангажимент. А аз се отнасям сериозно към задълженията си.

— И аз. Но става въпрос само за няколко часа.

— Няколко часа тук, няколко часа там. — Нарочно не я погледна в очите, докато слагаше на пианото нов лист нотна хартия. — Напоследък все имаш „много важна работа“ навън. — Взе запалената преди малко цигара и дълбоко пое дима. — Сигурно е много мъчително, когато работата пречи на светския ти живот.

Фреди си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Но изпитаното средство този път не помогна.

— Сигурно е не по-малко мъчително, когато прословутият ти талант ти пречи да се държиш като нормален човек.

Точно както бе очаквала, думите ѝ го засегнаха дълбоко.

— Защо просто не си гледаш работата? Омръзна ми да те влача на гърба си.

Сега бе нейният ред да изсъска възмутена:

— Никой никога не ме е влачил на гърба си. Нали съм тук и се старая да работя?

— Да бе, като никога. — Ник захвърли цигарата в пепелника, без да я загаси. — Защо не си понапънеш малко мозъка? Цял ден тъпчем на едно място. Някои от нас не разчитат на парите на татко и са принудени сами да си изкарват прехраната.

— Не е честно.

— Но е вярно, моето момиче. Нямам нужда от либретист, който работи само когато има пролука в претоварения си от светски ангажименти график.

Фреди се завъртя на столчето и го изгледа възмутено.

— От три седмици работя без почивка наравно с теб.

— Да, освен когато си купуваш чаршафи, лампи или чакаш да ти докарат леглото.

Нарочно я дразнеше и тя го знаеше великолепно. Въпреки това се хвана.

— Нямахте да отсъствам, ако беше приел да работим в моя апартамент.

— Да бе, много умно предложение. Не мога да работя на оня шум и прахоляк, които вдига Юри, докато ти прави етажерките.

— Имам нужда от етажерки. — Фреди напразно се опитваше да обуздае гнева си. — И едва ли трябва да се чувствам виновна, че ми докараха леглото с три часа закъснение. Не забравяй, че точно тогава завърших песента на хора от второ действие.

— Казах ти, че има още работа по стиховете. — Без да ѝ обръща повече внимание, Ник отново започна да свири.

— Много даже са си хубави.

— Но трябва да се преработят.

Тя въздъхна отчаяно, но реши да не слиза до неговото ниво и да прекрати това детинско заяждане.

— Добре, ще ги оправя. Само музиката да не беше толкова куха.

Това окончателно отприщи гнева му.

— Само не ми казвай, че музиката ти е виновна. Ако не можеш да се справиш, признай си. Сам ще си напиша стиховете.

— О, така ли? Понеже великолепно си служиш с думите. — От гласа ѝ буквално капеше сарказъм, когато се надигна от стола. — Добре, лорд Байрън, чакам да видя стиховете ви.

Ник се обърна към нея и я прониза с поглед. В очите му проблесна нещо опасно — все едно беше готов да я нареже на филийки.

— Само не ми се фукай с образованието си, Фред. Нито колежът, нито връзките могат да те направят поет или композитор. Сега ще те пусна да си вървиш, но държа де си отработиш тези няколко часа, когато се освободиш.

— Значи ти ме пускаш. — В гласа в прозвуча ръмжене — мрачно и гневно. — Ти, невъзпитан и самодоволен грубиян! Досега си ми причинил само огорчения. Сама мога да реша кога да почивам и нямам нужда от твоето благоволение. Ако не си доволен от трудовете ми навизи или от стиховете ми, оплачи се на продуцентите.

Прелетя през стаята като ураган като по пътя грабна чантата си.

— Къде си хукнала, по дяволите?

— Да си лакирам ноктите — срязва го тя и се опита да мине през вратата, но той успя да я хване.

— Още не сме свършили. Сядай и прави това, за което ти се плаща.

Фреди се опита да се отскубне от него, но после реши да запази достойнството си и да жертва свободата.

— Хайде да си изясним някои неща. Ние сме съдружници, Никълъс. Което означава, че ти не си ми началник. И не се заблуждавай от факта, че досега се отнасях снизходително към навика ти да ми навикваш.

— Ти си се отнасяла снизходително към мен! — повтори той като наблягаше на всяка дума.

— Точно така. И поощрявах твоите меркантилни наклонности, мърлявщина и отвратителния ти навик да спиш до обяд. Търпях всичко това само защото го оправдавах с таланта ти. Съгласих се да работя в тази кочина, изцяло приспособих времето си така, че на тебе да ти е удобно. Даже се постарях да направя нещо стойностно от

второкачествени мелодии. Но повече няма да понасям никакви зловни забележки, оскърбления или заплахи.

Очите му вече пламтяха от гняв. При други обстоятелства тя сигурно щеше да се възхити на златистите отблясъци в тях.

— Никой не те заплашва. Поне засега. И ако смяташ; че си се разтоварила достатъчно, седни да си довършим работата.

Фреди заби лакът в ребрата му, като си спомни как я беше учил да използва тежестта на тялото си, когато удря. След това отвори широко вратата, а той започна да ругае.

— Върви по дяволите — заяви тя и за тръшна вратата под носа му.

Ник за малко не хукна след нея. Но се отказа, тъй като не знаеше какво предпочита — да я удуши или да я завлече в леглото. И в двата случая щеше да постъпи глупаво.

Какво му става на това момиче? — чудеше се той. Разтри удареното място и се върна при пианото. Откакто я познаваше, винаги е била кротка, даже малко срамежлива и с приятен характер като слънчев изгрев.

Ето какво се получава — реши накрая, — когато едно сладко момиченце порасне и стане жена. Малко конструктивна критика — и пред теб се изправя истинска усойница.

Да му се не види, песента на хора наистина трябваше да се преработи. Стиховете определено бяха под възможностите ѝ. А, както той бе готов да признае, при нормални обстоятелства възможностите ѝ бяха впечатляващи.

Замислено пробяга пръсти по пианото. Е, може би не и го беше казал. Или не направо. Да, но тя много добре знаеше какво изпитва той. Длъжна беше да знае.

Окончателно отвратен от себе си, разтърка челото си с ръка. Може би малко беше прекалил с нея, но тя наистина имаше нужда някой да и стегне юздите. Цял живот е била глезена и обожавана. Личеше си дори по това, че винаги отдаваше предимство на светските ангажменти пред работата.

Колко време е необходимо на човек, за да си подреди жилището? След като се изнесоха Рейчъл и Зак, той си оправи къщата за по-малко от два часа.

Ник се намръщи и замислено огледа стаята. Наистина беше малко разхвърляно — но така беше по-уютно. Веднага се виждаше, че тук се живее.

Не, тя беше права. Жилището му е истинска кочина. Отдавна мислеше да почисти и разтреби, но нали скоро пак щеше да се омърля. Тогава какъв смисъл имаше да си губи времето? Един ден щеше да боядиса стените и да изхвърли счупения стол.

Никак не беше сложно. Спокойно можеше да го свърши през почивните дни. Нямаше претенциите да превърне тавана си в палат като онзи, в който се бе настанила Фреди само на няколко преки оттук. Ник навсякъде можеше да работи.

Най-много се вбесяваше при мисълта, че колкото повече време прекарваше тук, толкова по-неугледен и мърляв му изглеждаше собствения му таван. Но и така да е, това си бе негов проблем и тя нямаше никакво право да коментира начина му на живот.

Взе твърдо решение да престане да мисли за нея и седна на пианото. Изсвири два такта и лицето му отново помръкна, Да му се не види, мелодията наистина беше куха.

В същото време Фреди поставяше последните акценти на леката закуска, с която смяташе да посрещне близките си. Вече съжаляваше, че не взе по-голям апартамент. Ако имаше поне две спални, всички можеха да останат при нея, вместо да се тъпчат у Алекс и Бес.

Хубавото бе, че все пак щяха да се отбият при нея преди тържеството. А Фреди държеше всичко да е идеално.

Точно там ми е проблемът, мислеше тя, докато нареждаше чинии, плата със сирене и фруктиери. За да е спокойна Фред, винаги всичко трябваше да е идеално. Не можеше да се задоволи просто с добро качество. Или идеално, или — на боклука.

Ето, днес се нахвърли върху Ник само защото не беше идеален.

Сигурна бе, че той си го заслужава. Как не го беше срам да се държи с нея като с някоя лигла, която си играе на професионалист? Нарани я жестоко, тъй като тя копнееше за неговото уважение не по-малко, отколкото за любовта му. Още повече я заболя при мисълта, че той за нищо не се досещаше.

Преместването в Ню Йорк беше не само вълнуващо преживяване, но и истинско изпитание. От една страна, сбъдна се мечтата ѝ да напише либрето за неговия мюзикъл, но от друга, това

означаваше изтощителен труд. На всичкото отгоре непрекъснато я преследваше ужасът от евентуален провал.

Нима Ник разбираше колко бе важно да не се провали? За нея този мюзикъл не беше само работа, а още по-малко хоби, както той се опитваше да представи нещата. С две думи — в него бе съсредоточен целият ѝ живот.

И тъй като очите ѝ започнаха да парят, Фреди реши да не мисли повече за него, а да се съсредоточи върху предстоящата вечер.

Всичко щеше да е идеално — Ето, пак го казах — ядоса се тя и изруга, защото за малко не си поряза пръста, докато кълцаше на ситно глава целина. — *Ще е фантастично —* поправи се, — *тъй като цялото семейство ще се събере, за да отпразнуваме заедно вечността и красотата на брака.* Фреди лично се бе заела с организацията на тържеството по случай годишнината на Юри и Надя. Избра и поръча цветята, помогна на Рио да състави менюто и отработи безброй други дребни подробности.

Тази сутрин, докато Ник още не беше станал, тя отиде в „Спускай платната“ и украси бара. Тримата със Зак и Рейчъл буквално излъскаха всеки сантиметър в заведението, докато всичко не заблестя от чистота. Бес ѝ помогна да купи балоните, а Алекс излезе за няколко часа от работа, за да помогне с тежестите. Сидни в Майкъл също минаха, за да помогнат на Рио в кухнята.

Сега Фреди си спомни, че всички се включиха в приготвянията по един или друг начин. Всички, освен Ник.

Обеща си да престане да мисли него. Важното беше баба ѝ и дядо ѝ да прекарат една незабравима вечер.

Втурна се към вратата, когато чу бръмченето на домофона. Преди това за последен път огледа дневната, за да се убеди, че всичко беше както трябва. — Да?

— Семейство Кимбъл са строени и готови за проверка.

— Татко! Малко подранихте. Хайде, качвайте се. На петия етаж.

— Ей сега.

Фреди отиде да отвори и тъй като нямаше търпение да ги види, изтича в коридора и застава пред асансьора като се заслуша в механичното дрънчане на кабината.

Видя ги още преди асансьорът да спре — златната коса на баща си, тук-там прошарена със сребърни нишки, живите тъмни очи на

майка си. Брандън носеше каскет с обърната назад козирка и надпис на любимия си отбор — „Янки“, а малката Кейти се беше вкопчила нетърпеливо в решетката.

— Фред, каква чудесна къща си имаш. — Кейти, вече висока почти колкото сестра си, я прегърна с грациозните си ръце. — Точно отсреща има балетно студио — през прозореца се вижда как репетира.

— Голяма работа — обяви Брандън. — Няма ли да хапнем нещо? Прегладнях от това пътуване.

— Всичко е готово — увери го Фреди. Брат ѝ представляваше екзотична смесица от чертите на родителите си — нещо средно между златно и тъмно като тропическа нощ.

— Вратата е отворена — успокои го тя, когато той мина покрай нея и леко я целуна по бузата.

— Татенце. — Засмя се щастливо, както правеше винаги, когато той я вдигаше от земята, преди да я прегърне.

— О, колко се радвам, че те виждам. Много ми беше мъчно за теб. — Преглътна неканените сълзи и протегна ръце към Наташа. — И за двамата.

— Без теб къщата не е същата. — Наташа я стисна здраво в прегръдките си, след което я пусна и се отдръпна, за да я види по-добре. — Господи, колко си се променила! Станала си толкова елегантна и изискана. Спенс, къде е нашето малко момиченце?

— Ето го. — Той се наведе и я целуна. — Донесохме ти подарък.

— Пак ли? — Засмя се щастливо и ги поведе към апартамента. — Още не мога да се нарадвам на пианото. Татко, прекрасно е!

Той застана до вратата и кимна като видя инструмента. Тъмното дърво блестеше на ярката слънчева светлина.

— Намерила си му най-подходящото място.

Тя понечи да възрази, че Ник го беше избрал, но премълча и само поклати глава.

— Навсякъде щеше да изглежда добре.

— Няма ли нещо друго, освен храна за зайци? — попита Брандън, който излезе от кухнята, захапал парченце целина.

— При мен ще получиш само това. Но довечера на тържеството можеш добре да се натъпчеш.

— Мамо, татко! — извика Кейти от спалнята. — Елате да видите. Тук има нещо за сефтосване.

— Говори за леглото — обясни Фреди на смаяните си родители.
— Едва вчера го докараха.

Новото и легло беше като излязло от вълшебна приказка. Огромно, с табли от ковано желязо, боядисаш в светло зелено — като патина, потъмняла от времето. Металните решетки се извиваха в изящни полукръгове, от която се подаваха цветя и летящи екзотични птици.

— Уау — беше единственият коментар, който успя да изрече Брандън, тъй като устата му беше пълна с презряната храна за зайци.

— Прекрасно е, нали? — Фреди с обич погали метала и покривката с цвят на слонова кост.

— Ще се чувстваш като приказна принцеса — тихо промълвя Наташа.

— Точно така. — Фреди цялата засия. Само майка ѝ разбираше от какви чувства се бе ръководила при избора си. — Дядо лично ми направи етажерки за статуетките, които ми подари чичо Мик, когато бях малка. А огледалото открих съвсем случайно в един антикварен магазин в центъра. — Погледна с гордост украсената с цветове на хала метална рамка, която обрамчваше овалното огледало и се намръщи като забеляза кашони на пода.

— Само че нямам бюро.

— Свършила си огромна работа за по-малко от месец — изтъкна Спенс. Прониза го тиха болка в гърдите. Знаеше, че никога нямаше да се освободи от нея — беше се появила, откакто малкото му момиченце се беше отделило от тях. В същото време изпитваше и гордост, която пролича в погледа му, когато я прегърна през раменете. — Чух, че двамата с Ник напредват с мюзикъла.

— Малко или много. — Усмихна се пресилено и отиде в дневната, където Брандън се бе налегнал на дивана, а Кейти тичаше от прозорец на прозорец с надеждата отново да види балерините в студиото отсреща.

— Трябва да се преоблека за тържеството — съобщи Фреди малко по-късно, след като всички много подробно бяха разгледали апартамента и си разказаха кой какво е правил напоследък. — Искам да отидем в бара по-рано. Татко, у теб ли са билетите?

— Да, ето ги. — Той потупа с ръка горния джоб на самото ся. — Два самолетни билета за Париж с неуточнени дати и резервация за

младоженски апартамент в „Риц“.

— Маман и папа в Париж — промърмори Наташа. — След всички тези години отново ще се върнат в Европа. И то като младоженци.

Спенс нежно погали стегнатите тъмни къдрици на жена си.

— Е, не е толкова вълнуващо, колкото да прекосиш планината с каруца.

— Вярно е. — Тя се усмихна. Никога нямаше да забрави как бяха избягали от Украйна, особено страха и смразяващия студ. — Не бих се учудила, ако се окаже, че го предпочитат. — Няколко пъти през последния час забеляза тревогата, която преминаваше като сянка през очите на Фреди. — Спенс, вие с децата можете да тръгвате. Виж дали Зак и Ник нямат нужда от помощ. — Наташа се усмихна, изпращайки мълчаливо послание на мъжа си. — А ние с Фреди ще останем да се нагласим за тържеството.

Спенс ги изгледа с любопитство, но нищо не попита и само кимна послушно.

— Изглежда тук има женски заговор. Запази ми първия танц — каза той и целуна жена си.

— Винаги е за теб. — Наташа търпеливо избута по-малките деца през вратата, след което с удоволствие прие чашата вино, която ѝ подаде Фреди.

— Какво ще си облечеш за довечера?

— Купих си нова рокля с надеждата, че ще бъде най-съблазнителната жена на тържеството. — С гордост разгледа майка си. Възхищаваше се на екзотичната ѝ циганска красота, подчертана от яркочервената копринена рокля. — Но след като те видях, смятам скромно да се задоволя с второто място.

Наташа се засмя гърлено и отиде в спалнята.

— Не споменавай пред баща си, че имаш намерение да изглеждаш съблазнителна. Като нищо може да припадне.

— Ала иначе го прие добре, нали? Имам предвид преместването.

— Мъчно му е за теб. Понякога се качва горе и отваря вратата на стаята ти. Все едно очаква да те види там — при това с опашчици. Да си призная, и на мен ми е мъчно — призна Наташа и седна на леглото. — Но в общи линии се отнася нормално. Даже повече. Той —

всъщност и двамата, — много се гордеем с теб. Не само заради музиката, но и за това, че вече си голяма.

Наташа искрено се смая, когато Фреди тупна до нея на леглото и горчиво се разплака.

— О, обич моя, милото ми дете, какво се е случило? — Прегърна я и започна да я утешава. — Хайде, миличка, кажи на мама какво има.

— Извинявай. — Фреди се отпусна на любимото рамо и продължи да плаче. — Сигурно съм преуморена, тъй като през целия ден бях много заета — всъщност, през цялата последна седмица. Освен това сега започвам да си подреждам живота. А може би съм доста разглезена.

Наташа се отдръпна обидено и внимателно я изглежда.

— Разглезена ли? Изобщо не си разглезена! Откъде ти хрумна тази глупост?

— Не откъде, а от кого. — Засрамена от себе си, Фреди започна да търси из джобовете си хартиена кърпичка. — О, маман. Днес се скарахме с Ник. Беше ужасно.

Естествено — помисли си Наташа и тихо въздъхна. — *Веднага трябваше да се досетя.*

— Често се караме с хората, на които държим, Фреди. Не го приемай толкова сериозно.

— Не беше обикновени караница, както преди. Наговорихме си ужасни неща. Той изобщо не ме уважава като личност и не ме разбира. Смята, че съм дошла в Ню Йорк само да си поиграя на либретист и ако нещо объркам, вие с татко веднага ще ми се притечете на помощ.

— Точно така ще постъпим, ако се наложи. Нали затова е семейството. Не бих казала, че не си силна или самостоятелна само защото има кой да ти протегне ръка при нужда.

— Да, така е. — Фреди се почувства по-добре, когато го чу от устата на майка си. — Според него обаче... О, какво ме интересува какао мисли този човек! — отчаяно извика Фреди. — Но го обичам. Толкова много го обичам.

— Зная — нежно каза Наташа.

— Не, мама. — Фреди си пое дъх, за да се успокои и я погледна в очите. — Не е същото, както с Брандън и Кейти, или с братовчедите. Обичам го истински.

— Да, зная. — Наташа усети болка в гърдите и приглади с ръка разбърканите ѝ коси. — Нима очакваше, че няма да го забележа? Още преди години ти престана да обичаш Ник, както обичат децата. А това винаги боли.

Поуспокоена, Фреди отново отпусна глава на рамото на Наташа.

— Не знаех, че е нормално. По-рано беше толкова лесно да го обичам. — Подсмъркна жално и се усмихна. — Виж на какво приличам. Рева като малко момиченце.

— Изпитваш чувства, нали? Значи имаш право да ги проявяваш.

Фреди неволно се усмихна, тъй като само преди няколко дни тя самата беше казала същото на Ник.

— Е, днес следобед определено ги проявих. Нарекох го невъзпитан и самодоволен грубиян.

— Значи е точно такъв.

Фреди се задави от смях през сълзи и стана. Започна да обикаля из стаята.

— Глупости. Да, такъв е, но също така е мил, благороден, щедър и нежен. Понякога не е лесно да видиш всичко това през черупката, зад която се крие.

— Знаеш, че животът му не е бял лесен, Фреди.

— Да, за разлика от моя. — Фреди нежно докосна фигурката на Спящата красавица, подарък от Майкъл. — С огромни усилия татко се постара да ми осигури дом, какъвто трябва да има всяко дете. След това се появи ти и довърши започнатото от него. Ти и всички Станисласки, Зная, че Ник беше вече голям, когато го приехме в семейството и че годините, прекарани на улицата, са му оставили белези. А аз го обичам целия — с всичките му достойнства и недостатъци, маман.

— Тогава трябва да приемеш цялата личност.

— Да, напоследък и аз мисля така. Всичко съм обмислила — призна тя и се усмихна лукаво. — Отдавна имам внимателно съставен план. Но не е лесно да убедиш един мъж да се влюби в теб.

— А ти искаше да е лесно?

— Да, исках, поне в началото. Сега вече не зная нито какво искам, нито как да го постигна.

— Все пак има едно нещо, което не изисква особени усилия. — Наташа стана, взе смачканата кърпичка от ръката на дъщеря си и ѝ

избърса очите. — Бъди такава, каквато си. Бъди вярна на сърцето си. И имай търпение. — Засмя се, когато Фреди иронично завъртя очи. — Зная, колко мразиш да бъдеш търпелива. Но е важно, Фреди.

— Виждаш какво се получава, когато отстъпиш назад, вместо да вървиш напред. А ако той сега се върне при теб, ще получиш онова, което искаш.

— Значи търпение. — Вече окончателно успокоена, Фреди въздъхна с престорен драматизъм. — Поне си заслужава да опитам. — След това вдигна глава и попита: — Мамо, вярно ли е, че обичам да командвам?

— Малко.

— А мислиш ли, че съм голям инат?

Наташа едва се въздържа да не се изсмее.

— И така може да се каже.

На Фреди също ѝ стана смешно, но все пак попита:

— А това хубаво ли е или е лошо?

— И двете. — Наташа я целуна по носа. — Аз лично не бих се отказала нито от едното, нито от другото. Една влюбена жена има нужда да командва, а още повече — да бъде упорита. Сега иди да си измиеш лицето. Направи се красива и го накарай да страда.

— Прекрасна идея.

Ник реши да не демонстрира справедливия си гняв. В края на краищата това беше празникът на Надя и Юри и той нямаше да го разваля със словесни престрелки с Фред.

Макар тя да го заслужаваше.

И може би — но само може би, — Ник се чувстваше малко виновен. Особено, когато слезе долу и видя колко много време и усилия бе вложила, за да създаде празнична атмосфера в заведението. Ако някой се беше сетил да го събуди, и той щеше да помогне. Леко удари с пръст белите сватбени звънчета, окачени на бара и те издадоха мелодичен звън.

Самият той никога не би се сетил за сватбени звънчета. Нито за огромните кошници и букети с цветя, които изпълваха помещението с цветове и свеж аромат. Както и за гълъбите с истински пера, които висяха от тавана, нито за сребърните свещници на всички маси.

Сигурно ѝ е отнело доста време, докато набави украсата, предположи той. Затова може би трябваше да се отнесе с повече снизходителност, когато се нахвърли срещу него или към вечно разсеяния ѝ поглед.

Хайде, от него да мине, този път щеше да ѝ прости, реши Ник, изпълнен с благородство.

— Хей, Ник, опита ли кюфтенцата?

Обърна се и се усмихна криво на Брандън.

— Не. Тъкмо протегнах ръка и Рио размаха сатъра.

— Така е, защото ме обича повече от теб. — С лукава усмивка Брандън хапна едно кюфтенце, забодено на клечка за зъби. — Хей, а сефтоса ли новото легло на Фред?

— Какво? — Гласът му прозвуча пискливо от чувство за вина, страх и таен копнеж. — Не, разбира се. Че откъде накъде?

— Истинско произведение на изкуството. Просторно като езеро. — Брандън се изкатери на едно от столчетата пред бара и — според собствените си представи се усмихна изключително чаровно. — Ник, а какво ще кажеш за една бира?

— Щом това не те дразни, с удоволствие ще си взема.

— Имах предвид да ме почерпиш — обиди се Брандън, когато Ник си отвори кутия бира.

— Няма проблеми, хлапе. Всеки има право да помечтае. — Ник се обърна към вратата, за да види кой влиза. И искрено благодари на Бога, че не се задави.

Наташа беше ослепителна — истинска циганска красавица в пищна червена рокля, но Фреди беше тази, която събра очите му.

Все едно бе облечена в лунна светлина. Роклята беше сива, но грееше и танцуваше със сребърно сияние. А Фреди се приближаваше с плавна стъпка, като че ли стъпваше по вълни. Семплата извивка на деколтето лодка и набраната в кръста кройка на роклята подчертаваха нежната ѝ крехка фигура. А косата ѝ — свободно пусната, пухкава и леко разрошена — го караше да си мисли, че току-що се бе надигнала от леглото с размери на езеро, което му бе описал Брандън.

Наташа веднага дойде да го прегърне, но Фреди само се усмихна отдалеч като избягваше да го гледа в очите.

— Имаш нов костюм? — попита го небрежно тя, тъй като се усети, че трябваше да каже нещо, а от няколко секунди не отделяше

поглед от ревера на сакото му. Костюмът беше хубав, но тя за нищо на света нямаше да го признае.

— Реших, че събитието го заслужава.

Но не и да си сложиш вратовръзка, отбеляза Фреди наум. Отиваше му и разтворената яка на черната риза, и бирата в ръката, и дръзкият блясък в очите, който тя забеляза, когато най-после се реши да го погледне. Сви безгрижно рамене с надеждата, че успешно е прикрила истинските си мисли: колко красив и опасен изглеждаше Ник. Този човек не заслужаваше комплименти след всичките си безобразия от днешния следобед.

— Много добре изглеждаш — обади се Наташа.

— Благодаря.

— Всичко е идеално. Много ми беше приятно да се занимавам с украсата — заяви Фреди и се огледа да провери дали всичко си е на мястото.

— Доста си се постарала. — Според Ник това беше тактичен начин да развее белия флаг на примирието. Но тя само му хвърли празен поглед през рамо. — Изглежда страхотно — продължи той, съжалявайки, че не може да си държи езика зад зъбите. — Сигурно ти е отнело доста време.

— Според някои, глезла като мене разполага с предостатъчно свободно време. Брандън, ще ми подадеш ли ръка? Чичо всеки момент трябва да доведе баба и дядо.

— Няма да ги доведе — промърмори Ник на бирата си.

— Какво намекваш? Разбира се, че ще ги доведе. Всичко съм уредила.

— Да, но аз промених твоите нареждания — рязко отвърна Ник и добави по-учтиво: — Поръчах лимузина.

Тя примигна.

— Лимузина?

— Да. Някой ми подхвърли тази идея. — Ник изсумтя презрително. — В края на краищата хората имат годишнина от сватбата. Не отиват просто на вечеря.

Фреди издаде нечленоразделен гърлен звук, което накара Брандън да извие учудено вежди като майка си.

— Сега вече кръв ще се лее — промърмори той и се наведе напред, за да се наслади на скандала.

— Много мило от твоя страна, Никълъс. — Гласът на Фреди отново бе хладен и овладян. Брат ѝ въздъхна разочаровано. — Сигурна съм, че баба и дядо ще оценят жеста ти. Но не се изисква нито време, нито големи усилия да вдигнеш телефона и да поръчаш кола. А сега отивам да помогна на Рио.

И се изнесе с валсова стъпка. Поне така се стори на Ник. Отмести бирата, мърморейки си под нос. Изглежда се очертаваше една безкрайна и тягостна нощ.

СЕДМА ГЛАВА

За съжаление, Фреди не можеше да се сърди дълго на Ник. Все пак, реши засега да стои настрана от него. А при положение, че в бара беше пълно с хора, това никак не беше трудно.

Ала не можеше да си затваря очите пред това, което беше направил за дядо ѝ и баба и.

Слава Богу, нямаше много време за подобни терзания. Непрекъснато някой вдигаше тост, а през останалото време Фреди или добре си похапваше, или ставаше да танцува.

Не че Ник я покани. Въпреки че непрекъснато танцуваше с нейните лели, с майка ѝ, с Надя. И, разбира се, с неотразимата Лорелай.

Е, щом беше решила да се държи надменно с Ник, щеше да издържи докрай.

— Страхотно тържество! — извика Бен право в ухото ѝ.

— Така е. — Усмихна му се тъжно, когато я поведе към претъпкания дансинг. — Радвам се, че дойде.

— Никога не бях пропуснал подобно събитие. Отдавна познавам тъстовете на Зак. Невероятни хора.

— Вярно е. — Малко се развесели, когато забеляза с какво усърдие Алекс въртеше майка си във вихъра на танца. — Наистина са прекрасни.

— Тъкмо смятах. — Бен пропусна един такт, спъна се и я настъпи. — Извинявай, забравил съм на какво са ме учили в курса по танци.

— Добре се справят. — Ала за малко да ѝ счупи китката, докато я въртеше като ръчка на кладенец, отброявайки такта. За да го отвлече от мисълта за танца и да си спаси ръката, Фреди се залови за първата тема, която ѝ хрумна. — Опитал ли храната? Този път Рио е надминал самия себе си.

— Искаш ли да си вземем нещо за хапване?

Само я погледни — мрачно мислеше Ник и не отделяше свиреп поглед от Фреди, докато Лорелай се увиваше около него като лиана. — Как само флиртува с Бен. Всеки нормален мъж — дори Бен! — би трябвало да е достатъчно интелигентен, за да забележи, че на нея изобщо не ѝ пука за него. Просто го води за носа. Типична женска.

— Ник, слънчице — сладникавият глас на Лорелай наруши потока на мисълта му. Неговата дама гледаше обидено. — Ти изобщо не ми обръщаш внимание. Имам чувството, че танцувам сама.

Отправи ѝ чаровна усмивка, която накара дори опитната Лорелай да повярва, че мисли само за нея.

— Тъкмо си помислих, че е крайно време да проверя какво става на бара.

— Нали преди пет минутки ходи да проверяваш. — Лорелай кокетно се на цупи. Добре знаеше кога не получава полагащото ѝ се внимание и го приемаше философски. При привлекателен мъж като Ник конкуренцията винаги беше голяма. — Тогава нали ще ми донесеш чаша шампанско?

— Веднага. — Ник я пусна с облекчение. Цяла вечер се увиваше около него като отровен бръшлян. А подобно обсебване го предизвикваше колкото може по-скоро да се отърве от нея.

Истината бе, че те просто не си подхождаха. Ник не смяташе, че ще ѝ разбие сърцето, но от горчив опит знаеше, че жените се отнасяха зле дори към най-тактичното предложение за раздяла.

Трябваше да се освободи от нея много внимателно. И колкото по-бързо, толкова по-добре. Естествено, за нея.

Тази мисъл го накара да се почувства като истински алтруист и да изпита невероятно облекчение. Ето защо отвори нова бутилка шампанско.

— Защо само онази машина свири музика на нашето тържество? — Юри сграбчи Ник в прегръдка, която би могла да повали и гризли. — Ти пианист ли си или лукова глава?

— Естествено, че мога да свиря на пиано, но сега отговарям за напитките.

— Искам музика от моето семейството. В края на краищата, на кого е това тържество?

Само някой много по-корав от Ник Лебек би могъл да устои на молбата на Юри.

— Твое, папа. Желанието ти е закон за мене. Ето, вземи. — Подаде на Юри чашата с шампанското. — Не, не е за теб. — Ник се засмя и посочи към другия край на помещението. — Виждаш ли онази брюнетка? Онази, с големите очи?

Юри се ухили щастливо.

— Как бих могъл да я пропусна?

— Би ли ѝ занесъл шампанското, ако обичаш. Обясни ѝ, че си ме накарал да посвирия. И да не си посмял да я прелъстяваш, разбра ли?

— Ще гледам да се държа прилично. — С тези думи Юри хукна с игрива стъпка към Лорелай.

Ник реши да си достави удоволствие и започна да си пробива път към пианото. Но усмивката му помръкна, когато видя, че там вече се бе настанила Фреди. — Седнала си ми на мястото.

Тя му отправи мълниеносен поглед, с който недвусмислено показва, че не по-малко от него беше недоволна от развоя на събитията.

— Искат да им посвирим заедно.

— Обаче има само един стол.

— Все пак това е тържеството на папа, нали?

Ник за малко да се изсмее, когато чу същите думи, но се въздържа.

— Да, никой не спори по този въпрос. Мръдни малко. — Седна, като внимаваше да не докосне бялото ѝ като сметана рамо и се обърна към другия край на клавиатурата.

— Какво поръчаха?

— Коул Портър или Гершуин.

Ник изскърца със зъби и изсвири началните акорди на „Копнея да те прегърна“.

Фреди сви равнодушно рамене и го последва. След двайсетина минути тя вече изпитваше удоволствие от музиката и забрави, че беше решила да се държи надменно.

— Не е ли много старомодно?

— Обожавам музиката от четирийсетте години.

— Хм. — Фреди автоматично премина след него в темпото на буги-вуги.

Ник винаги се възхищаваше на бързината, с която тя бе готова да го последва при всяка импровизация. А парфюмът ѝ направо го побъркваше.

— Ако искаш, можеш да си дадеш пет минути почивка. И сам мога да се оправя. Горкият Бен може да се почувства изоставен.

— Бен ли? — Фреди го изгледа недоумяващо. — А, да, Бен. Ще го преживее. Но ако искаш, ти си почини. Горката Лорелай сигурно страда без теб.

— Тя не е от обсебващия тип жени. — За да прикрие лъжата, Ник рязко смени темпото, с надеждата да я обърка. Ала тя го последва с лекота.

— Нима? А аз си помислих обратното като я гледах как се е вкопчила в теб. Нищо чудно, някои мъже сами си го... — Прекъсна, тъй като избухнаха ръкопляскания. — Само ги погледни. — Фреди се засмя весело, когато видя Надя и Юри да танцуват румба. — Нали са прекрасни?

— Да, най-прекрасните дядо и баба на света. Искаш ли... Кучият му син!

— Моля? — Тя примигна и чак тогава ги забеляза. Самотните Бен и Лорелай вече се бяха утешили. Ако това може да се нарече утеха, помисли Фреди, като ги видя как се натискат в ъгъла. — Виж, тя се е настанила в скута му.

— Много добре виждам къде се е настанила.

— Значи Бен не се отчайва лесно — промърморя под нос Фреди, а Ник си помисли същото за Лорелай.

Той пръв се сепна и я попита рязко:

— Какво? Каза ли нещо?

— Не. Нищо не съм казвала. А ти?

— И аз.

Изведнъж се засмяха.

— Всъщност... — Фреди въздъхна и ги последна отново, без да сваля пръсти от клавишите. — Нали са чудесна двойка?

— Много са сладки. Ето, сега отиват да потанцуват.

— Горката Лорелай — съжали я Фреди. — Бен е много приятно момче, но танцува като нефтена сонда. За малко да ми изкълчи рамото.

— Нищо, тя е издръжлива. Предлагам да забавим малко темпото, иначе Юри може да получи инфаркт.

Ник плавно премина към „Искам някой да ме обича“. Фреди отново въздъхна, но се подчини. Тъжните мелодии винаги я хващаха за сърцето. Увлечена от ритъма, погледна към Ник. Може би сега беше моментът да забрави старите обиди и да му каже нещо приятно.

— Това, което направи за баба и дядо, беше просто чудесно.

— Хм, нищо особено. Достатъчно беше само да вдигна телефона, както ти забеляза.

— Хайде да се сдобрим — промълвя тя и леко го докосна по ръката. — Нямам предвид само лимузината, Ник. Сетил си се да поръчаш освен нея и бели рози, хайвер и изстудена водка. Много мило.

— Исках да ги зарадвам. — Както винаги, с няколко думи Фреди успя да оправи мрачното му настроение.

И да забрави старите обиди.

— Днес наистина се държах отвратително. Трябваше да се замисля колко време и усилия ти е струвало, докато организираш тържеството и се нанесеш в новото жилище. Въпреки че не разбирам как можа да отделяш толкова време за някаква си лампа.

— Лампата в стил „ар деко“ беше най-голямата радост и гордост през последната седмица. Не можеш ли да се ограничиш само с извинения и комплименти?

— Чудесно си се справила с тържеството.

— Благодаря. — Доволна от частичната победа, Фреди направи знак на баща си да я смени на пианото. — Щом можеш да бъдеш толкова мил, стига да поискаш — допълни тя и го целуна по бузата, — от мен да мине, прощавам ти.

— Изобщо не съм те молил да... — Но тя вече се бе отдалечила. Ник се ухили на Спенс, който зае мястото на дъщеря си. — Какво да ги правиш — жени!

— Чудесно го каза. Аз сигурно нямаше да го формулирам толкова точно. А Фреди наистина е пораснала. Вече е красива и независима жена.

— Какво сладко хлапе беше — замисли се Ник. — Не трябваше да и позволяваш да расте.

Само един поглед към Ник беше достатъчен, за да се убеди Спенс, че съмненията на Наташа относно любовната история на дъщеря му ще се окажат верни. Сърцето го заболя. Неговото малко

момиченце навлизаше в живота. Но освен болката, изпитваше и гордост.

— Знаеш ли — продължи той, — у дома започнаха да идват момчета и да ухажват Кейти.

— Не думай. — Ник се стресна и изпита неприятното чувство, че на неговите трийсет години вече бе истински старец. — Не може да бъде. Никога не бих го допуснал, ако бях на твое място.

— Да, обаче животът е жестоко нещо. — Изведнъж чувството за хумор надделя у Спенс и той продължи с проникновен глас. — Знаеш ли Ник, за мен е истинско облекчение, че се грижиш за Фреди. Винаги мога да разчитам, че ще я държиш под око.

— Аха, точно така. — Ник се закашля от притеснение. — Слушай, за малко трябва да стана. Искам да проверя как вървят нещата на бара.

Спенс се ухили мислено и започна да импровизира по популярна танцова мелодия.

— Защо го дразниш? — Наташа застана до мъжа си и постави ръка на рамото му.

— Като любящ баща съм длъжен да превърна живота му в истински ад. Помисли си само, какъв опит ще натрупам за негова сметка и в какво ще се превърна, когато дойде ред на Кейти.

— Отсега се разтрепервам от ужас.

Тържеството завърши към два през нощта. Последни останаха Фреди, Ник и още няколко превъзбудени членове на семейството. Фреди се огледа доволно.

Барът изглеждаше като бойно поле след оттеглянето на победители и победени.

От тавана тъжно висеше смачкана разтегателна хартия, а белите гълъби се рееха в безтегловност като че ли се чудеха дали да продължат полета или да кацнат на земята. Масите, доскоро отрупани с храна, бяха опустошени. Нищо не бе останало нито от телешкото задушено в сметана на Рио, нито от пет етажната сватбена торта. Виждаха се само смачкани салфетки и няколко сребърни съда за лед.

Навсякъде бяха оставени празни и полупразни чаши. Някой изобретателен веселяк беше построил нестабилна пирамида от чаши за шампанско. На пода се търкаляха прибори, салфетки и — колкото й да бе странно, — една златна обувка с висок ток.

Фреди се замисли дали собственичката ѝ е успяла да се прибере, без да си навехне крака.

Облегнат на бара, Зак доволно оглеждаше владенията си.

— Изглежда гостите добре са се забавлявали.

— Съгласна съм. — Рейчъл машинално посегна към един парцал и забърса плота на бара. — На излизане папа продължаваше да танцува, а и ушите ме заболяха от украински народни песни.

— Ама и ти не остана назад и изпя няколко — напомни мъжът ѝ.

— Както винаги, когато съм пила водка — въздъхна тя. — Видя ли колко се зарадвала на подаръка?

— Баба се разплака — обади се Фреди.

— А папа само ѝ повтаряше да престане — вметна Ник. — въпреки че и той плачеше.

— Идеята ти беше чудесна, Фреди. — Очите на Рейчъл се навлажниха при спомена за тържеството. — Всичко беше толкова красиво и романтично. Просто съвършено.

— Всички искахме да направим за тях нещо хубаво. Заслугата е на мама — тя си спомни, че баба искала да види Париж.

— И се получи прекрасно. — Рейчъл разкърши уморените си рамене и огледа бара. — Вижте, предлагам да оставим цялата тази свинщина за утре, а сега да си лягаме.

— Съгласен съм. — Зак без колебание обърна гръб на съсипаното си заведение и ѝ подаде ръка. Напускаме кораба.

— Вие двамата можете да си тръгвате — спокойно каза Фреди. Не ѝ се искаше тази нощ да свърши. Даже ако това означаваше да се заеме с мръсните чинии. — Аз ще остана да поразтребя.

Рейчъл се засрами.

— Тогава всички можем да...

— Не. — Фреди ѝ отправи мълчалива молба. — Вие плащате на детегледачка, а аз съм свободна.

— Голяма работа — няколко часа повече или по-малко са без значение — забеляза Зак и се прозя.

— Добре тогава, оправи колкото успееш, а ние утре ще довършим останалото — съгласи се Рейчъл и настъпи мъжа си по крака.

— Но...

Зак загоря, че настъпването не беше случайно, чак след като го последва сритване по глезена.

— О, добре. Значи вие, деца, ще започнете с почистването. Аз съм гроги. Едва си държа очите отворени. — И за по-голяма убедителност, отново се прозя мощно. — Лека нощ, Фред. — А тъй като не беше сигурен дали да намигне на брат си или да го изгледа свирепо, за да го предупреди да внимава какво прави, каза му само: — Ник.

— Да бе, чао. — Когато вратата се затвори след тях, Ник забеляза: — Брат ми напоследък се държи някак странно.

— Уморен е — обясни Фреди и започна да реди празните чаши върху табла.

— Не, зная как изглежда, когато е уморен. Сега беше странен. — Внезапно Ник осъзна, че и той самият се чувстваше странно, откакто двамата с Фреди останаха сами. — Слушай, Рейчъл беше права. Стана късно. Искаш ли да загърбим целия този хаос и да се прибираме? Работата няма да ни избяга.

— Добре, отивай си, ако си уморен. — Фреди понесе подноса с чашите към кухнята. Аз няма да мога да заспя като зная а какво състояние сме оставяли бара. — Кое то, естествено, не се отнася за теб — подхвърли през рамо, преди да захлопне вратата след себе си.

— Е, не бих казал, че сам съм освинил заведението — промърмори Ник и също взе поднос с мръсни чаши. — Един-двама от присъстващите също ползваха посудата тази вечер.

— Каза ли нещо? — извика Фреди.

— Не. Нищо.

Той занесе своя поднос в кухнята, където тя вече беше заредила миялнята машина, и с трясък го стовари на мивката.

— Никой не е отишъл в ада, защото не си е измил чашите преди лягане.

— Но не е отишъл и в рая. Казах ти да си легнеш, щом си уморен. Сама мога да се справя.

— „Сама мога да се справя“ — имитира я той и извади кофата за миене на пода. Сложи я в мивката, сила солидна доза почистващ препарат и я напълни с гореща вода.

Когато Ник излезе от кухнята, Фреди се усмихна.

През следващите двадесетина минути двамата мълчаливо се трудеха, а мълчанието им ставаше все по-дружелюбно. Изостаналата храна бе изхвърлена в контейнера за боклук, барът отново светеше от чистота. Фреди забеляза, че докато работеше, Ник си подсвиркваше някаква мелодия и определено изглеждаше доволен.

— Забеляза ли, че Бен и Лорелай си тръгнаха заедно — обади се тя.

— Аха. Ама и ти нищо не пропускаш. — На устните му трепна усмивка. — Изглежда чудесно си прекараха. Както, впрочем, и всички останали.

— Не ми изглеждаш много разстроен.

Той сви рамене.

— Между мен и Лорелай нямаше нищо сериозно. Ние двамата никога не сме... — Внимавай какви ги плещиш, глупако, сряза се мислено Ник и продължи по-спокойно: — Всъщност, ние никак не си подхождаме.

Фреди изпита неопишуемо блаженство, но не се издаде. Мърморейки си под нос, вдигна един стол върху масата, за да може Ник да мине отдолу с парцала.

Той прецени, че след като тя отново се държеше нормално, двамата трябваше да си изяснят някои неща.

— Фред, искам да поговорим за днес следобед.

— Добре. Хайде, стига толкова. Иначе Зак ще реши, че вече нямаме нужда от него и ще се обиди.

Отиде до музикалния автомат и започна да разглежда касетите. Избра една, натисна копчето и обяви:

— Тази вечер ти изобщо не танцува с мен, Ник.

— Така ли? — наивно попита той, въпреки че прекрасно знаеше не само, че не е танцувал с нея, но и защо.

— Да. — Фреди се приближи към него под звуците на бавната мелодия. Страхотен избор направих: „Изобщо не ми пука“ на Платърс, помисли тя.

Отново самото съвършенство.

— Нали не искаш да ме обидиш, Никълъс?

— Не, но...

Тя внимателно го прегърна. Той постави ръка на тесния ѝ гръб и я поведе.

Движенията му бяха плавни и невероятно изискани. Винаги си е бил такъв — помисли тя и облегна глава на рамото му. Забеляза го още първия път, когато танцуваха заедно. Беше много вълнуващо.

Сега отново се развълнува, но по различен начин. Вече бе жена, а не момиченце в пубертета.

Толкова ми е добре с нея — мислеше си той и я привлече поблизо до себе си. Както винаги. Но за пръв път усещаше невероятното ѝ ухание и изпитваше желание да притисне устни към косата и.

Двамата бяха сами и музиката беше точно каквато трябва. Искаше му се да докосне с устни слепоочието ѝ или поне да ухапе леко нежното ѝ ухо.

Наруга се мислено за тези еретични мисли и бързо я завъртя. Това и се стори много смешно, а когато се обърна в ръцете му и го погледна, очите ѝ сияеха.

Фреди следваше всяко негово движение с лекота, все едно, че беше родена да я държи в ръцете си. Предусещаше всяка негова стъпка, всяко обръщане. С изящно движение се изви и вдигна глава към него. Устните ѝ го чакаха.

И той ги пое. Потопи се съвсем естествено в целувката, в нейната топлина. Тя вдигна ръце и го прегърна. Пръстите ѝ се заровиха в косата му.

Ник така и не разбра кога свърши музиката на автомата, тъй като друга музика продължаваше да звучи в ушите му. Тяхната толкова лична симфония. С удоволствие би могъл да я погълне цялата. Нейната кожа, ароматът ѝ, нейната така щедра уста.

Целувката ставаше все по-дълбока и продължителна. Представи си колко лесно и естествено би могъл да я вдигне на ръце и да я отнесе горе на тавана. В своето легло.

Този образ така го зашемети, че го накара бързо да се отдръпне от нея.

— Фред.

— Не, не казвай нищо. — Очите ѝ бяха замъглени. — Просто ме целуни, Ник. Само ме целуни.

Устата ѝ отново се впи в неговата и той забрави десетките причини, поради които не биваше да го прави. Но накрая се овладя и решително постави ръце на раменете и, отстъпвайки крачка назад.

— Не бива.

— Защо?

— Навлизаш в опасна територия, Фред — предупреди я той. — А сега си вземи чантичката или каквото там имаш, и ще дойда да те изпратя.

— Искам да остана. — Каза го спокойно, макар че сърцето ѝ лудо биеше. — Искам да се кача горе с теб, в леглото.

Възелът в стомаха му се стегна като примка.

— Казах да си намериш чантата. Стана късно.

Въпреки оскъдния си опит, Фреди все пак усещаше кога може да настоява и кога трябва да отстъпи. Едва стигна до бара на омекналите си крака, за да си вземе нещата.

— Добре. Нека да е по твоему. Не знаеш какво изпускаш.

Опасявайки се, че прекрасно то знае, Ник прокара ръка през косата си.

— Откъде си научила тези неща?

— Оттук-оттам — изсъска тя през рамо и отвори вратата. — Идваш ли?

Изведнъж му хрумна, че може би беше по-разумно — или по-безопасно — да поръча такси.

— Почакай малко. — Затръшна вратата на бара и заключи.

Фреди тръгна надолу по улицата.

— Каква прекрасна нощ.

Ник смутолеви нещо, надявайки се, че не го е чула как ругае.

— Аха, страхотна е. Дай ми чантата.

— Какво?

— Просто ми я дай и престани да спориш. — Взе лъскавата луксозна чантичка и я пъкна в джоба на самото си. И тогава чак забеляза обещите ѝ. — Бас държа, че тези камъчета са истински.

— Тези ли? — Механично вдигна ръка и докосна обещите, на които проблясваха сапфири и диаманти. — Да, истински са. Защо питаш?

— Не е безопасно да се разхождаш с толкова скъпи камъни на ушите.

— Какъв смисъл има да си купуваш обеци, ако не ги носиш? — срази го тя със свършената си логика.

— За всичко си има време и място. Което изключва разходка в три през нощта по Лоуър Ийст Сайд.

— Искаш ли да ги сваля, за да ги прибереш в джоба си? — сухо го попита Фреди. Преди да успее да и отвърне, че точно това смята да направи, някой го извиха по име:

— Хей, Ник.

На отсрещната страна на пустата улица забеляза сянка. Веднага позна на кого е.

— Продължавай, без да спираш — тихо нареди на Фреди и автоматично я отмести от вътрешната страна на улицата. — И не говори.

Останал без дъх от усилието да притича през улицата, мъж с изпито лице и торбест панталон ги настигна и тръгна редом с тях.

— Е, Ник, как е?

— Не се оплаквам, Джак.

Фреди отвори уста да каже нещо, но от устата и излезе само приглушен писък, тъй като Ник за малко не ѝ счупи китката.

— Страхотно парче — смигна му Джак и го смушка в ребрата. — Винаги си бил късметлия.

Беше прекалено жалък, за да си прави труда да му размаже физиономията.

— Аха, мацките сами ми се лепят. Едвам смогвам. Имаме си планове, Джак.

— Сигурно. Ник, проблемът е, че съм останал на сухо до заплата.

Ник си помисли: Кога ли не си бил на сухо, но на глас каза:

— Мини утре през бара. Все ще измислим нещо.

— Високо ценя благородството ти. Проблемът е, че в момента съм на сухо.

Без да спира, Ник бръкна в джоба си и извади двайсетачка. Знаеше къде щеше да попадне банкнотата след малко, ако Джак успееше да се свърже с пласъора си по това време на нощта.

— Мерси, брато. — Парите бързо изчезнаха в торбестите панталони. — Ще ти ги върна.

— Разбира се. — *Когато в ада завали сняг.* — Чао, Джак. — Който някога е бил „Кобра“, винаги остава един от тях.

Как не, помисли си Ник, стига да успее да се отърве от тях Вбесен, че не бе успял да избегне неприятната среща и че Фреди се бе докоснала до неговото минало, ускори крачка.

— Познаваш го от уличната банда, нали? — тихо попита тя.

— Точно така. А сега той е наркоман.

— Ник...

— По цели нощи обикаля из квартала. Понякога изляза и през деня. Има вероятност да не те е запомнил, тъй като беше друсан. Но ако го видиш някога, веднага хуквай в обратна посока. Срещата с Джак означава само неприятности.

— Добре. — Фреди искаше да го докосне, да го успокои и да прогони мъката в очите му. Но вече бяха стигнали до нейната сграда и той ѝ подаде чантичката.

После взе ключовете, отключи входната врата, влезе заедно с нея и натисна копчето на асансьора.

— Качи се горе и добре се заключи.

— Остани при мен.

Ник много искаше да я докосне. Поне веднъж. Но усещаше, че пръстите му са омърсени, след като бе подхвърлил смачканата дайсетдоларова банкнота на Джак.

— Разбираш ли какво се случи преди малко? — сърдито я попита той. — Току-що се натъкнахме на човек от моето минало. Ако не бях с теб, като нищо можеше да те нападне. И да ти отнеме много повече от лъскавите обеци.

— Вече нищо не те свързва с този човек — спокойно възрази Фреди. — И не ти е приятел. Но ти му даде пари. — Надявам се, че така поне няма да пребие следващия когото срещне... Ник ти вече не си един от тях. И дълбоко се съмнявам, че някога си бил истински член на бандата.

Ник внезапно се почувства толкова уморен. Предаде се и облегна челото си на нейното.

— Не знаеш нито какъв съм бил, нито какъв мога да бъда. Хайде, Фред, прибирай се.

— Ник.

За да я накара да замълчи, той я хвана за раменете и грубо впи устни в нейните. И когато тя отново бе в състояние да си поеме дъх, макар че се олюляваше, бързо я блъсна в кабинката. Фреди го наблюдаваше стреснато как яростно дърпа решетката на асансьора.

— И добре заключи вратата — отново напомни Ник. Внимателно огледа улицата в двете посоки, след което вдигна глава и изчака

прозорецът ѝ да светне. След което бавно си тръгна към дома.

ОСМА ГЛАВА

Фреди сънува невероятен сън. Наистина, успя да дремне само няколко часа, но за нищо не съжаляваше. Събуди се рано, в прекрасно настроение. Имаше малко свободно време и реши да го прекара в пазаруване. Купи си разни дребни неща за апартамента, или както казваше Ник — „джунджурии“.

Прибра се с такси, остави новите придобивки и отново излезе. Вече бе малко закъсняла.

Но денят беше прекалено хубав, за да се тревожи.

Беше истинска пролет, а във въздуха дори се усещаше предчувствие за приближаващото лято. Денят беше мек и ясен и с нищо не напомняше за ужасяващата жега, която щеше да опустоши града през летните горещини.

Фреди имаше чувството, че на света няма по-щастлива жена от нея. Живееше в прекрасен град и започваше да се утвърждава в една нова и вълнуваща професия. Беше млада и влюбена. И, освен ако женската интуиция не я заблуждаваше, всеки момент щеше да убеди любимия мъж, че и той я обича.

Всички детайли на плана ѝ си идваха на мястото. В пристъп на благородство купи направо от улицата гевречета за себе си и за Ник.

Докато прибираше рестото, забеляза някакъв мъж, който се подпираше на сградата отсреща.

Изпито лице, торбести панталони, Фреди трепна вътрешно, тъй като веднага позна мъжът от предишната нощ, мъжът, когото Ник беше нарекъл Джек. Сега той пушеше нервно, като често дърпаше от цигарата, а очите му се стрелкаха във всички посоки като подплашени птици.

Неспокойният поглед се задържа върху нея за миг, ала Джек с нищо не показа, че я е познал. Фреди въздъхна с облекчение и се извърна. Естествено, нямаше намерение да му се обажда, както нямаше да спомене пред Ник за случайната среща.

Ускори крачка и продължи към бара, без да се оглежда, но нервни тръпки пролазваха по тила ѝ.

Забрави за Джак веднага, щом влезе в кухнята. Спря се да похвали Рио за успешното представяне предишната вечер.

Захапа геврека си и тръгна нагоре по стълбите. Даже мрачната физиономия на Ник, който отвори вратата и я изгледа сърдито, не успя да развали слънчевото ѝ настроение.

— Закъсня.

Типично нежно приветствие на един влюбен мъж.

— Не бях сигурна дали си станал. Нали вчера си легнахме късно. Но той не се интересуваше от нейното мнение и ѝ го показа.

— Както виждаш, станал съм и работя. Кое то не може да се каже за тебе.

Не беше само от късното лягане. Ник беше спал не повече от час, при това неспокойно. Беше се събудил целият плувнал в пот. Преследваха го стари и нови кошмари.

Чувстваше се нещастен и уязвим, измъчван от непознат до този момент емоционален и физически дискомфорт.

И прекрасно знаеше кой беше виновен за състоянието му.

Жената, която стоеше пред него и излъчваше ярко златисто сияние като слънчев лъч.

Макар че долови лошото му настроение, Фреди се усмихна и наклони глава. Забеляза, че не е бръснат, но гледката съвсем не беше неприятна. Сърдитите очи и наболата брада му придаваха отчаян и опасен вид, който също имаше своя чар.

Досети се, че не се е наспал и се зарадва.

— Да не си прекарал безсънна нощ, Ник? Ето, вземи си геврече.

И тъй като тя направо го напъха в устата му, той бе принуден да отхапе. Но не го хареса.

— Къде е горчицата?

— Сложи си, ако искаш. — Фреди се настани пред пианото. — Готов ли си да започваме работа?

— Отдавна съм започнал. — Какво друго би могъл да прави, след като не можеше да заспи? — А ти къде беше досега?

— На пазар.

— Как не се сетих веднага!

— И преди да си започнал да ми опяваш, искам да ти кажа, че завърших стиховете към „Ти не си при мен“. — Доволна, че го постави на място, отвори куфарчето си и извади нотите. — Редактирах ги, докато чаках да отворят магазините.

Той промърмори нещо неясно, но седна до нея. Колкото да не му се искаше, настроението му се оправи, когато ги прочете. Естествено, бяха свършени. Но нямаше намерение да я ласкае.

— Някак не е зле.

Тя завъртя многозначително очи.

— Благодаря ви, господин Ричард Роджърс.

Устните му трепнаха в усмивка.

— На вашите услуги, господин Стивън Зондхайм. — Сега, когато най-после я погледна, очите му се присвиха подозрително.

— Какво си направила с косата си?

Фреди инстинктивно вдигна ръка към главата си.

— Вдигнах я нагоре, за да не ми пречи. Мисля, че ми отива.

— А на мен повече ми харесва, когато ти пречи. — И за по-нагледно започна да сваля фибите една по една.

— Престани! — В приповдигнато настроение, тя се опита да се освободи от ръцете му. Но той я хвана за китките с едната си ръка, а с другата продължи да разваля старателно направената прическа.

Засмя се доволно, когато постигна желанния резултат, а Фреди го ругаеше възмутено.

— Ето, така е значително по-добре — обяви Ник.

— Откога си станал такъв специалист по модни прически?

— Много ти отива, когато косата ти пада като водопад по рамене.

Тя я отметна сърдито от лицето си.

— Като водопад! Няма що, голям комплимент. — Изведнъж в очите ѝ проблесна весело пламъче.

— А сега е мой ред да нанеса някои промени в твоята прическа.

Посегна към косата му, но той се оказа по-бърз. Фреди от малка се ядосваше, че все не успяваше да го изпревари. Ник без усилие я държеше на разстояние, а тя се бореше отчаяно и се смееше.

В един момент тя усети, че той е спрял да се смее и я гледа втренчено. Беше толкова съсредоточен и сериозен, че пулсът ѝ внезапно се ускори, устата ѝ пресъхна. По време на боричкането

краката и се бяха преплели с неговите и тя всъщност се намираше в скута му.

По тялото ѝ премина сладостна тръпка и я разтърси.

— Ник.

— Губим си времето. — Той отпусна ръце и се отдръпна. Беше убеден, че ако се държи прилично, нямаше да получава тези внезапни пристъпи на желание. — Хайде да проверим как звучат новите стихове.

Търпение, помни си Фреди и изтри влажните длани в панталона си.

— Чудесно — каза, — тогава да започваме, щом си готов.

Постепенно работата тръгна значително по-гладко. Съсредоточиха се в музиката и вече бяха в състояние да седят един до друг като колеги и приятели.

Мина час, после два, три и още много часове. По някое време се отби Рио да им донесе нещо за хапване и остана да послуша как работят. През цялото време от широкото му лице не слизаше доволна усмивка.

Фреди и Ник изглаждаха откъс след откъс, като често спореха за дребни неща, но винаги бяха на едно мнение за по-сериозните. Или почти.

— Тук трябва да бъде по-романтично.

— По-скоро е комично — не се съгласяваше Ник.

— Но това е първата им брачна нощ.

— Точно затова. — Той стана да се разкърши и запали цигара. Тайно бе доволен, че напоследък доста бе намалил пушенето. — Хукнали да се женят, без да се замислят. А се познават само от три дни.

— Нали са влюбени?

— Те самите не са наясно какви са чувствата им. — Замислено дръпна от цигарата и се опита да си представи сцената. — Току-що излизат от кметството, където се е състояла смехотворна сватбена церемония и в следващия момент се оказват сами в мизерна хотелска стая. Започват да се чудят какво са направили. И какво, по дяволите, ще правят занапред.

— И така да е, това все пак е първата им брачна нощ. А ти си написал погребална песен.

Той се ухили.

— Нали си чувала сватбения марш, Фред? — И за да ѝ покаже какво има предвид, загаси цигарата и засвири.

Тя бе принудена да признае, че маршът наистина бе прекалено тържествен и дори малко плашещ.

— Добре, разбрах Извири го още веднъж и ме остави да помисля.

Фреди стана я започна да крачи из стаята. Погледна Ник и се замисли.

Всъщност, какво толкова я привличаше в него? Може би, когато е била малка, е бяла очарована от неспокойните му зелена очи. Но сега виждаше много повече.

А може би харесвате маниерите му? За малко да се изсмее. Надали. Понякога Ник беше толкова мил и обичлив, но друг път се държеше изключително безцеремонно и изобщо не зачиташе чувствата на хората. Не че нарочно искаше да ги обиди, помисли тя. Не, просто не ги забелязваше.

Накрая реши, че го обича заради доброто му сърце. Какво ли щеше да стане, ако се бяха запознали едва вчера? Ако тя изведнъж окончателно и безвъзвратно си бе загубила ума по един непознат?

Дали нямаше да се чувства несигурна! Или щеше да е просто развълнувана?

— „Кой е този — промърмори тихо, — който ме нарече своя съпруга? Може ли една златна халка да промени живота ми?“

Намръщи се, когато Ник я погледна въпросително.

— Трябва да прозвучи по-остро — обясни тя. Замислено направи още един кръг из стаята. — „Докато смъртта ни раздели? Каква безсърдечна сделка. Обещавах ми любов само докато съм жива?“

Той се обърна и се засмя.

— Страхотно! Сватба и смърт. Вечната опозиция.

— Може да стане и по-добре. „Кой е този мъж, който ме чака пред вратата? Какво очаква от мен? Да бъда съпруга, любовница или случайна връзка? След малко ще ме види гола. А аз не зная какво да правя...“

Фреди замълча в си разтри челото.

— Станала съм цинична.

— Но правилно избра темата — успокоя я той. — Тя се страхува и е неуверена в себе си.

— Може би... — Отново се върна при пианото. — Ами ако го започнем, както ти предлагаш — бавно, тъжно, като на погребение. Само чело и орган. След това увеличаваме темпото — тя постепенно изпада в паника.

— И сменяме тоналността.

— Точно така. Ето, виж. — За да му покаже какво има предвид, Фреди се наведе и постави ръце върху неговите на инструмента.

— Аха, схванах какво имаш предвид. — Боже, колко искаше да не мисли за гърдите ѝ, притиснати в гърба му.

— Притесняваш ме, Фред.

Напрежението в гласа му я стресна.

— Така ли? Извинявай. — В действителност изобщо не съжаляваше. Отмести се и се заслуша музиката. — Мисля, че успяхме. — Нежно разтри раменете му. — Много си напрегнат.

Пръстите му на клавишите трепнаха и това го ядоса.

— Пак ме притесняваш.

— Зная.

Косите и погалиха бузата му, а дяволският парфюм, който си беше сложила, отново го зашемети. Извърна се, с намерението да и постави на място — и това се оказа огромна грешка, тъй като се оказа точно срещу големите сиви очи.

— Значи те притеснявам, Никълъс? — промърмори тя и седна до него.

Преди да се е усетил, истината се изплъзна от устните му:

— Направо ме побъркваш.

— Това е добре. — Тя се наведе и леко го целуна по устните, преди да се е отдръпнал. — А ти ме побъркваш от години. Явно е мой ред да си го върна.

Въздухът изгаряше белите му дробове. Започваше да разбира как се чувства един влюбен мъж. Все едно, че пропадеше в пропаст. И водеше безнадеждна битка срещу съдбата.

Чувството за самосъхранение го накара да заяви твърдо:

— Това не е игра, Фред, а и ти не знаеш правилата.

Тя плъзна ръце нагоре към раменете му, задържа ги известно време, след което бавно приближи лицето си към неговото.

— Тогава ми ги покажи.

Самоконтролът му вече се крепеше на една тънка като косъм нишка, която всеки момент можеше да се скъса.

— Ако знаеше за какво ме молиш, веднага щеше да хукнеш да бягаш, за да скриеш у дома при татко.

Гордостта ѝ беше наранена. Фреди вирна гордо брадичка и дръзко го погледна в очите.

— Тогава да опитаме.

Ник знаеше, че това е абсолютно безумие, но не издържа и впи устни в тази мамеща уста. Каза си, че само иска да я сплаши, да я принуди да скочи и да избяга от него за свое собствено добро. Всъщност се самозалъгваше.

Когато усети трептенето на тялото ѝ, което отначало се изпъна като струна, а след това се разтопи в ръцете му, тънката нишка, която досега го задържаше, се скъса и той почувства, че пропада.

— Да му се не види. Мътните ни взели, и двамата. — Вдигна я от столчето пред пианото с жест, за който мечтаеше всяка нормална жена. — Този път няма да те пусна да избягаш.

Въпреки накъсаното си дишане, тя смело го погледна в очите.

— Не съм аз тази, която бяга, Ник. Този път няма да успееш да ме прогониш.

— Тогава Господ да ти е на помощ. И на двама ни. — Устните му отново покриха нейната обезумяла от страст уста, след което той я отнесе в спалнята.

Леглото не беше оправено, чаршафите бяха смачкани — доказателство за безсънната нощ, която бе прекарал. През прозореца светеше късното следобедно слънце — горещо, ярко и безмилостно. При други обстоятелства Ник вероятно щеше да се постарее да осигури по-романтична обстановка.

Сега просто се хвърли с нея на леглото.

Ръцете му дърпаха блузата ѝ, искаха да я докоснат цялата. Тя не възрази нито срещу бързината, нито срещу нетърпението му, а го последва в същия ритъм. Струваше ѝ се напълно справедливо да бърза, след като толкова време бе чакала. Може би само някъде дълбоко в сърцето ѝ се спотайваше зрънце страх.

Дали щеше да я заболи, чудеше се тя. Или щеше да се почувства унижена.

След това горещата му уста отново покри нейната и зрънцето на уплахата се стопи от страстта, още преди да узрее.

Никога не си бе представяла, че ще се почувства така. Обладана от внезапна и мощна потребност за бъде с него. Всичките ѝ дълго потискани мечти и надежди избледняха на фона на прекрасната действителност.

Той не можеше да ѝ се насити. Като че цял живот бе чакал този миг. Тя беше истински букет от аромати и вкусове — горчиво, сладко, тръпчиво, а той умираше от желание да ги поеме.

Кожата и беше бледа като слонова кост, но под нея тлееше стаен огън, който го съблазняваше и възпламеняваше, караше го да избухне сага вулкан. Всяко нейно движение — изящно и плавно като танца, който бяха започнали предишната нощ, невероятно го възбуждаше.

Разумът му подсказваше, че тя е съвсем невинна. Толкова дребничка и нежна. Усецаше нежната кожа, деликатните извивки в ръцете си. Несъзнателно забави скоростта... И започна да ѝ се наслаждава.

Беше невероятно сладка — и формата на устата, и извивката на раменете. Нежно проследи с устни шията ѝ, като нарочно се бавеше, за да ѝ остави достатъчно време да се приспособи, да усети насладата. Беше много внимателен. Добавяше все нови и нови звуци, оставяйки ги да трептят, докато сами заглъхнат във въздуха. Тя откликваше веднага на всяко негово движение и той разбра, че няма закъде да бърза.

Фреди не можеше да задържи очите си отворени. Усецаше ги натезжали. И, колкото и да бе странно, останалата част от тялото ѝ бе съвсем олекнала. Като тънко, чупливо стъкло. А той я галеше и изучаваше с прекрасните си ръце на музикант, все едно знаеше, че може да се счупи.

След това устата му се премести надолу и започна да се движи в кръг около гърдите ѝ, да я възбужда. Удоволствието се надигна в тялото ѝ и затрептя като струна.

Искам да го докосна, помисли тя като насън. Отдавна копнееше за това. Да почувства скритата сила, мускулите под гладката кожа. Промърмори нещо неясно и започна свободно да мести ръцете си по тялото му, доволна от това, което откриваше.

От тези нежни, изучаващи движения кръвта нахлу в главата му. Устата му отново се върна върху нейната, но вече искаше повече — по-дълбоко, по-продължително.

Помисли си, че прилича на Спящата принцеса под стъкления похлупак, както лежеше със затворени очи, кожата ѝ излъчваше сияние, а косата ѝ бе разпръсната на възглавницата като слънчева светлина.

Тя цялата тръпнеше под него, устните ѝ бяха леко разтворени и подпухнали от внимателното, но безмилостно нашествие на неговите устни, дишането ѝ бе ускорено. Съобразявайки се с нея — само с нея, — Ник нежно я поведе към следващото ниво на удоволствието.

Когато я докосна, тя вече беше гореща, влажна и покорна.

При това толкова интимно докосване очите ѝ рязко се разтвориха. Испита непоносимо, разтърсващо напрежение, което търсеше начин да излезе от тялото ѝ. Завъртя глава в знак на отрицание, но в същото време се изви към него като тетива на лък.

Когато я накара да полети към първия връх на удоволствието, тя извиха силно, потресена от силата му. Неволно впи нокти в гърба му в отговор на проникването му, което я бе оставило съвсем безпомощна. И я бе накарало да ликува.

След това напрежението се оттегли от тялото ѝ. Стори ѝ се, че той също простена и потръпна едновременно с нея. След това отново я накара да полети — толкова внезапно, бързо и умело, че тя само се вкопчи по-силно в него и се остави да я води.

Той стисна ръце в юмруци, когато бавно се освободи в нея — толкова бавно, че пот бликна от кожата му.

Знаеше, че ще я нарани. Че ще наруши целостта ѝ.

Но тя се разтвори за него толкова леко и плавно като че цял живот бе чакала да го приеме.

Ник непрекъснато си повтаряше наум, че е малко да гори в ада за това, което бе направил. Ала не можеше да събере сили и да се отмести. Още беше в нея, опитвайки се да се възстанови от най-върховния момент в живота си.

Нямаше право да я обладае. А още по-малко да се чувства щастлив.

Копнееше тя да каже нещо — каквото и да е, само да му помогне да се справи със ситуацията. Но тя лежеше, останала съвсем без сили,

с ръка, отпусната на гърба му.

Ник знаеше, че вината е изцяло негова. И че е настъпил моментът да понесе последствията.

Отмести се колкото можеше по-внимателно, а тя само издаде мъркащ звук и отново се сгуши в него.

Изглежда непременно щеше да гори в ада, тъй като отново я желаше.

— С нищо не мога да поправа стореното.

— С нищо — с въздишка потвърди тя и постави ръка на белега на гърдите му.

Той се загледа в едно петънце на тавана. Ненавиждаше се.

— Искаш ли да ти донеса нещо? Малко бренди?

— Бренди? — Озадачена, тя събра достатъчно сили, за да се обърне към него и го погледна недоумяващо. — Нито съм катастрофирала, нито съм затрупана от лавина в планината. Защо ми е бренди?

— Заради, преживяния шок — налучка той. — Тогава може би предпочиташ вода? — продължи Ник, окончателно отвратен от себе си. — Или нещо друго.

Веселите розови облачета напуснаха съзнанието ѝ. Фреди успя да концентрира погледа си достатъчно, за да забележи разкаянието в очите му.

— Само не казвай, че съжаляваш.

— Дяволите ме взели, разбира се, че съжалявам. Нямах право да те докосвам. Не биваше да допускам нещата да стигнат толкова далече. Знаех, че ти е за пръв път.

Гордостта ѝ отново се разбунтува.

— Как така знаеше?

Погледна я косо.

— Да кажем, че беше очевидно.

— Разбирам. — Изглежда след зашеметяващото удоволствие беше дошъл ред на унижението. — Сигурно се държах неадекватно. Много ли бях непохватна?

— Глу... — Ник шумно изпусна въздуха, който стягаше гърдите му и мислено изруга. Тази жена успя да го преобърне наопаки, и на всичкото отгоре питаше дали се е държала непохватно. — Не, беше прекрасна.

— Така ли? — На устните ѝ трепна усмивка. — Чак пък прекрасна?

Веднага долови лукавството в гласа ѝ, само не разбираше как бе възможно в този трагичен момент това да му се струва смешно.

— Не е там въпросът.

— А за мен е изключително съществено. — Съжалявайки за болката, която бе доловила в тона му, Фреди се отмести, за да може да вижда очите му. — Винаги съм знаела, че ти ще си първият ми мъж, Никълъс. И винаги съм го искала.

Ник отново се учуди как не го беше срам да се почувства толкова щастлив от това признание.

— Да, но аз се възползвах от това.

Тя се засмя доволно.

— Изобщо не се ласкай от мисълта, че си изнасилвил една невинна девственица, Никълъс. Доста усилия положих, докато те съблазня.

— Виж, аз съм готов да поема цялата отговорност — търпеливо продължи той, — а ти никак не ми помагаш.

— Ти ме направи щастлива — прошепна тя и нежно сведе устни към неговите. — Надявам се, че двамата си доставихме радост взаимно. Защо тази мисъл толкова те огорчава?

Отстрани поведението му наистина не изглеждаше много смислено и той неволно се усмихна.

— Очаквах да се разплачеш горчиво или да се разтрепериш от ужас и изненада.

— О, няма? — Тя подви устни. — Ако ме беше предупредил за очакванията си, щях да се постарая да те зарадвам.

Ник я остави в леглото и слезе в бара за нощната смяна. За пръв път от години нетърпеливо поглеждаше часовника. В резултат на дългогодишния си опит, с лекота правеше сметките и смесваше напитките. Ала почти изръмжа на последните посетители, които се направиха, че не чуват последното предупреждение, че барът се затваря. Когато и последният излезе през вратата, веднага заключи. Отгоре-отгоре почисти и бързо хукна нагоре по стълбите.

Фреди беше заспала. С глава на неговата възглавница, а ръката и беше протегната към мястото, където той щеше да легне след малко. Неволно се ухили широко, щастлив, че я вижда тук, че чува равномерното ѝ дишане и леката въздишка, когато се размърда насън.

В съзнанието му започна да се оформя една идея, която го накара да се усмихне.

Започна да си разкопчава ризата. След малко захвърли дрехите си на пода и се отпусна на леглото. Отмести чаршафа и я хвана за крака.

Фреди се събуди от приятна, възбуждаща тръпка. Усещаше как пъпли по кожата ѝ, как се просмуква в кръвта ѝ. Въздъхна, щастлива от прекрасния сън. След което внезапно се събуди и седна в леглото, когато Ник леко я ухапа по стъпалото.

— Ник? — Още объркана от съня, тя отметна косата от лицето си и примигна. — Какво правиш?

— Събуждам те.

Очите му, свикнали с тъмното, светеха като очите на котарак. Или по-скоро като на вълк. Стана му смешно, че тя се засрами от голотата си и закри гърдите си с ръка.

— Късно е да се криеш — промърмори той. — Виждал съм те гола.

Фреди се почувства глупаво и свали ръка.

— Представих си как те ухапвам за пръстите на краката и продължавам в същия дух нагоре. Много беше приятно.

— О, така ли. — Тя веднага одобри идеята. — Хайде, ела в леглото.

— Постепенно и това ще стане.

— Искам да — — Замълча и се отпусна безсилно назад, тъй като езикът му вършеше удивителни неща с глезена ѝ.

— — След като първия път ти успя да ме съблазниш... — Той напредваше бавно нагоре, — реших да ти върна услугата.

Кой би си помислил, чудеше се тя, че мястото зад коляното е толкова чувствително?

— Ами всъщност. — гласът ѝ едва се чуваше, — мисля, че наистина е справедливо.

На следващата сутрин Фреди се прибра в апартамента си пеейки. Беше влюбена и Ник Лебек беше нейният любовник. А тя беше неговата любима.

Направи три бързи пируета в кухнята, след което зарови лице в нежните цветове на бялата теменужка, която той ѝ беше подарил, след което рязко се отдръпна.

Изведнъж всичко в живота ѝ беше станало съвършено. На секундата би си опаковала нещата и би напуснала прекрасния си апартамент, за да се пренесе в неговата кочина. Спираше я само мисълта за смаяната физиономия на Ник, ако му се изтърси без предупреждение.

За него това щеше да бъде абсолютен шок. И щеше да се уплаши.

Нямаше смисъл да се бърза. Засега.

Но ако той в най-скоро време не се размърда, тя щеше да поеме инициативата в свои ръце. И да му направи предложение.

За момента беше напълно доволна. Имаше нужда само от един душ — онзи, заедно с Ник, не се броеше, — и да се преоблече. След един час отново трябваше да се върне при него. Защото имаха много работа по мюзикъла. Тъкмо излизаше от банята, когато звънна звънецът на входната врата.

— Идвам! — извика тя. Уви се в хавлията и бързо грабна слушалката на домофона. — Кой е?

— Фред, отвори.

Гласът му винаги ѝ действаше възбуждащо.

— Ник, престани да ме преследваш.

— Много смешно. Отваряй веднага. Нямаше да се наложи да тичам дотук, ако вдигаше телефона.

— Бях в банята. — Бързо натисна бутона, за да го пусне да влезе и остави вратата отключена, след което се върна в банята. Докато Ник се качи, тя успя да си сложи балсам и да си увие косата с кърпа.

— Никога не оставяй отключено!

Любезен, както винаги, помисли тя.

— Нали зная, че ти всеки момент ще се качиш?

— Никога повече не го прави — повтори Ник и изведнъж я погледна учудено. — Нали само преди час се къпа?

Тя наклони глава встрани и отви кърпата, но пак си я сложи, тъй като от косата ѝ калеше вода.

— Така ли? На мен повече ми приличаше на воден спорт, отколкото на къпане. Защо питаш? Да не си се записал доброволец в полицията към отдел „Борба с разхищението на водата от населението“?

Той вече не я слушаше и разсеяно протегна ръка към ревера на халата.

— Как му казваш на това нещо?

Фреди погледна късия розов халат.

— Халат. Защо, ти как му казваш?

— Предизвикателство. Но нямаме време за глезотии. Хайде, бързо се обличай.

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре.

— Защо, ще ходим ли някъде?

— Заминаваме. Пет минути, след като си тръгна, се обадя Мади О'Хърли. Покани ни за няколко дни в Хамптън.

Хавлиената кърпа непрекъснато се свличаше от тавата ѝ и накрая Фреди я махна.

— Веднага ли тръгваме?

— Нали точно това ти казвам. Тя обикновено прекарва там почивните дни. Заедно с цялото си семейство. — Ник лениво протегна ръка и дръпна една мокра къдрица. — Мади предлага да съчетаем полезното с приятното — хем, ще порботим заедно, хем ще се поразсеем малко.

— Добре го е измислила.

— Тогава побързай. — Не можеше да скрие нетърпението си. — Аз се прибирам. Трябва също да си стегна багажа, да взема кола под наем и да потърся някой, който да поеме нощната смяна в бара.

— Добре, тръгвай. Веднага ще се приготвя.

— Искаш ли да се хванем на бас, че ще те изпреваря?

— Господи! — Докато говореше, Ник отвори вратата на спалнята и зяпна. — Какво е това чудо?

— Легло — обясни та и отиде да погали изящното желязо. — Моето легло. Прекрасно е, нали?

Той се ухили.

— Нещо средно между „Хиляда и едно ноц“ и „Спящата красавица“. Само не мога да определя кое от двете.

— Да, нещо средно между двете — съгласи се тя и го погледна въпросително. — И е по-голямо от твоето.

— Най-малко три пъти. — Пипна с пръст дантелата на покривката. Представи си как я е избирала. Бавно извърна глава и я погледна. Очите му заблестяха дяволито, в главата му се зароди интересна мисъл. — Е, Фред, за колко време можеш да се приготвиш?

— За секунди — обеща тя и двамата скочиха на леглото.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Фреди не разбираше защо тя да не кара бързата кола с гюрук, която Ник нае за пътуването. Харесваше ѝ как вятърът развява косата ѝ, а радиото е надут докрай. Но предпочиташе също така тя да е на волана.

— Откъде-накъде ти ще караш? — възмущаваше се тя.

— Возил съм се на твоята бримка, Фред. Пъплиш като буболечка.

— Нищо подобно. Просто спазвам правилника.

— Ами, едва се влачиш. — Доволен от себе си, Ник натисна докрай педала на газта. Обожаваше да кара на висока скорост и да слуша гласа на Рей Чарлз. — Ако ти позволя да караш, и след една седмица няма да пристигнем.

— Тогава внимавай да не те засекат ченгетата — мрачно го предупреди тя.

Ник с възмущение си спомни, че бяха само на петнайсетина километра от града, а вече на два пъти се бяха разминавали с коли на пътната полиция.

— Ченгетата нямат вкус към приключенията. — За разлика от Ник, който го демонстрира като взе завоя, без да намали скоростта. — Послушна машина — промърмори доволно. — Добре, навигаторе. Виж на картата кога грабва да отбием от магистралата. Имам чувството, че приближаваме отбивката.

Фреди погледна пътния знак и се изсмя доволно.

— Нещастнико, отминал си я преди половин километър.

— Няма проблеми. — Бързо зави направо на шосето и Фреди изпищя от страх. Или може би от смях.

— Добре, че обикновените хорица от провинцията могат да спят спокойно при мисълта, че живееш в Манхатън и нямаш кола. Сега наляво — нареди тя, — и карай по-бавно. Искам да пристигна у Мадичяла и невредима.

Ник се отпусна на седалката и се загледа във внушителните къщи, край които минаваха. Просторни тревни площи, отбеляза наум, и много стъкло. И най-вече много пари.

Представи си просторни стаи с източни килима и скъпи старинни предмети. Или лъскави подове и модерно обзавеждане. Басейни с кристално чиста вода, а край тях — удобни шезлонги с възглавнички.

И всичко това беше съвсем наблизо, скрито зад гъсти декоративни храсти и вековни дървета.

Само преди десетина години никой не би го пуснал да припари в подобен квартал. А сега идваше тук по покана на домакинята.

— Ето онази къща — съобщи Фреди и се наведе напред. — Там, с кедъра и черештата с увиснали клони. О, колко е красиво!

Прасковите бяха започнали да прецъфтяват и по тревата се бяха посипали нежни розови листенца. Ник не разбираше от цветя, но се досети, че ароматът, който така приятно дразнеше обонянието му, беше на люляк.

Зави по полегатата алея за коли и наистина видя отрупан с бледолилави цветове люляков храст.

— Не е зле да имаш подобно местенце за почивните дни — промърмори той, като видя постройката на няколко нива от стъкло и дърво. — Сигурно има поне двайсетина стаи.

— Сигурно. Чудя се... — Фреди замълча, тъй като в следващия момент от къщата изхвърча ято деца.

Слабо тъмнокосо момче изнесе на ръце още едно дете с биберон.

Останалите веднага се струпаха около тях, като не спираха да се боричкат и да пицят.

— Както разбирам, Мади е имала предвид съвсем буквално, че цялото семейство ще е тук — забеляза Фреди. — Виж, най-големият ѝ син се опитва да убие едно от децата на Трейс, Или поне така изглежда.

Усмихна се, когато високо момиченце с непокорни рижи къдрици и изцапано личице с нещо от неизвестен произход, им махна с ръка.

— Мамо! — изпищя детето. — Хей, мамо, имаме още гости! — За последно сръга в ребрата братовчеда, когото бе заловила в мъртва хватка, изправи се на крака и се втурна към тях.

— Привет, аз съм Джулия. Помниш ли ме?

— Разбира се. — Фреди слезе от колата и звучно разцелува най-малката дъщеря на Мади. — Ник, запознай се с Джулия Вальнтайн. После ще те запозная и с останалите.

— Здравсти, Джулия. — По очите прилича на майка си, помисли той. Разбира се, ако Мади О'Хърли приличаше на жената, която бе виждал на сцената и на билбордовете. — Тук изглежда се води истинска война.

— Здравсти. — Джулия му отправи сияйна усмивка. — Обичаме да се бием. Понеже сме ирландци.

Ник не издържа и се засмя.

— Това обяснява всичко.

— Освен това сме много, защото почти всички си имаме близнаци. Трейс даже има два чифта. А пък леля Шантел има тризнаци. — Момиченцето загрижено смръщи носле. — Обаче са момчета. Хайде, елате. Аз ще ви заведа при мама.

И като истинска жена, макар само на седем години, Джулия насочи вниманието си главно към Ник.

— Когато порасна, ще стана балерина на Бродуей. Като мама. А ти ще ми пишеш музиката.

— Благодаря за предложението.

Джулия отвори вратата и от къщата изскочи рошаво момченце с маниакален поглед и крякаща жаба в ръцете.

— Арон, веднага остави Чонси на мира! — заповяда Джулия с неприкритото презрение, което по-големите сестри изпитват към по-малките си братчета. — Никого не можеш да изплашиш.

— Ами, чакай да видиш какво ще стане, когато му пораснат зъби — мрачно възрази Арон и хукна навън.

— Това е брат ми. Голям досадник.

Преди да успеят да й отговорят, срещу тях по перилата се спусна червенокоса комета. Беше боса и носеше широки, отрязани до коленете панталони, и няколко размера по-голяма тениска, на която пишеше, че много обича Ню Йорк.

Мади О'Хърли, любимото дете на Бродуей се появи на сцената както винаги, изключително ефектно.

— Арон, къде си, малко чудовище? Нали ти забраних да вадиш гадния гущер от аквариума?

В следващия миг забеляза гостите и се закова на място. С едната си ръка гнусливо държеше сребристо влечуго, което изглеждаше не по-малко нервно от нея.

— О! — Мади издуха косата, която падаше на носа ѝ. — Извинявай за безобразното посрещане, Фреди. — Втурна се да я прегърне, но си спомни какво имаше в ръката си и бързо подаде гущера на дъщеря си.

— Джулия, направи ми услугата да прибереш това чудо на мястото му. — Вече със свободни ръце, здраво я прегърна. — Толкова се радвам да те видя. Добре, че успя да дойдеш. — И аз.

— А вие сигурно сте Ник? — Без да пуска Фреди, Мади му протегна ръка. — Най-последно да се запознаем. Отдавна се възхищавам на вашата музика.

Ник се усети, че я гледа втренчено, но не се притесни. На живо Мади О'Хърли се оказа не по-малко привлекателна, отколкото на билбордовете. Порцеланова кожа, изразително лице. И макар да бе родила четири деца, имаше стегнато и грациозно тяло на балерина.

— Помня ви от първия си мюзикъл — каза той, — някъде преди десетина години. Вие изпълнихте главната женска роля. Нито преди, нито след това съм виждал подобна игра.

— Ами... — Мади прецени, че за тези думи едно ръкостискане е крайно недостатъчно и го целуна по бузата. — Винаги съм те харесвала, а сега вече съм сигурна и че ще те обикна. Елате да ви запозная с останалите. После ще занесем багажа горе.

Къщата беше много светла — слънчевите лъчи свободно проникваха през широките стъклени врати, извитите като дъга прозорци и стъклените капандури. По подовете бяха разхвърляни камиончета, бейзболни ръкавици, скъсани маратонки и детски книжки. Цялата тази мила домашна разтурил някак съвсем естествено се съчетаваше с елегантната архитектура.

В просторна слънчева стая, пълна с екзотични цветя и фини като дантела папрати, се бе разположила една холивудска знаменитост.

Шантел О'Хърли лежеше на един шезлонг с вдигнати крака и затворени очи. До нея стоеше прав едър мъж, в когото опитното око на Ник веднага разпозна бивше или настоящо ченге.

— Брент е доста самостоятелен — забеляза Куин Доран, наблюдавайки през прозореца как си играят децата.

— Нищо, че е изтърсакът ни. Има хъс.

— Чудовища — промърмори Шантел с типично майчинска гордост. — Все се питам, след като ни се паднаха три наведнъж, защо поне не бяха някои сладки, възпитани момиченца?

— За да не скучаеш. Освен това, кой ги научи да стрелят с прашка?

Шантел се усмихна вътрешно. Естествено, че тя. Момчетата ми, помисли си тя, сладурчетата на мама. След като години наред не се знаеше дали изобщо ще има деца, накрая бе родила три наведнъж.

Лениво протегна ръка като жена, която е сигурна, че винаги ще бъде приета.

— Отдръпни се от прозореца, Куин, докато не са ни открили.

— Късно е — обади се Мади. — Вече ви видяхме. Ник, това е сестра ми Шантел, която се прави на Клеопатра, и мъжът ѝ Куин Доран.

— Фреди, здравей. — Шантел се надигна плавно, за да целуне Фреди по бузата, след което вдигна поглед към Ник. — Имаш прекрасен вкус, скъпа.

— Дано си права.

Този път Ник не просто гледаше втренчено, а направо зяпаше. Русата богиня насочи ярките си сини очи към него и се усмихна. Всичките му нервни клетки затрептяха от възторг.

— Значи ти пишеш музиката за новия мюзикъл на Мади? И както дочух, си достатъчно талантлив, за да я накараш да изглежда като професионалистка.

Мади презрително изсумтя.

— Не и обръщай внимание. Завижда, защото имам две награди „Тони“, а тя само един нищо и никакъв „Оскар“. — Доволна от тази констатация, тя им направи знак да я последват. — Елате да видим кой още е пристигнал.

— Чакай малко — промърмори Фреди и когато двамата с Ник излязоха в коридора, лекичко го целуна устните.

— Какво беше това?

— О, нищо особено. Помагам ти да дойдеш на себе си. Изглеждаш напълно оглупял.

— Много смешно — обидя се Ник, но не издържа и още веднъж погледна с копнеж русото видение на шезлонга с цветни мотиви. — На

живо се оказа още по-хубава.

— Стегни се, Никълъс. Няма да ми е приятно, ако Куин те удуши, както си спиш. Носят се слухове, че знае как се прави — бързо и безмълвно. — Преди да е успял да ѝ възрази, Фреди нададе радостен вик: — Трейс!

Ник присви подозрително очи, когато тя се хвърли право в мускулестите ръце на мургав мъж с тяло на боксьор.

— Фреди! — Трейс страстно я разцелува. — Как е малката ми красавица?

— Чудесно. — Уви ръка около врата му и отправи сияещ поглед към Ник. — Запознайте се: Трейс О'Хърли, Ник Лебек.

— Приятно ми.

Въпреки че се държеше приятелски, Трейс бързо огледа Ник от главата до петите. И отново в главата му просветна предупредителен надпис: *Внимание, ченге!* Колко странно, замисли се Ник, а аз винаги съм го мислил за музикант. Дори се бе възхищавал на творбите му. Но не можеше да сбърка очите на ченге.

— Останалите са в кухнята — обясни Трейс. — Аби приготвя обяда.

— Слава Богу — обади се Мади. — Тя е единствената, която няма да ни отрови. Гладни ли сте?

— Ами, аз...

— Сигурно умирате от глад. — Хвана Ник под ръка и отново го поведе напред, преди да си е довършил мисълта. — Аз самата винаги огладнявам като вълк след пътуване.

Тръгнаха по коридор с много извивки. Ник забеляза, че Трейс не пусна Фреди на земята, а я понесе на ръце, както би постъпил един средновековен рицар със своята дама.

От кухнята се носеше невъобразим шум, още преди Мади да отвори вратата.

Помещението беше просторно, уютно и пълно с движещи се хора. Само русата жена до печката, която спокойно разбъркваше нещо в огромна тенджера, изглеждаше неподвижна.

Слаб, почти плешив мъж танцуваше с жена на средна възраст. Само благодарение на някакво чудо яли тайнствен вътрешен радар — така поне си представяше Ник, — двамата успяваха да избегнат сблъсъка със столове, маси и зрители.

— А когато изпълнихме последния номер — обясняваше Франк и три пъти завъртя Моли, — къщата направо щеше да се срути от аплодисменти.

С впечатляваща грация подхвърли жена си в ръцете на мъжа, който стоеше облегнат на кухненския плот и покани на танц червенокоса красавица.

— Моли знае, че имам два леви краха. — Дилън Крозби се засмя и прехвърля тъща си на най-големия си син. — Бен, потанцувай с баба си, за да не й счупя, без да искам някой крак.

Когато видя, че Трейс влиза. Франк се ухили широко.

— Пипнах жена ти, Трейси! Ако се откаже от науката, това момиче може да направи кариера на сцената. — Плавно дръпна Джилиън към себе си, след това я пусна и я завъртя. — Здравсти, малка Фреди!

Също така плавно Трейс я прехвърли в ръцете на Франк и Фреди неочаквано се озова въввлечена в танца.

— А ти, момче, танцуваш ли? — извика той на Ник.

— Ами...

— Татко, остави ги да си поемат дъх. — Аби се засмя и се отдели за миг от печката, за да поздрави Ник. — Добре дошли в семейната лудница. Аз съм Аби Кросби.

— Родена О'Хърли — уточни баща и.

— Аби О'Хърли Кросби — поправи се тя. — И ако сте достатъчно умен, бързо седнете някъде, преди татко да е решил да ви научи как се танцува степ.

Ник много ги хареса. Преди да попадне сред многобройните и шумни Станисласки, даже не бе предполагал, че хората могат да живеят по този начин. Също като тях, О'Хърли бяха истинско семейство.

Ник вече знаеше, че в подобни семейства хората непрекъснато говорят един през друг, един на друг, а най-често — едновременно. Непрекъснато се водеха дребни спорове и се оформяха враждуващи лагери. Но всички се обединяваха като шит от стомана срещу външния враг.

Ето защо той не можеше да не им се радва. До края на хаотичния обяд даже бе запомнил имената на някои от децата. Повечето бяха

близнаци и тризнаци, което допълнително усложняваше нещата. Нищо чудно, след като Мали и нейните сестри също бяха тризначки.

След като разтребиха масата, Фреди и Ник приеха предложението на Мади да прегледат заедно няколко сцени от мюзикъла.

Ник с лекота се нагоди към неравномерния ритъм на семейството. Дори успяха да свършат малко работа, въпреки че непрекъснато някой ги разсейваше.

— Мамо! — На вратата на музикалния салон се показва дъщерята на Мади, Касандра. — Дъглас пак се държи като кретен. — Погледът ѝ потъмня, когато спомена името на своя брат-близък.

— Той е само мъж, слънчице — успокоява я майка ѝ. — Нали знаеш, че трябва да се отнасяме снизходително към нещастните кретени.

Рийд изгледа възмутено жена си, когато чу на какво учи детето.

— Каси, майка ти е заета. Нали се разбрахме кога можете да я безпокоите?

— Да — въздъхна момичето. — Никакво прекъсване, ако не се лее кръв. Ако зависи от мен, всеки момент ще се пролее — промърмори тя и излезе.

— Искате ли да повторим втория стих? — предложи Мади, без да се впечатлява от предстоящото братоубийство. — „Не ме спирай точно сега. Бързам, имам среща“

— От диафрагмата, Мади — посъветва я Франк, който влезе в салона с валсова стъпка. — На последните редици никой няма да те чуе. Много приятна мелодия — обърна се той към Ник и Фреди. — Непрекъснато си я подсвирквам. Мисля обаче, че тези движения...

— Татко, първо вокала, после хореографията. Къде е мама? — бързо го попита, преди да е започнал да спори.

— Излезе с децата. А сега...

— Сигурно е отишла за сладолед. — Щом майка ѝ не беше наблизко, за да го стегне, Мади не се посвени да използва подъл, но ефикасен номер. — Някой спомена ескимом с лешници и бадеми.

— Така ли? — В очите на Франк се зароди интерес, след което се появи щастлив блясък. — Е, тогава не е зле да ги потърся. Не е хубаво децата да прекаляват със сладки неща. Знаете ли колко струва днес една пломба?

— Извинявайте — Мади вдигна отчаяно ръце, когато баща ѝ излезе. — Такова ми е семейството, какво да се прави.

Няма проблеми. — Ник опита нов акорд. — И нашето е същото. Значи, втория стих, отначало. — След което внезапно онемя, тъй като в стаята с плавна походка влезе Шантел.

— О, не спирайте заради мен — измърка тя. — Само ще седна на дивана и ще ви послушам. Обещавам, че ще съм тиха като мишленце.

— По-скоро като змия — промърмори Мади. — Изчезвай, Шантел, разсейваш ми композитора.

И тъй като това бе самата истина, Шантел доволно сви белоснежните си рамене.

— Щом толкова лесно се разсейвате, ще отида при басейна. Може някое от децата да се съгласи да поплува с мен. — Отправи към Ник още една съблазнителна усмивка и отплува от стаята.

— Не се притеснявай. — Мади потупа по рамото Ник, който се взираше с празен поглед в клавишите. — Сестра ми винаги действа така на мъжете. Повечето от тях получават натравяне с тестостерон.

— От втория стих, Ник. — напомни Фреди и, за да бъде поубедителна, здраво го сръчка в ребрата.

— Да, просто се бях... замислил. С огромно усилие успя да завърши арията, когато край прозореца със смях притича Аби, преследвана от съпруга си с воден пистолет.

— Боже, какви са деца. — Рийд поклати глава и предложи: — Искате ли да вземем единодушно решение, че днес работихме повече от достатъчно и да си починем? Идеята да поплува ме никак не е лоша.

— Направо е великолепна — съгласи се Мади.

— Вие тръгвайте — Фреди започна да налучква някаква мелодия, — а аз още малко ще поработя върху това парче.

— Добре. Тогава ела, когато си готова. — Мади подаде ръка на мъжа си. — Стига да издържиш толкова време без почивка.

Ник изви врат с надеждата да види басейна.

— Как мислиш, дали ще се съблече по бански?

Фреди въпросително повдигна вежди.

— Мади ли?

И двамата знаеха кого има предвид, но от гледна точка на всеки мъж и алтернативата не беше за изхвърляне. Като си представи Ник

заобиколен от трите сестри О'Хърли по бикини, Фреди прихна.

— Боже, колко си примитивен. Истински Тарзан.

Той замечтано прокара език по зъбите си.

— А дали и Аби няма да дойде да поплува?

— Чакат те сериозни неприятности като зяпаш така омъжени жени. Ако успееш донякъде да обуздаеш хормоните си, искам още веднъж да повторим от „Ти не си при мен“. Довечера Мади може да поиска пак да го чуе.

— Много е сурово.

— Така е, но все пак това е основният мотив.

Ник беше съгласен с нея, но в същото време бе убеден, че по-лесно ще изгладят неравните места заедно с Мади.

— Добре. Хайде да опитаме ето така...

Фреди затвори очи и се заслуша в първите акорди. Кимна замислено и започна да пее арията.

В покрития двор Мади постави ръка на рамото на Аби.

— Само чуй това.

— Прекрасно е — промърмори тя и очите ѝ се насълзиха. — Толкова тъжна и красива музика. Когато пее, Фреди не може да скрие чувствата си. Тя го обича.

— Не само тя е влюбена. — Шантел я подхвана за кръста, така че трите сестри се скупчиха заедно прегърнати. — И двамата са напълно прозрачни. Сигурна съм, че ще са много-много щастливи.

— Като нас. — Мади се заслуша в музиката и погледна през поляната към басейна.

Дилан показваше на една от дъщерите на Трейс как се хвърля заден флип. Буйните синове на Шантел също участваха в играта заедно с Джилиан и Каси, които бяха рефери. Дъглас наистина се държеше като кретен, както справедливо бе забелязала сестра му и се опитваше да удави другата дъщеря на Трейс. Баща ѝ седеше на шезлонг до басейна и похапваше сладолед с шоколад, бадеми и фъстъци, а на коленете му седяха близнаците на Трейс. Бен и Крис, момчетата, които Аби бе отгледала сама, вече бяха високи и красиви млади мъже. В момента спореха коя касета да пуснат първо.

Куин и Трейс бяха седнали на сянка, пиеха бира и ся спомняха разни военни истории, а Моли ръкопляскаше на единствената дъщеря на Аби, Ева, която правеше подводно салто.

Арон и най-малкото момченце на Аби пълзяха по тревата с надеждата да открият нещо, което имаше повече от два крака. Внезапно Джулия изскочи пред тях и направя кълбо специално, за да ги ядоса.

Моето семейство — помисли Мади и махна с ръка на Рийд. — *Всички са тук, заедно и нищо не им липсва.*

— Чувствам се великолепно — обяви на глас и отчетна глава, за да посрещне слънчевите лъчи, — И имам чувството, че онези двамата при пианото в най-скоро време ще ми осигурят следващия „Тони“.

Неспособна да устоя на изкушението, Шантел невинно погледна сестра си.

— Скъпа, да не би някога да си печелила награда? — Засмя се звънливо, когато Мади я погна през поляната.

Късно през нощта, когато къщата най-последно се умири, Ник прегърна Фреди, а тя отпусна глава на рамото му. След като Мади се оказа достатъчно съобразителна и ги настани в съседни стаи, той без да се смущава се промъкна в леглото ѝ.

Харесваше му да лежи и да слуша как ударите на сърцето му постепенно се забавят и тялото му се отпуска, след като бяха правили любов — тихо и спокойно. А тя така естествено се бе сгушила в него, че той започваше да се чуди как е могъл да спи без нея преди.

— Уморена ли си? — попита я той.

— По-скоро отпусната. Невероятен ден. Много беше приятно да ги видя отново всички заедно. Колко са пораснали децата. Всички.

— Невероятни са.

— Така е. Специално си планират свободното време така, че да прекарат поне една-две седмици в долината заедно. Понякога се събират във фермата на Дилан и Аби във Вирджиния. — Въздъхна сънливо и се притисна към него, а той бавно я галеше по рамото. — Веднъж им бяхме на гости. Много е красиво — полегати хълмове, кове, които хрупат трева. И невероятно просторно.

— Има си хас, с толкова много деца. Момиченцата близначки са на Аби, нали?

— Не, на Трейс и Джилиан. Аби има четири — Бен, Крис, Ева и Джед. И са родени по различно време.

— Четири деца. — Ник потръпна от ужас.

— Но ти обичаш децата. — Фреди се отмести, за да го вижда по-добре. Много беше красив на лунна светлина — сънен и мъжествен. В него имаше нещо от епохата на крал Артур.

— Да, разбира се. Но винаги съм се чудил как се оправят хората с толкова много деца. И без да се оплакват.

Тя не можеше да откъсне поглед от него — от строгото, като изваяно от скулптор лице, морско зелените очи. Обичаше да лежи притисната до неговото топло и щедро тяло.

— Обичам големите семейства. Отначало бях единствено дете. Не се чувствах самотна, защото татко винаги беше до мен. Но всичко си дойде на мястото, когато се появи Наташа. Много исках да имам сестричка — продължи да си спомня Фреди, — но първо се роди Брандън. Оказа се много хубаво.

Ник също беше единствено дете. Но без баща.

— А аз, за разлика от теб, исках да имам брат. После се появи Зак. — Сви рамене. — Който след това стана моряк и замина, а аз пак си останах сам.

Сърцето ѝ се сви от болка за самотното дете.

— Сигурно тя е било трудно.

— Той постъпи правилно. Ала на мен ми се струваше, че ме е изоставил. Единствено мен и никой друг. Постепенно свикнах.

Завладяна от любов, тя каза, без да мисли:

— Ето, сега отново имаш и брат и голямо семейство. Никога няма да бъдеш сам, освен ако не го пожелаеш. Аз мечтая да имам поне три деца.

В мозъка му прозвъня тънко предупредително звънче. Погледна я предпазливо и впери поглед в тавана.

— Добре.

Не е много въодушевен, забеляза Фреди и въздъхна мислено. Още бе рано да мислят за деца. *За свои деца.*

Ник прецени, че сега е моментът да смени темата.

— Шантел изобщо не прилича на майка.

Фреди го изгледа иронично.

— Да, обаче има три деца. И ако искаш един приятелски съвет от мен, не е зле да си затваряш устата, когато я видиш.

Той отново я погледна и се подсмивва.

— Ревнуваш ли?

Много се изненада, дори се почувства обиден, когато тя избухна във весел смях. Даже за малко не се задави от смях. Чак седна в леглото, за да си поеме дъх.

Когато го погледна и видя оскърбления му поглед, отново започна да се смее.

— Преиграваш — укори я той.

— Добре, ревнувам. — Пое си въздух и притисна ръка към гърдите си. — Но, от мен да мине, Никълъс. Давам ти зелена светлина. Не се съмнявам, че тя на секундата ще захвърли Куин и ще избяга с теб. За всички е очевидно, че те едвам се понасят. Не си ли забелязал искрите, които прехвърчат помежду им?

Гордостта му беше наранена, но не много.

— Значи, доколкото разбирам, влюбена е в мъжа си. Тогава ще ми обясниш ли как успява да изиграе онези страстни любовни сцени на екрана?

— Предполагам, защото с него не е необходимо да се преструва. — Фреди нежно го погали по главата. — Нали затова съществува бракът? Доверието в уважението вървят ръка за ръка с любовта и страстта.

Отново в главата му звънна предупредителна камбанка.

— Сигурно е така — съгласи се Ник, но отново предпочете да се отклони от опасната тема. — На Зак ще му падне ченето, когато му важа с кого съм се запознал. Той толкова пъти е гледал филмите й, че може да повтори диалозите наизуст.

— Значи, смяташ да се изфукаш?

— Позна.

Отново се отпусна на възглавницата и я погледна. На лунната светлина беше красива като принцеса от вълшебна приказка. Косата й беше разбъркана — точно както най-много я харесваше, устните — извити в лека усмивка, като че мислеше за нещо приятно.

— Значи не си уморена, хм?

Тя доволно плъзна ръце нагоре по гърдите му. Наистина мислеше за нещо хубаво. За него.

— Вече се чудех дали ще се сетиш.

— Само събирах сили.

— Това е добре. — Засмя се и легна върху него. — Тъй като след малко ще ти потрябват.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Искаш да кажеш, че си се запознал с Шантел О'Хърли? А не с някоя друга Шантел О'Хърли?

— Да, точно това казах. — За нищо на света Ник не би се лишил от удоволствието да подразни Зак. За никого не бе тайна, че русата богиня беше „голямата любов“ на брат му както хладно се изразяваше Рейчъл. — Същата Шантел О'Хърли, чиито филми си купуваше на видео веднага, щом се появят на пазара. — Вдигна следващата каса с газирана вода и я понесе към склада.

— Чакай малко. — Зак вървеше по петите му и го подръпваше за ръкава. — Казваш, че си я видял на живо? От плът и кръв?

— Изключително приятна плът. — Ник ликуваше тайно при вида на потресеното изражение на брат си. — Вечеряхме заедно няколко пъти. — Постара се да го каже напълно равнодушно и за поубедително сви рамене. — Сестрите й също не изглеждат зле. И двете са...

— Да, да, после ще ми разкажеш и за тях. Значи си видял единствената моя любов и си вечерял с нея? Или почти си вечерял, с нея? — Зак започна да — задушава и се закашля.

— Заедно. С нея. Точно така. — Всъщност на масата освен тях двамата присъстваше цялото семейство О'Хърли, включително и децата, но Ник не искаше да занимава брат си подобни дреболии. — Нали ти казах, че отивам на гости за няколко дни у Мади и Рийд.

— Да, но аз изобщо не загреях — заекна Зак. — Не направих връзката. Е, щом си вечерял с нея, кажи ми само: как изглежда отблизо?

Ник се обърна към брат си присви устни в превзета целувка.

— Стига бе, ще ме убиеш! — Вече в плен на собствените си фантазии, Зак го последва навън — А в непринудена обстановка?

— Великолепно изпълва бикините си...

— Бикини. — Окончателно сразен, Зак посегна към сърцето си. — Видял си я по бикини?

— Естествено. Когато плувахме заедно в басейна — Всъщност той и Фреди бяха играли водно поло с трите и деца. Но защо да споменава тези досадни подробности.

— Плувал си с нея? — Зак мълчаливо преглътна — И тя е била по мокър бански?

— Да, няма как да влезеш във водата, без да се намокриш.

Загрижен за кръвното си налягане. Зак реши засега да не мисли за това. По-късно отново щеше да се върне тази тема.

— Сигурно си разговарял с нея, нали?

— Да, през цялото време. Тя е много умна, което допълнително засилва чара ѝ. В края на краищата, не съм някой примитивен Тарзан.

— Просто питам. — Според Зак това беше едно напълно безобидно развлечение за щастливо женен мъж, който обожава жена си. — Значи наистина си се запознал с нея — констатира с дълбока въздишка и вдигна кашон с безалкохолни напитки.

— Не само се запознах, но и я целунах.

— Стига си се занасял!

— Прав си. Не я целунах.

Зак изсумтя.

— Веднъж да кажеш нещо вярно.

— Защото всъщност тя ме целуна. — Ник се облегна на купчина кутии и докосна устните си. — Ето тук.

— Значи искаш да ти повярвам, че Шантел О'Хърли те е целунала по устата?

— Хей, да не мислиш, че бих те излъгал?

Зак се замисли.

— Не — реши накрая, — не би ме излъгал. — И преди Ник да се е досетил за намеренията му, Зак го сграбчи и го целуна — също като Шантел — право по устата.

— Мамка му, Зак! — Последва вулкан от ругатни. Намръщен, Ник си изтри устата с опакото на ръката. — Да не си се побъркал?

— Хей, не се сърди. Никога не съм бил толкова близо до нея. — Окончателно удовлетворен, Зак внесе следващия кашон. — Всеки мъж има право да мечтае, приятелю.

— Стой по-далеч от мен с мечтите си. — Ник още веднъж си избърса устата. — Човече, ами ако някой те беше видял как ме целуваш?

— Само двамата сме. Освен това високо ценя благородството ти да се появиш в бара веднага, щом се върна в града.

— Нормално.

— А Фреди хареса ли посещенията при богатите и известните?

— Тя е свикнала. — Ник се почеса по врата. — Отраснала е сред тях.

— Сигурно си прав. При нас си е просто Фреди.

След като пренесоха останалите кашони и касетите с напитки в склада, взеха от хладилника по чаша чай с лед, приготвен от Рио.

— Много е горещо за юни — отбеляза Зак. — Защо не си монтираш климатична инсталация в апартамента?

— Скоро и това ще стане.

Зак прецени, че това е добро въведение към въпроса, който искаше да повдигне от известно време.

— Мисля си, че както се развива кариерата ти и всичко останало — — „*Всичко останало*“ беше Фреди, но не беше моментът да я споменава, — може би няма да искаш да останеш тук.

— На тавана ли?

— Да, и това също. Имам предвид изобщо, включително в бара.

Озадачен, Ник остави чашата.

— Да не си решил да ме уволниш?

— Не, по дяволите. Истината е, че в момента имам голяма нужда от помощта ти. Но се притеснявам, че ти се чувстваш длъжен да останеш. А доколкото си спомням, никога не си мечтал да сервираш напитки до края на живота си.

— Същото се отнася и за теб — тихо напомни Ник.

— Това е друго — започна Зак и завъртя глава, когато улови погледа на брат си. — Добре, може би имаш право. И моята мечта не беше да стана барман. Но сам направих своя избор. Истината е, че обичам това място. И съм щастлив тук. Не искам обаче да забравяме, че при теб нещата тръгнаха в друга посока.

— Значи още се чувстваш отговорен за мен.

— Какво да се прави, навик.

Устните на Ник трепнаха в усмивка.

— Добре, тогава да помислим. Рано или късно ще се наложи да потърсиш втори барман и пианист на непълен работен ден. Засега

нощната смяна не ми пречи да пиша музика. А ако мюзикълът се провали, ще имам нужда от сигурни доходи.

— Няма да се проваля.

— Така е, няма. Но нека засега оставим нещата както са. — Погледна часовника си и изруга. — По дяволите. Закъснях. Казах на Фреди, че ще започнем работа още преди половин час. До скоро.

След като Ник си тръгна, Зак се върна на бара. Не, помисли си той, това не е кораб и аз не съм капитан. Както и Рейчъл не беше русокоса филмова звезда.

Ухили се щастливо и си допи чая. А самият той беше един изключително щастлив мъж.

За да сменят обстановката, Ник предложи да проверят на практика новото пиано на Фреди. Колкото и да бе странно, но въпреки всички отвличащи неща, шума и желанието да се забавляват, вместо да работят, докато бяха на гости у О'Хърли те бяха доста напреднали с мюзикъла.

Ник тайно мечтаеше да си дадат ден или два почивка, но Фреди настояваше да се върнат към обичайния си работен режим.

И така, седнали пред новото пиано в апартамента ѝ, двамата нанасяха последните щрихи на песента на хора в първо действие.

— Готово! — обяви Ник. — Добре, че Франк не е наблизо. Сигурно щеше да ни пришпори да завършим и хореографията.

— И аз съм доволна. Но все пак мисля, че...

— Крайно време е да престанем да мислим. — Ник стана и я издърпа от стола.

— Не ме пипай! Още не сме започнали въвеждащите партии към второ действие.

— И утре е ден.

— Не, днес — възрази тя и се засмя, когато той я залюля в ръцете си. — Ник, още е ранен следобед.

— Още по-добре.

— Нали винаги казваш, че работата не чака.

— Така беше, преди защото не исках да мисля за някои неща. — Хвърли я върху леглото, за да види как ще отскочи.

— Не сме си свършили плана за днес. — Седна на леглото, когато видя, че той се ухили и започна да си разкопчава ризата. — Нямах предвид тази част от плана.

— Караш ме да те съблазнявам, така ли?

— Не. — Но в следващия миг размисли. Преценяващо го изгледа, навела глава на една страна. — Или, може би. Ако мислиш, че ще успееш.

Ризата му вече бе разкопчана. Предизвикателството прибави нова тръпка към удоволствието, за което се бе приготвил. Фреди отклони поглед, но отново се обърна към него, когато Ник седна на леглото.

— Не виждам как ще ме съблазниш само с гледане.

— Обичам да те гледам.

Изгледа го иронично и той се засмя.

— Станал си много романтичен.

— Само не забравяй, че изобщо не си моят тип — според изключително достоверен източник. — След което я прегърна през кръста и не й позволи да се отскубне от прегръдката му.

— Не те искам — хладно заяви тя. — Пусни ме.

— О, напротив, много даже ме искаш. Това пулсиране в шията ти... — Наведе се и леко я ухапа. — Направо ще ми проглуши ушите.

— Защото съм ти сърдита.

— Нищо подобно. Когато си ми сърдита, ето тук се появява бръчица. — С пръст проследи мястото между веждите ѝ и се усмихна, когато тя наистина се появи. — Да, точно така. — Целуна я по челото и за негова радост, тънката линия се стопи.

— Не искам да... — Думите заседнаха в гърлото ѝ, когато устата му започна да се движи възбуждащо по нейната.

— Какво?

— Да... М-м-м.

— И аз така си мислех.

Кой мъж би устоял на това постепенно разтапяне в ръцете му? На тихото мъркане, когато я целуваше — бавно и лениво?

Точно така искаше да се любят. Бавно и лениво, така че тялото му да усети всяка промяна, която настъпваше в нейното. Само едно докосване, и тя се изви към него. Прошепна я нещо, и тя въздъхна от удоволствие.

Нямаше нещо, което би поискал от нея, и което тя да не му даде веднага и с радост.

Искаше да я види на слънчевата светлина, която струеше през отворените прозорци и отвън се чуваше оглушителният грохот на уличното движение. Бавно и търпеливо разкопча копчетата на блузата ѝ едно по едно. Отдолу беше с плътно прилепнал корсаж, обточен с дантела Докосна с пръст ръба на дантелата, след което бавно проникна под него. Дишането ѝ стана накъсано и се ускори.

Винаги ставаше така, сънено разсъждаваше Фреди. Без усилие и прекрасно. Независимо дали бяха обезумели от страст или се любеха спокойно, винаги беше толкова естествено и лесно. И така съвършено.

Усети как вътре в тялото и се надига възбудата — разцъфтяваше като роза, листенце след листенце. Толкова беше лесно да се разтвори за него, да го приеме в себе си, устните им да се срещнат, телата им да се слепят.

Лекият ветреца я докосваше също така лениво като ръцете му и ту затопляше кожата ѝ, ту я охлаждаше. Звучите, които проникваха през прозореца и слънчевите лъчи бавно избледняха и се оттеглиха като фон, като декор, създаден специално за нейните фантазии.

Изви се като дъга да му помогне, когато той разкопча панталона ѝ, В унисон с неговите движения, смъкна ризата от раменете му и плъзна ръце по стегнатите мускули.

Не можеше да каже в кой момент движенията им се ускориха и я заля блажена топлина. Желанието се просмукваше в тялото ѝ като наркотик и накрая проникна в кръвта ѝ.

Силно се вкопчи в него, движейки се обезумяла.

— Искам те сега, Ник. Веднага. — Издигна я мощна вълна, докато той се бореше със себе си, за да се овладее.

Неочаквано ги заля удоволствието — дълбоко и опасно, породено от неясен копнеж и взрив на желание. Желанието ги прониза така остро, така ненаситно, че и двамата бяха потресени.

Никога досега Ник не бе изпитвал подобно нещо.

— Сега — въздъхна тя и извика победоносно, когато го прие в себе си.

Поразен от светкавичната промяна в нея и от собственото си желание, той я хвана здраво и се остави на страстта.

Ник се замисли. Двамата лежаха едни до друг, изтощени като деца след игра на хандбал. Никога не беше правил за нея нещо романтично. Дори нещо съвсем банално като вечеря на свещи и с хубаво вино или самотна и продължителна разходка.

А тя напълно го заслужаваше. Още в началото се бе опитал да ѝ внуши, че заслужава нещо по-добро от това, което той е в състояние да ѝ предложи. И след като тя не послуша гласа на разума, той беше длъжен да направи нещо хубаво за нея.

С радост би ѝ дал всички хубави неща на света.

Откъде ми хрумна тази странна мисъл? — помисли той и тихо въздъхна. Чувствата му бушуваха като ураган. Затопляха го като слънчева светлина. Или му въздействаха като музика.

Кога бе преминал границата между радостта и копнежа към любовта?

Задръж малко, нареди си мислено Ник. И за двамата ще е по-добре, ако засега овладее чувствата си.

Върна се към първоначалната идея, като се самозалъгваше, че никога не е мислил за нещо друго, освен да ѝ подари една прекрасна вечер.

— В гардероба ти забелязвам доста модни парцалки.

Стана и смешно. Ник беше обърнал внимание на гардероба ѝ!

— Понякога и ние, простите хорица от Западна Вирджиния, си сваляме анцузите и си купуваме нещо модно.

— Не се излагай — нямам нищо против Западна Вирджиния. Дори я харесвам.

Тя беше отраснала там — в голяма къща със старинни мебели и икономка. А той беше израсъл на улицата, с втори баща, който най-много обичаше бутилката уиски. Не е зле да си го припомниш, Лебек, преди да ти хрумне още някоя безумна идея.

— Защо не си сложиш нещо по-джазово и да излезем?

— Да излезем? — Заинтригувана от новия развой на събитията, Фреди седна в леглото и примигна. — Къде ще ходим?

— Където искаш. — Би предпочел да не го гледа така като че току-що я е ударил с бухалка по главата. И преди са излизали. Почти. — Имам някои връзки и мога да взема билети за някоя постановка. Не

за моя мюзикъл — бързо допълни, преди тя да е реагирала. — Не искам да обърквам старите мелодии с това, върху което работя сега.

Фреди се размърда в леглото. Чувстваше се оглупяла от щастие при мисълта, че Ник я кани на среща.

— Късно е да търсиш билета за довечера.

— Не е, ако знаеш на кого да се обадиш. — Погали с пръст рамото ѝ и тя тихо въздъхна. Напоследък Ник беше започнал да я докосва просто така, без да се замисля. — А след това ще отидем на вечеря. Например в онзи френски ресторант, който толкова ти хареса.

Значи не е просто среща, помисли тя, окончателно объркана. А невероятна среща.

— Съгласна съм. — Още преди да е изслушал отговора ѝ, той скочи от леглото и започна да се облича.

— Ставай бързо тогава. Аз отивам да завъртя няколко телефона и ще те чакам на тавана. След час.

Наведе се да я целуне и излезе, а тя остана загледана във вратата.

Изобщо не е сър Ланселот — помисли си Фреди и поклати глава. Но със или без рицарска броня, понякога и той получава пристъпя на благородство.

Докато се приготвяше, Фреди окончателно се успокои. Дано според Ник яркосинята копринена рокля със смъкнати рамене беше достатъчно джазова. Помисли си, че беше редно да ѝ предложи той да мине да я вземе, особено след като за малко не падна, когато токчето на обувката ѝ се заклеци в дупка на тротоара.

Махна за поздрав на Рио и се завъртя в бърз пирует, когато той подсвирна възхитено. Почука енергично на вратата на Ник и влезе.

— Сега път ти закъсняваш — извика тя.

— Трябваше да помогна на Зак с една доставка.

— О, извинявай. — Прехапа устни смутено. — Изобщо не се сетих, че си на работа.

— Взех си почивен ден. — Излезе от спалнята като си навличаше самото. Изгледа я продължително и кимна. — Не изглеждаш зле.

— Много те бива в комплиментите, Никълъс.

— А сега какво ще кажеш? — Вдигна я на ръце и така я целуна, че Фреди се уплаши да не загуби равновесие и да падне.

— Така е малко по-добре — призна, когато отново бе в състояние да диша.

Внезапно притеснен, той я пусна на земята.

— Имаме достатъчно време за едно питае. Искаш ли да бъда твой личен барман?

— Защо не? Искам чаша бяло вино — по избор на бармана.

Имам нещо, което сигурно ще ти хареса. — Ник беше измъкнал бутилка „Кристъл“ от дълбоките резерви на Зак.

— Охо. — Очите на Фреди се разшириха от удоволствие. — Изглежда ме очаква една незабравима вечер.

— Точно това беше идеята. — Откри, че му е приятно да ѝ прави изненади. Да прави заради нея нещо необикновено, нещо, което излиза от общоприетите норми — Отвори бутилката като опитен барман и наля виното в две чаши, която също беше взел от Зак. — За семейството — обяви Ник и докосна чашата ѝ със своята.

Тя се усмихна и отпи.

— Какво ти става? Наумил си си нещо.

Вътре в него отново нещо се раздвижи. Желание и копнеж стоплиха сърцето му.

— И аз още не зная.

А най-странното бе, че това изобщо не го притесняваше. Тъй като беше щастлив. Неописуемо, абсолютно щастлив. И щом я погледнеше, ставаше още по-щастлив. Можеше да я гледа до края на живота си. Неочакваното откритие го удари право в стомаха и дъхът му секна. Ник се задави.

— Какво има? Добре ли си? — Фреди загрижено го потупа по гърба.

— Нищо ми няма. — *Любов. За цял живот.* — Да... добре съм.

Сега вече тя се притесни и отстъпи крачка назад.

— Защо ме гледаш така?

— Как?

— Като че ли ме виждаш за пръв път.

— Не зная. — И излъга. Наистина за пръв път я виждаше с очите на мъж, зашеметен от любов.

С него се бе случило нещо невероятно. Беше влюбен до уши в най-добрата си приятелка.

— Хайде да седнем. — Краката му бяха омекнали.

— Добре. — Фреди внимателно се отпусна до него на дивана. — Ник, ако не се чувстваш добре, можем да върнем билетите.

— Глупости. Нищо ми няма. Нали ти казах, че съм добре?

— Но изглеждаш като че ли си зле. Пребледнял си.

Сигурно беше пребледнял. Нали му беше за пръв път?

Беше танцувал около любовта, беше си играл с нея, беше я предизвиквал. Ала този път здравата беше загазил. Влюбен във Фред.

Още не можеше да свикне с факта, че я люби. А това беше много по-сериозно.

— Фред... Нещата между нас се развиват много бързо.

Тя го погледна смаяно.

— Смяташ, че десет години са недостатъчно дълъг срок?

Той махна с ръка.

— Знаеш какво имам предвид. Надявах се, че ще успея да те вместя между работата и всичко останало.

По гръбнака ѝ премина ледено студена тръпка. Но гласът ѝ остана спокоен.

— Да не се опитваш тактично да ми съобщиш, че повече не ме искаш, Ник?

— Не. — Самата мисъл го ужаси. Да я загуби точно сега беше немислимо. — Не — повтори той, и толкова силно я сграбчи за ръката, че тя подскочи. — Искам те, Фред. Едва сега започвам да разбирам колко много те желая.

Сърцето ѝ бавно се обърна в гърдите ѝ и се изпълни с радост.

— Имаш ме, Ник — каза тихо. — Винаги съм била твоя.

— Нещата се промениха — повтори той, като се чудеше как ла го каже по приемлив и за двамата начин. Искаше да ѝ обясни чувствата си. — Не само защото спяхме заедно. И не само защото, това, което изпитвам към теб различно и много по-силно от онова, което съм изпитвал към други жени.

— Ник. — Изпълнена с любов, тя вдигна съединените им ръце към бузата си. — Никога не си ми говорил по този начин. И не съм очаквала да го направиш.

Той също не го бе очаквал. Изведнъж се уплаши, че няма да намери най-подходящите думи.

— Не искам да прибързвам, Фред, но държа да знаеш, че...

Изруга, когато на стълбите се чува тежки стъпки, а Фреди прокле съдбата ся. Никой от двамата не помръдна, когато влезе Рио и мрачно заяви.

— Ник, налага се веднага да слезеш долу.

Внезапен ужас скова гърлото му.

— Да не се е случило нещо със Зак?

— Не, не е Зак. — Рио погледна извинително към Фреди. — Но все пак, ела.

— Остани тук — нареди Ник на Фреди, но Рио се обади:

— По-добре и тя да дойде. Може да ни потрябва помощта ѝ. — Когато Ник мина покрай него, Рио сложи ръка на рамото му и обясни — Мария е.

Ник се поколеба и погледна Фреди. — Много ли е зле?

Рио само поклати глава и ги пусна да минат напред. Името нищо не говореше на Фреди. В първия момент си помисли, че става дума за някоя стара изгора на Ник, която е нахлула в бара в пристъп на ревност или още по-лошо — в пияно състояние.

Но картината, която завари в кухнята, беше съвсем различна и я накара бързо да забрави подозренията си.

Жената беше тъмнокоса, много слаба и преди нещастieto и умората да издълбават дълбоки бръчки по лицето ѝ, вероятно е била красива. Сега то бе покрито със синини и рани и беше трудно да се каже каквото и да било.

Жената седеше неподвижно на един стол. За облегалката му се държеше момченце с безжизнени очи, а в краката на жената се бе свило още по-малко момиченце, захапало палеца си. В скута безсилно плачеше тримесечно бебе.

Ник имаше желание да се разкрещи, да излее гнева си. Идеше му силно да разтърси тази жена, това момиче, в което някога бе почти влюбен, за да престане да гледа безнадеждно като пребито куче. Вместо това се приближа и бавно повдигна брадичката и. Първата сълза потече чак, когато го погледна.

— Съжалявам, Ник, ужасно съжалявам. Просто не знаех къде да отида.

— Не бива да съжаляваш, че си дошла тук. Мария. Здравсти, Карло. — Усмихна се на момченцето. Съвсем леко постави ръка на рамото му, но момченцето се стегна и още повече се сви в черупката си.

Детето знаеше, че не бива да се доверява на ръцете на големите.

— А кое е това голямо момиче? Да не е Джени? — Ник вдигна момиченцето и го постави на коляното си. Без да престава да смуче палеца си, тя облегна главичка на гърдите му. — Рио, защо не затоплиш няколко сандвича за децата?

— Във фурната са.

— Джени, искаш ли да погледаш как Рио готви? — Та кимна и Ник внимателно я остави на плота. Обърна се към Карло и момчето веднага се скри зад стола.

— Не искам да ти създавам неприятности, Ник. — Жената бе значително по-спокойна и започне да люлее бебето.

— Искаш ли кафе? — Без да чака съгласието ѝ, той отиде и взе каната. — Детето е гладно, Мария.

— Зная. — С видимо усилие се наведе и взе хартиения плик, който беше оставила до краката си. — Вече не я кърмя. Нямам кърма, но ѝ давам изкуствено мляко.

— Искате ли да ви помогна? — С окуражителна усмивка Фреди протегна ръце. — Може ли да я подържа малко?

— Разбира се, Тя е добро дете, само дето... — Майката замълча и беззвучно се разплака.

— Няма страшно — тихо каза Фреди и внимателно взе бебето от ръцете ѝ. — Всичко ще се оправи.

— Толкова съм уморена — накрая успя да каже Мария. — Това е. Просто съм уморена.

— Престани. — Заповедта на Ник прозвуча рязко. — Пак те е бил, нали?

— Ник. — Фреди го предупреди с поглед да внимава какво говори пред децата.

— Да не мислиш, че не знаят какво става? — Но все пак понижи глас. — Такъв е животът им, Фред. — След това седна до Мария и пъкна чашата в ръцете ѝ. — Поне сега няма ли да повикаш ченгетата?

— Не мога да го направя, Ник. — Той изсумтя презрително и жената цялата се сви. — Не зная какво може да направи, ако се обадя в полицията. Направо ще побеснее. Знаеш какъв става Рийс, когато пие.

— Да, бе. — Разсеяно потърка с ръка гърдите си. — Нали ми беше обещала, че ще го напуснеш.

— Напуснах го. Кълна се, направих го. Никога не бих те излъгала, Ник. Преместих се в апартамента, който ти ми намери, малко

преди да се роди бебето. Нямах намерение да се връщам при него. Особено след последния път.

Ник си спомни, че последния път Рийс я беше блъснал надолу по стълбите. А тя беше бременна в шестия месец.

— Тогава кой ти разцепи устната и ти насини окото?

Тя унило погледна чашата с кафето и механично отпи.

Рио сложи пред нея една чиния.

— Ще заведе децата вътре да хапнат нещо.

— Благодаря. — Тя изтри още една сълза. — А вие двамата да слушате, разбрахте ли? Да не пречите на господин Рио! — Мария почти се усмихна, когато видя как Фреди храни бебето. — Казва се Дороти, като момиченцето от „Магьосникът от Оз“. Децата избраха името.

— Много хубаво дете.

— И е много добричка. Рядко плаче и не ме буди през нощта.

Ник я прекъсна, тъй като търпението му беше изчерпано.

— Мария.

В отговор тя въздъхна на пресекулки.

— Напоследък започна често да се обажда. Искал да види децата.

— Изобщо не му пука за децата.

— Зная. — Долната устна на Мария затрепери и тя я прехапа. — Както и те нямат нужда от него. Но толкова беше тъжен по телефона. След това се отби да ги види и им донесе сладолед. Затова се надявах, че може би този път. — Замълча, тъй като много добре разбираше колко бе глупаво да се надява при тези обстоятелства. Надеждата беше равнозначна на самоубийство.

— Не смятах да се връщам при него. Само да му разреша от време на време да вижда децата. Разбира се, в мое присъствие, за да съм сигурна, че се държи добре с тях и не е започнал пак да пие. Но тази вечер дошъл, докато бях в спалнята с бебето, Джени му отворила вратата. Нищо не можах да направя, Ник. Веднага усетих, че е пил и му казах да се маха. Но беше късно.

— Добре. Недей да бързаш. Разказвай спокойно. — Ник стана да донесе лед за подутата ѝ устна.

Но тя вече не можеше да спре. Нито да разказва спокойно.

— Рийс започна да чупи всичко наред и да крещи. Грабнах децата и ги заведох в спалнята, за да не ги удари. Това още повече го вбеси. Втурна се след мен. Не зная как успях да се измъкна от ръцете му, но накрая се заключих заедно с децата в спалнята. После слязохме по пожарната стълба и избягахме.

— Ник — прошепна Фреди, — вземи го за малко. — Тихо му подаде спящото дете. — Дай да те почистя — каза на Мария и напои с вода от чешмата една кърпа. После нежно избърса лицето на жената.

Докато дезинфекцираше охлузните рани, Фреди тихо я разпитваше за децата. Когато Мария се отпусна, седна до нея и я взе за ръката.

— Зная едно място, където винаги можеш да отидеш. Там ще сте в безопасност и ти, и децата.

— Преди това обаче трябва да се обади на ченгетата. — Въпреки че говореше с рязък тон, Ник нежно люлееше детето в скута си.

— Мисля, че е прав — кимна Фреди и подаде на Мария лед, увит в кърпичка. — Но и теб разбирам — представям си какво е да изпитваш страх. В приюта за жени, пострадали от домашно насилие, непременно ще ти помогнат. А също и на децата.

— И Ник ми казваше същото, но аз все се надявах, че сама ще мога да се справя.

— Всеки понякога има нужда от помощ.

Мария затвори очи, за да събере малко смелост.

— Няма да му позволя да бие децата ми. Никога повече. Ник, ако ми кажеш, че постъпвам правилно, ще отида в приюта.

Това беше истински успех и той знаеше, че донякъде се дължи и на мълчаливата подкрепа на Фреди.

— Фред, горе под телефона в кухнята има записан един номер. На Карън. Обади се и обясни ситуацията.

— Добре. — Когато излизаше от стаята Фреди чу, че Мария отново се разплака.

Тъкмо приключи разговора и Ник се качи при нея. Спря се за миг и я погледна — фина жена с елегантна рокля.

— Съжалявам, че всичко това се стовари върху теб, Фред. Провалих ти цялата вечер, а нещата едва сега започват.

— Няма нищо. О, Ник, горката жена.

Очите му потъмняха.

— Искам да я заведеш заедно с децата в приюта. Там не обичат да влизат мъже. И нищо чудно. Ще съм по-спокоен, когато зная, че ти си с нея и ще се погрижиш да я настанят добре.

— Разбира се. С удоволствие ще я заведа. Веднага, щом свърша, ще се върна.

— Не, прибери се у дома. — Заповедта прозвуча като удар с камшик. — Когато свършиш с Мария, искам да се прибереш вкъщи. Аз имам малко работа.

— Но, Ник.

— Нямам време да споря с теб. — И излезе, като силно затръшна вратата.

Ник наистина имаше работа. Нямахше да е трудно да открие шефа на старата си банда. Рийс още се движеше сред същите хора, обикаляше същите улици и мръсни дупки, в които всеки, независимо от възрастта си, за няколко долара можеше да си купи дрога, пиене или жени.

Скоро го откри. Рийс се наливаше с уиски в една дупка на петнайсетина пресечки от „Спускай платната“.

Атмосферата не бе подходяща за придирчиви клиенти. Въздухът беше мръсен и задимен, миришеше на пот и цигари, на пода се тъкал яха фасове и обелки от фъстъци. И алкохолът беше също толкова евтин, колкото самотната проститутка в ъгъла, забила стъклен поглед в чаша с джин.

— Рийс.

Беше напълнял и изглеждаше по-едър от преди. Но това не бе натрупване на мускулна маса, както при зрял мъж, а подпухналата пълнота на пияница. Рийс се извърна бавно на високото столче пред бара и още преди да изсумти, презрението се изписа в погледа му.

— Бре, бре, кого виждат очите ми? Това не е ли преуспяващият Лебек? Гас, дай на моя приятел нещо, подходящо за джентълмени, а на мен още веднъж от същото. И да ни ги сервираш на табла. — Тази идея толкова развесели Рийс, че за малко не се строполи на пода от смях.

— Спести си поръчката — обърна се Ник към бармана.

— Вече не пиеш със старите приятели, щото си станал голяма работа. Прав ли съм, Лебек?

— Не пия с хора, които стрелят по мен, Рийс.

— Хей, не се целех в теб, — Рийс гаврътна съдържанието на чашата и шумно я стовари на плота — знак, че иска още. — И си излежах срока, забрави ли? Цели пет години, три месеца и десет дни. — Извади смачкан пакет цигари и измъкна една със зъби. — Още ли се сърдиш, че ти измъкнах Мария под носа? Тя, нали си е будала, винаги си е падала по мен. Хей, двамата добре се забавлявахме, докато ти си въобразяваше, че ще ти е върна до гроб.

— Умните мъже не се вторачват в миналото, Рийс. А ти никога не си бил голям умник. Но точно за Мария искам да се разберем. Веднъж завинаги.

— Моята женска си е мой проблем. Също като малките копелета.

— Може и да е била твоя. Някога. — Ник се наведе над Рийс. В очите му просветна опасен като на вълк поглед. А вълците имат зъби. — Повече никога няма да се приближаваш до тях. Никога. Иначе ще се наложи да те убия. — Каза го спокойно и толкова равнодушно, че барманът провери дали пистолетът под чекмеджето на касата си е на мястото. Рийс само изсумтя. Добре познаваше Ник. Не му стискаше да стигне по-далеч от празни заплахи.

— Онази кучка пак ли е дотърчала да ти се оплаче?

— Сигурно смяташ, че този път леко се е отгървала — само с разцепена устна и няколко синини. Няма да се наложи да постъпи в болница като предишния път.

— Всеки има право да покаже на жена си кой командва вкъщи. — Рийс се замисли върху тази сложна мисъл и бавно обърна чашата. — Тя сама си го изпроси. Знаеше, че не искам да ражда последното копеле. Мамка му, та първото хлапе даже не е мое и пак я прибрах, нали? И нея, и проклетото копеле. Затова не ми се мотай из краката и не ми казвай как да възпитавам собствената си женска.

— Нищо нямам намерение да ти казвам. Но ще ти покажа. — Ник се надигна. — Ставай.

Зачервените очи на Рийс проблеснаха доволно при мисълта, че ще падне страхотен тупаник.

— Предизвикваш ли ме, брато?

— Стани — повтори Ник. С периферното си зрение забеляза, че барманът се раздвижи и извади портфейла си. Подхвърли му няколко банкноти с думите: — Това би трябвало да покрие загубите.

Барманът грабна парите, преброи ги и кимна.

— Няма да има проблем.

— Имаш нужда от як пердах, Лебек. — Рийс се смъкна от столчето и се поклони театрално. — А аз съм човекът, който ще ти го осигури.

Гледката никак не беше приятна. При вида на кръвта, проститутката остави джина си и излезе от бара. Останалите посетители се отдръпнаха назад, готови да се насладят на представлението.

Рийс беше пиян, но не и безсилен. Напротив, от алкохола още повече се озлобяваше. Месестият му юмрук се заби в слепоочието на Ник и от очите му изскочиха искри. В същото време с другия юмрук Рийс го удари в стомаха. Ник се преви на две, но бързо се изправи и на свой ред стовари юмрука си в челюстта на Рийс.

След което продължи методично и хладнокръвно, като гледаше да удря главно по лицето. От носа на Рийс шуртеше кръв. Той се облегна на една маса и дървото се пропука под тежестта му.

Тогава Рийс изрева като разярен бик и се хвърли напред с наведена глава и свити юмруци — Ник успя да избегне атаката, но не пропусна да го удари. Помещението беше таено и движенията им бяха ограничени. Ник се подхлъзна, загуби равновесие и попадна право под юмрука на Рийс.

В следващия момент дойде на себе си и усети ръцете на бившия си приятел около врата си. Започна да се задушава, ушите му бучаха. Приклепна, за да се освободи донякъде от хватката и дълбоко пое въздух. След това нанесе удар отдолу. Зъбите на Рийс одраскаха кокал четата на ръката му, но той не спираше да удря, накрая почти на сляпо.

В него се бе събудил звярът. Изгледа кръвнишки Рийс и го повали на земята. Чу се звън на счупено стъкло и хиляди иглички се забиха в кожата му. От омразата беше станал силен, необуздан и безмилостен.

Усещаше миризмата и вкуса на кръв. Не спря да нанася удари дори след като Рийс подбели очи и тялото му омекна.

— Достатъчно. — Барманът и двама посетители издърпаха Ник настрани. — Не искам никой да бъде пребит до смърт в заведението ми. Свърши това, за което беше дошъл, сега си отивай.

Ник се препъна и изтри кръвта от устата си.

— Когато се съвземе, кажете му, че ако още веднъж посегне на жена, следващият път ще го довърша.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като заведе в центъра за малтретирани жени Мария и децата, Фреди смяташе да се прибере вкъщи. Беше невероятно изтощена — и психически, и физически. Допуснаха я да влезе само в приемната, но остана доволна от малкото, което успя да види, тъй като обстановката по нищо не приличаше на приют.

Ник добре бе проучил въпроса.

На стените бяха закрепени с кабърчета детски рисунки, през откρηната врата се забелязваше малко помещение — изглежда дневна — с оскъдно, но уютно обзавеждане.

Посрещна ги жена с преуморен вид и ведър глас. Последното, което Фреди видя бе, как тя отведе Мария нагоре по стълбите като през цялото време тихо ѝ говореше нещо успокоително.

Накрая се отказа да се прибере, въпреки настояването на Ник, а отиде в бара да го почака.

— Знаех си, че ще се върнеш — забеляза Рио, когато тя влезе в кухнята. — Приеха ли Мария и децата?

— Да. — Тя се отпусна уморено на стола. — Мястото ми изглежда добро. И най-важното — сигурно. Обаче мисля, че тя още не осъзнава къде е. Просто тръгна след жената от дома, без да задава въпроси, също като децата.

— Ти направи всичко, което зависеше от теб. — Рио сложи пред нея димяща чиния. — Сега трябва да хапнеш, И без възражения.

— Няма да откажа. — Фреди одобрително погледна пилето с ориз. — Рио, коя е Мария?

— Стара позната на Ник. Отдавна не се бяха виждали.

— Откакто той се пренесе тук, при Зак и Рейчъл. Когато забременяла с момченцето — Карло, родителите ѝ я изхвърлили на улицата.

— Боже, какви родители — промърмори Фреди. — Защо хората понякога са толкова безсърдечни с най-близките си? Ами бащата?

— Изглежда изобщо не е проявил интерес към сина си. — Рио сви рамене, след което се усети и я погледна извинително. — Детето не е от Ник.

— Можеше да не ми го казваш, Рио. Ник никога не би ги изоставил. — Остави вилицата и си разтри челото. — Да не би бащата на Карло да я е докарал до това състояние?

— Не, Рийс. Мария се захвана с него преди четири години. Когато момчето се роди, той беше в затвора.

— Явно е голям сладур.

— Да, истински цар на негодниците. — Вместо кафе, както бе очаквала, Рио ѝ подаде чаша билков чай. — Името му нищо не ти говори, нали?

— Не. — Фреди помириса чая — беше от лайка, я се усмихна. — А какво трябва да ми говори?

— На времето точно той за малко не уби Ник. — Тъмните очи на Рио помръкнаха. — Преди десетина години нахлу в бара с няколко мръсници от бандата — всички надрусани и въоръжени до зъби. Бяха дошли да ограбят Зак. Рийс се опита да го застреля.

Кръвта се оттегли от лицето ѝ.

— Спомних си. Господи, спомних си. Тогава Ник блъснал Зак настрани.

— И застана срещу куршумите — завърши мрачно Рио. — Вече си мислех, че ще го загубим. Но Ник е яко момче. Винаги е бил много издръжлив.

Фреди се надигна много бавно като че ли се опасяваше да не падне, ако направи по-рязко движение.

— Рио, къде е той? Къде отиде Ник?

Той можеше да излъже. Но предпочете да ѝ каже истината.

— Отиде да търси Рийс. И предполагам, че вече го е намерил.

Тя с усилие си пое дъх.

— Веднага трябва да предупредим Зак. Трябва да...

— Зак вече тръгна да го търси. Алекс също. — Рио нежно постави огромната си ръка на рамото ѝ. — Нищо не можем да направим, освен да чакаме, мила.

И така, Фреди остана да чака. Качи се горе и започна да мери с крачки апартамента на Ник. Всеки звук от улицата или от бара я

караше да затаи дъх. Разтреперваше се всеки път, когато чуеше вой на сирена.

Ник е яко момче. Винаги е бил много издръжлив.

Не я интересуваше дали е як или издръжлив. Искаше само да се прибере вкъщи — цял и невредим.

За да се отвлече от тягостните мисли, гледаше непрекъснато да прави нещо. Първо разтреби, след това избърса праха и накрая реши да измие пода.

Беше коленичила на пода в кухнята, когато чу стъпки по стълбите. Бързо скочи на крака и хукна към вратата.

— Ник. О, Божичко, Ник. — Прегърна го, изпълнена с облекчение и радост, че го вижда.

В първия миг той не реагира, въпреки че от прегръдката ѝ в тялото му отека непоносима болка. След малко събра достатъчно сили и я отлепи от себе си.

— Казах ти да се прибереш вкъщи, Фред.

— Не ме интересува какво си казал. Аз бях... Божичко, ти си ранен.

Очите ѝ се разшириха от ужас, облекчението се замени с тревога. Цялото му лице беше в кръв. Едното око беше отекло и почти затворено. Дрехите — раздрани ѝ също изцапани с кръв.

— Трябва да отидеш на лекар.

— Нямам нужда от никакъв лекар. — Отдръпна се рязко, но краката му го подведоха и Ник се строполи на стола. Най-много от всичко го беше страх да не повърне пред нея. — Не започвай и ти. Зак вече ме направи на пестил. Отивай си, Фред.

Вместо да го послуша, тя отиде в банята и взе от аптекката всичко, което според нея ставаше за първа по мощ. Въръжена с антисептичен мехлем, бинтове и мокри кърпи, тя се върна в стаята и видя, че той седи в същата поза, в която го бе оставила.

Погледна я и сигурно щеше да ѝ каже нещо грубо. Отказа се, тъй като имаше чувството, че ако направи и най-малкото движение, лицето му ще се разцепи.

— Не се дръж с мен като бавачка.

— Помълчи малко. — Започна да попива кръвта и забеляза, че ръцете ѝ са по-стабилни от гласа ѝ. — Сигурно очакваш да те попитам как изглежда другият. Не беше твоя работа да се биеш с него.

— Напротив. Точно моя работа е. На времето Мария съвсем не ми беше безразлична. — Изсъска от болка, но се отпусна, когато тя притисна хладната кърпа към подутото око. — А даже да не я познавах, всеки мъж, който си позволява да удря жени и деца, заслужава да бъде пребит от бой.

— Няма да крия, че напълно споделям чувствата ти — промърмори Фреди. — Само дето не одобрявам методите ти. Сега малко ще те заболи.

Наистина го заболя. Но не малко, а доста. Ник сочно изруга.

— Как ми се иска да се махнеш.

— Няма да ти доставя това удоволствие. — Утешаваше се с мисълта, че раните на лицето не бяха толкова дълбоки, че да има нужда от шев. И тогава забеляза ръцете му. Обзе я неописуем гняв. — Виж, какво си направил с ръцете си! Нещастен идиот. Защо не мислиш с главата си, а само с хормоните?

Идеше ѝ да се разплаче от мъка. Неговите красиви, талантливи ръце на музикант, бяха целите в рани и кървяха. И бяха започнали да се подуват.

— Няколко пъти се удариха в зъбите му.

— Типично за теб. Житейско правило номер едно на Никълъс Лебек: ако не можеш да разрешим проблема, пребий го бой. — Докато го ругаеше, Фреди направи студени компреси па ръцете му. — Защо не се обади на Алекс?

— Не ме поучавай какво да правя, Фред. Нали я чу какво каза? Нямала намерение да подаде оплакване в полицията.

— Все пак отиде в приюта, нали? Заедно с децата.

— И да го оставя да се разхожда най-спокойно, така ли? Не. Не и този път. — Ник сви пръсти, за да провери дали може да ги движи. Усещаше ги вдървени и го боляха, но всъщност най-зле беше пострадало тялото му, което Фреди още не бе видяла. — На времето се опита да убие брат ми и какво получи за това? По-малко от шест години. Според правосъдието той си е изтърпял наказанието и може да излезе от затвора. И какво прави тогава? Пребива Мария. Системата не работи. Моят метод върши повече работа.

— На времето той за малко не те уби. — Устните ѝ се разтрепериха. — И днес можеше да го направи.

— Ама не можа, нали? Затова сега си тръгвай и ме остави на мира.

Ник се надигна и закуцука към кухнята. Спомни си къде държеше аспирина, но ръцете му бяха толкова подути, че не можа да отвинти капачката.

Фреди взе шишенцето. Нейните движения също бяха сковани, но от друга болка. Извади няколко аспирина и ги остави на плота. След това наля чаша вода.

— Сигурен ли си, че искаш да си тръгна, Ник? — Гласът ѝ беше овладян. Даже прекалено. — И да те оставя на мира?

Той не се обърна да я погледне. Остана с гръб към нея, подпрян на мивката. Нараненото му тяло пулсираше от болка.

— Сега не мога да говоря за това. Ако искаш да направиш нещо хубаво за мен, иди си в къщи. Остави ме сам. Не искам да оставаш тук.

— Чудесно. Не биваше да забравям, че вълкът единак предпочита да се свие в бърлогата си и сам да си лиже раните. Тогава наистина ще те оставя на спокойствие. — Не по-малко наранена от него, тя се обърна рязко и тръгна към вратата. За малко не се блъсна в Зак. Фреди избърса мократа си буза. — Внимавай — предупреди го. — Побеснял е от яд.

— Фреди... — Но тя не спря и бързо излезе. След малко токетата ѝ затропаха по стълбите. Зак влезе в кухнята при брат си. — Как успя да я разплачеш?

Ник само изруга и взе хапчето.

— Разкарай се. — Примигна от болка, когато водата одраска нараненото му гърло. — Нямам настроение за приказки, Зак.

— Не съм дошъл да си приказвам с теб, мътните те взели. Седни, преди да си се строполил на пода.

Предложението му се стори разумно. Като стъпваше внимателно, Ник бавно се наведе и се отпусна на един стол.

Зак отстъпи крачка назад и внимателно го огледа. Фреди беше свършила добра работа, но брат му все още изглеждаше като смачкана боксова круша.

— Здравата те е обработил.

— Аха, приложи някои хватки.

— Хайде да свалим тоя парцал от гърба ти и да видим какво има отдолу.

— Изобщо не ми се гледа какво има отдолу. — Но не събра достатъчно енергия да се противопостави, когато брат му започна да отлепва скъсания плат. Зак изруга бавно и злобно, с което потвърди най-лошите му опасения. — Толкова ли е зле?

— Да, здравата те е смлял. Да му се не види, Ник, беше ли необходимо да си търсиш белята?

— Не се наложи да ходя далеч, нали? — Чак сега вдигна поглед и студено посрещна очите на Зак. — Отдавна трябваше да го направя.

— Намира ли ти се още от онзи мехлем?

— Може да е останало малко. Виж в чекмеджето под мивката.

Зак намери мехлема и се върна да довърши онова, което бе започнала Фреди.

— Утре ще си много по-зле.

— Точно това се надявах да чуя. Имаш ли цигари? В суматохата загубих моите.

Зак извади цигара, запали я и я постави в подутите пръсти на Ник.

— Надявам се, че и той изглежда като теб.

— О, много по зле. — Усмихна се накриво и устата веднага го заболя. — Напълно се скапа.

— Е, и това е нещо. Само не разбирам откъде намери сили да се скараш с Фреди.

— Не съм се карал. Просто й казах да си върви. Не биваше да става свидетел на тази истории. И изобщо на подобни неща.

— Може и така да е. Струва ми се обаче, че та има право сама да реши на какво иска да присъства и на какво не.

Тя вече не съмняваше. След два дни окончателно се убеди, че Ник не искаше да я види. Когато за пореден път си тръгна от бара, без да успее да го види, реши, че още си лижеше раните.

И все пак не бе очаквала, че ще се изправи пред заключена врата. Единствената утеха бе, че според Зак, Ник се лекуваше.

Омръзна и непрекъснато да се тревожи за него. И тъй като не можеше да става дума за работа, докато ръцете му не оздравеят, тя си намери други занимания, с които да си уплътни времето.

Приятно ѝ беше да носи играчки на децата на Мария в центъра за малтретирани жени. Майка им още изглеждаше нервна и напрегната, но те бързо се възстановяваха. Най-хубавият ден за Фреди настъпи, когато тъжният и напласен Карло за пръв път ѝ се усмихна.

Децата имаха нужда от време. От време и много грижи. *А от какво има нужда Ник?* — мислеше тя. Очевидно не и от Фреди Кимбъл. Поне засега. Ето защо тя щеше да му осигури спокойствието, за което настояваше. Но в едни момент щеше да ѝ писне да го чака.

Любовта се оказа сложно нещо — размишляваше тя, загледана в тротоара. Когато напусна дома си и пристигна в Ню Йорк, всичко изглеждаше толкова просто. Всичките ѝ мечти постепенно се сбъднаха.

А сега животът я се съсипваше, заради някакъв проблем от миналото на Ник.

Въздъхна и отключи металната входна врата на своята сграда. Нещо я удари отзад и тя залитна. За малко щеше да падне, но някаква ръка навреме я хвана.

— Продължавай напред — заповяда и приглушен мъжки глас. — И нито звук! Сещаш ли се какво е това? Нож. Нали не искаш да го използвам?

Спокойно, заповяда си Фреди. Само да не се паникьосам. Нищо не може да ми се случи посред бял ден.

— В чантата си имам пари. Вземи ги, ако искаш.

— По-късно и за това ще поговорим. Отвори асансьора.

Тя се задърпа отчаяно при мисълта, че ще бъде затворена с нападателя си в тясната кабина. Но не посмя да извика, тъй като той я одраска леко с острието на ножа.

— Отвори асансьора или направо тук ще те накълцам. Подчини се, опитвайки се да запази самообладание, въпреки че цялата трепереше от ужас. Чак в асансьора го видя.

Изпито лице, изцъклен поглед. Мъжът, когото Ник беше нарекъл Джак.

— Познавам те. Ти си приятел на Ник. — Произнесе го спокойно. — Бях с него онази вечер, когато той ти даде пари. Ако искаш, мога още да ти дам.

— Не. Искам още нещо, освен парите. — Прокара тъпата страна на острието по бузата ѝ. Въпрос на чест, маце.

— Не разбирам. — Безумната идея да се отскубне от него и да избяга с писъци, когато стигнат етажа ѝ, угасна, когато той изви ръката ѝ зад гърба.

— Нито звук — предупреди я той. — Отиваме право в апартамента ти. Зная кой е. Проследих къде светваш лампата като се прибиращ. Сега отключи вратата.

— Ник не би искал да ме нараниш.

— Много жалко за Ник тогава. Маце, гледай да извадиш от чантичката си само ключовете. Иначе ще останеш да лежиш тук в локва кръв.

Тя се подчини с нарочно забавени движения. Надяваше се, че ако достатъчно дълго останат в коридора, все някой щеше да ги види. И да ѝ помогне.

— Побързай. — Джак ѝ изви ръката и тя изплака от болка. Когато и последната ключалка беше отворена, той я блъсна вътре. Фреди забеляза, че той се потеше обилно.

— Е, сега вече сме само двамата. — Блъсна я в едно кресло. — Ник не биваше да застава срещу Рийс. Никой не може безнаказано да напусне бандата.

— Значи Рийс те изпраща. — В главата ѝ проблесна нова искрица надежда. — Джак, не го прави. Той просто те използва.

— Рийс ми е приятел и брат. — Очите му просветнаха безумно. — Някои забравиха колко силни бяхме преди. Но не и Рийс. Само той остана верен на идеята.

Ако страхът не я стискаше с костеливите си пръсти за гърлото, Фреди сигурно щеше да се засмее — толкова бе жалък.

— Ако ме нараниш, ти ще плащаш, а не Рийс.

— Това си е мой проблем. Събличай се.

В очите ѝ се появи ужас. Джак го забеляза и доволно се ухили. Идеше му да литне от радост. С парите, които му даде Рийс, си бе купил солидна доза кокаин.

— Първо ще се позабавляваме. Събличай се, маце. Ник пак си е намерил готино парче.

Фреди си помисли, че ще я изнасили. Колкото и да бе отвратително, щеше да го преживее. Но нещо и подсказваше, че Джак нямаше намерение да я остави жива. Първо щеше да я изнасили, а след това — да я убие. И в двата случая щеше да изпита удоволствие.

— Моля те, не ме наранявай. — Нарочно показа, че се страхува. Това щеше да приспи вниманието му.

— Нищо няма да ти се случи, ако правиш, каквото ти казвам. — Облиза устните си. — Стани и се събличай, иначе ще те порежа.

— Не ме наранявай — отново помоли тя. Тялото ѝ се стегна. Призова на помощ целия си късмет. Ако сега не успее, няма да има втора възможност. — Ще направя всичко, което искаш. Всичко.

— Не се и съмнявам. А сега ставай.

Той размаха ножа и се ухили. Фреди погледна към вратата на спалнята и нарочно се ококори изненадано. Джак прояви достатъчно глупост, за да проследи погледа ѝ.

Тогава тя скочи напред.

Между пръстите си беше стиснала като ками ключовете, които той не се сети да ѝ отнеме. Без да изпитва нито за момент колебание или съжаление, насочи ги право към очите му.

Той изпищя. Никога не бе чувала мъж да пищя така — с обезумял и тънък глас. Джак закри очите си с ръка и размаха ножа напосоки. Като вложи в удара цялата си сила, Фреди стовари върху главата му скъпоценната лампа в стил „ар деко“.

Той се олюля и ножът издрънча на пода. В течение на няколко секунди тя го наблюдаваше, дишайки тежко. Като насън вдигна телефона.

— Чичо Алекс? Имам нужда от помощ.

Фреди не припадна, въпреки че се страхуваше да не направи точно това. Последва указанията на Алекс и веднага излезе от апартамента. Когато пристигна първата полицейска кола, тя стоеше до бордюра и се олюляваше.

Алекс пристигна след трийсет секунди.

— Добре ли си? Нали нищо ти няма? — Прегърна я силно. В очите на опитния полицай се появиха сълзи, когато зарови глава в косата ѝ. — Направи ли ти нещо, детето ми?

— Не. Нищо ми няма. Само ми се гади.

— Седни, миличка. Ето, ела тук. — Внимателно я настани на стъпалата пред блока. — Отпусни си главата между коленете. Точно така. Умното ми момиче. Сега бавно си поеми дъх. Качете се горе — рязко нареди Алекс на униформените полицаи, — и изкарайте онзи боклук от апартамента на племенницата ми. Можете да му предявите

обвинение за нападение с опит за изнасилване и убийство. Внимателно свалете пръстовите отпечатъци от ножа и го премерете. Ако не отговаря на нормите; и него му пишете в сметката.

— Каза, че Рийс го е накарал — безизразно обясни Фреди.

— Не се притеснявай. И за него ще се погрижим. Сега ще те заведа в болницата. Не искам да оставаш тук сама.

— Няма нужда от лекар. — Отново вдигна поглед към него. Пристъпите на гадене бяха отминали, но продължаваше да усеща главата си странно лека. Погледна пръстите си, с които преди малко бе оправила блузата си и неразбиращо се вторачи в лепкавата червена течност.

В следващия миг отново се оказа в прегръдките на Алекс.

— Отиваме в болницата — решително заяви той.

— Не, моля те. Раната не е дълбока. Усещам само леко парене и вече не кърви. Само трябва да се превърже.

В момента той бе готов да удовлетвори всяко нейно желание. Още я държеше в прегръдките си, когато двама от неговите хора изведоха накуцващия и окървавен Джак.

Алекс не можеше да я пусне отново да се върне горе, да остане сама със спомените си на местопрестъплението.

— Добре, миличка. Барът не е далеч. Предлагам да отидем там и да погледнем раната. Ако преценя, че имаш нужда от медицинска помощ, без повече да спориш, ще те закарам в спешното отделение.

— Съгласна съм. — Фреди отпусна глава на рамото му. В момента искаше само да се наспи.

— Това нищожество има нужда от лекар — обади се единият от полицаите. — Много е зле.

— Тогава нека го види лекар. Искам да е в добра форма, когато го прибера в ареста.

Единственото, което Фреди запомни от краткото пътуване до „Спускай платната“, бе успокояващият глас на Алекс. Спомни си как Наташа я люлееше на ръце, когато като дете беше болна от шарка.

— Нищо не успя да ми направи, чичо Алекс.

— Да, миличка, ти си се справила великолепно. Сега аз ще поема нещата в свои ръце.

Рио извика ужасен, когато Алекс я внесе в кухнята.

— Сложи я да седне. Ето тука. Кой е наранил детето ми? Кой е наранил любимата ми кукличка? Ник! — изрева той, още преди Алекс и Фреди да му отговорят. — Веднага си довлечи задника тук! Бързо! — Движейки се като булдозер, отвори вратата към бара. — Мълдун, донеси от най-хубавото бренди! Пронто! Седни по-удобно, мила — обърна се той към Фреди с глас, който внезапно стана потих с няколко децибела и мек като коприна.

— Нищо ми няма, Рио. Наистина. — Вече напълно успокоена, тя завъртя глава в широката лапа, която той бе поставил на бузата ѝ.

— Раната изглежда съвсем повърхностна — с облекчение въздъхна Алекс. Беше очаквал най-лошото, преди да издърпа блузата нагоре, за да я види раната. — Сега ще я превържем.

— Да му се не види, какъв е този шум? — Очевидно раздражен от крясъците на Рио, Зак влезе в кухнята с бутилка бренди в ръка. Само един поглед бе достатъчен, за да се втурне напред. Също като Алекс, и той се наведе над Фреди.

— Отдръпнете се, за да и осигурим достатъчно въздух. От вас детето не може да диша спокойно. — Макар и разтърсен от гледката, Рио не загуби самообладание, а бързо грабна бутилката и наля солидна доза бренди в една чаша. — Ето, Фреди, изпий това.

Тя се подчини и в същия момент на стълбите накуцвайки се появи Ник. Очите му вече се бяха отворили, но синините на лицето му грееха с всички цветове на дъгата.

Когато я видя, кръвта се оттегли от лицето му.

— Какво се е случило? Фред, да не си катастрофирала? Ранена ли си?

Бързо я хвана за свободната ръка и толкова силно я стисна, че за малко да я счупи.

— Нека първо си поеме дъх — нареди Алекс. — Пийни още от брендито, Фреди. И дишай дълбоко.

— Нищо ми няма. — Силният алкохол разпръсна мъглата от съзнанието ѝ и тя внезапно започна да трепери.

— Това да не е кръв? — Ник с ужас се вторачи в червеното петно на блузата ѝ. — За Бога, направете нещо, кръвта и изтича!

— Сега ще се заемем с това. — Алекс взе антисептичната паста от Рио и внимателно я нанесе върху раната. — Ела да те закарам у нас,

Фреди. Когато се почувстваш по-добре, искам да ми продиктуваш показанията си.

— Мога и сега да го направя. Колкото по-бързо свърши, толкова по-добре.

— За какви показания говорите? Да не са те ограбили? — обади се Ник. — Да му се не види, Фред, колко пъти съм тя казвал да внимаваш!

— Не е ограбена — бързо го прекъсна Алекс. — Твоето старо приятелче Джак не е искало само парите ѝ.

В следващия момент Алекс горчиво съжали за думите си. Ник пребледня като смъртник, веднага пусна ръката ѝ и отстъпи назад.

— Джак, значи. — Когато гневът измести първоначалния шок, очите му се превърнаха в две ледени зелени цепки. — Къде е?

— В ареста. Или по-точно там е онова, което е останало от него. — Алекс нежно погали Фреди по главата, след което извали бележник и веднага придоби професионален вид. — Разкажи ми какво се случи от самото начало. Всичко, което си спомняш.

— Прибирах се вкъщи... — започна тя.

Ник я слушаше. В гърлото му бе заседнала горчива буца. Чувстваше се безсилен и това още повече го смазваше. Всичко беше заради него, мислеше той. Всичко. Всеки един ужасен миг, който Фреди бе преживяла, се дължеше на него. В желанието ся да разчисти старите сметки, той бе рискувал живота ѝ.

— И тогава ти се обадох — завърши тя. — Той беше целият а кръв. А очите му... — не довърши изречението и преглътна мъчително.

— Оттук нататък аз ще се погрижа да си получи заслуженото — успокой я Алекс. — И искам да не мислиш повече за него. Ще мина през апартамента да ти донеса някои неща. Засега можеш да останеш у нас.

— Много ти благодаря, но предпочитам да се прибера. — Хвана го за ръката, преди да е възразил. — Не мога цял живот да се страхувам от собствената си къща, чичо Алекс. Той ме нападна, защото не внимавах достатъчно. Повече няма да се повтори.

— Инат като магаре. — Той я целуна нежно. — Ако внезапно си промениш мнението, достатъчно е да завъртиш един телефон. — Алекс се изправи и погледна тримата мъже, които стояха наоколо. —

Грижете се за нея. А аз отивам в участъка да видим какво ще правим с онзи боклук. — Сложи ръка на рамото на Ник — това беше неговото безмълвно извинение. — Накарай я да си почине. Теб поне ще те послуша.

Когато той си тръгна, Фреди усети загрижения поглед на тримата мъже.

— Престанете да ме гледате така, нищо ми няма.

Ник нищо не каза, просто се приближи и я вдигна от стола.

— Не е необходимо да ме носиш на ръце, мога да ходя.

— Млъкни. Ще я занеса горе. Веднага трябва да си легне.

— Мога да си легна и в къщи.

Без да ѝ обръща внимание, той я понесе нагоре по стълбите.

— Нали не ме искаше? — Като достоен завършек на ужасния ден, от очите ѝ захапаха горещи сълзи. — Да не мислиш, че не разбирам, когато ми кажат да се махам?

— Оставаш тук. — Ник я занесе направо в спалнята. — Ще си почиваш, докато лицето ти не придобие човешки цвят.

— Не искам да оставам при теб.

Примигна и се олюля от внезапна болка в сърцето. Ала за нищо не можеше да я вини.

— Не се притеснявай, няма да стоя при теб. — гласът му беше тих и отчужден. — Не ми се сърди за това, което се случи, Фред. Моля те.

Зави я със смачканата покривка, без дори да ѝ свали обувките.

— Слизам долу. — Отстъпи крачка назад и пхна ръце в джобовете си. — Искаш ли нещо? Да се обадя ли на Рейчъл или на някой от вашите?

— Не. — Фреди затвори очи. Сега, когато беше в хоризонтално положение, не беше сигурна дали е в състояние да се изправи. — Нищо не искам.

— Опитай се да поспиш. — Ник спусна щорите и стаята потъна в мек полумрак. — Ако се сетиш за нещо, просто извикай. Ние всички ще бъдем долу, в бара.

Тя нищо не каза и не отвори очи. Искаше само той да излезе. Мечтаеше за това. Не отвори очи дори когато чу тихото изщракване на вратата след него.

За разлика от Алекс, Ник не ѝ предложи обич и съчувствие, нито прояви силна загриженост като Рио и Зак. Сигурно беше много ядосан, дори бесен, при мисълта за това, което за малко да ѝ се случи. Знаеше, че не му е безразлично какво става с нея. Познаваха се от толкова дълго време, че бе невъзможно да остане равнодушен.

Но не я прегърна. А тя така отчаяно се нуждаеше от това.

И не беше сигурна дали изобщо някога щеше отново да я докосне.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

За свое учудване, Фреди веднага заспа. И се събуди в полутъмното помещение, все още капнала от умора. За добро или за зло, веднага си спомни какво се бе случило и как се бе озовала посред бял ден в леглото на Ник. При това сама.

Простена тихо, когато превръзката на раната ѝ се размести и отметна завивките. Беше много жадна. А от брентито, което ѝ бяха дали да изпие, главата ѝ беше омекнала като памук.

Отиде в кухнята и си наля чаша вода от чешмата. Жадно я изпи. Стори ѝ се странно, че краката и продължаваха да треперят и се чувстваше отпаднала. Изведнъж си спомни, че от сутринта нищо не бе яла, а и на закуска бе хапнала съвсем малко.

Без да храни излишни надежди, отвори хладилника на Ник. Имаше избор между парче шоколад и ябълка. Тъй като беше прегладняла, взе и двете. Тъкмо си наливаше следващата чаша вода, когато се появи Ник. Носеше табла с храна.

Сърцето му се обърна, когато я видя, застанала в кухнята — беше толкова малка, така нежна. И веднага си спомни какво можеше да ѝ се случи. Заради него. За да не се издаде, каза с преднамерено равнодушен тон.

— Станала си, значи.

— Очевидно. — Тя говореше също така равнодушно и отчуждено.

— Рио предположим, че може да си гладна. — Остави подноса на масата и забеляза: — Вече не си толкова бледа.

— Чувствам се добре.

— Как не.

— Казах, че се чувствам добре. От нас двамата ти имаш вид на прегазен от камион.

— Аз сам си търсех белята — хладно напомни той. За разлика от теб. И двамата знаем кой е виновен за всичко, което се случи.

— Да. Рийс.

Опитвайки се да запази спокойствие, той извади цигара.

— Рийс никога не би се захванал с теб, ако не бях аз. А освен това Джак нямаше да знае къде да те търси, ако не те беше видял с мен.

Тя изчака да се успокои, преди да отговори.

— Ако правилно съм те разбрала, всичко се върти около теб. Според твоята изкривена логика, заплашиха ме с нож и се опитаха да ме изнасилват, само защото една вечер съм се разхождала с теб по улицата.

Нож. Изнасилване. Кръвта му се смрази.

— В логиката ми няма нищо криво. Рийс искаше да ми го върне и намери начин. Нищо не мога да направя, след като Алекс...

— Да направиш ли? — прекъсна го тя. — Какво смяташе пак да направиш, Ник? Още веднъж да пребиеш Рийс яли този път щеше да се нахвърлиш върху Джак? Наистина ли смяташ, че това е правилното решение на проблемите?

— Не, не го намирам за правилно. — Точно това беше най-лошото. Нищо не можеше да направи, за да промени това, което вече се бе случило. Само можеше да предотврати това, което можеше да се случи следващия път.

Смачка цигарата, тъй като не му се пушеше.

— Въпреки всичко ние с теб трябва да уредим някои неща. Когато се справиш достатъчно, смятам, че трябва да си работиш вкъщи. Аз ще ти изпращам нотите.

— Какво означава това?

— Това, което казах. Стигнахме до онази точка в нашата съвместна работа, когато е много по-разумно — дори по-продуктивно — да работим отделно. — Очите му решително се впиха в нейните. — И не искам повече да идваш тук.

— Разбирам — Фреди събра цялата си гордост — единственото, което ѝ бе останало, — не ме искаш нито в професионален, нито в личен план.

— Точно това имах предвид. Съжалявам.

— Нима? Колко мило: Съжалявам, Фред, но аз бях дотук. — Нахвърли се върху него. — А аз те обичам, откакто се помня.

— Аз също те обичам, но така е по-добре и за двама ни.

— *Аз също те обичам* — повтори тя и го сграбчи за ризата. — Как смееш да ми излизаш с тези банални приказки, когато ти казвам, че те обичам?

Много бавно, но и много твърдо той се освободи от ръцете ѝ.

— Постепенно стигнах до извода, че съм допуснал грешка. И сега искам да я поправам. Доколкото разбирам, ти бъркаш чувствата със секса.

За обща изненада Фреди го зашлеви по лицето, като вложи в удара цялата си сила. И двамата замряха. Чуваше се само нейното неравно дишане. След това тя избухна и вече не можеше да спре.

— Значи мислиш, че става дума за секс? Че това, което се случи между нас, бяха само цветни фойерверки? По дяволите, не си прав, И ти много добре го знаеш. Мюзикълът бе единственият начин да стигна до теб. Не можах да измисля нищо по-добро. За мен това беше много важно. Много. Бях планирала всяка своя стъпка, за да те накарам да ме забележиш. Всичко вървеше идеално, докато не...

— Планирала? — Ник беше потресен. — Ти пристигна в Ню Йорк, убеди ме да работим заедно, накара ме да те отведа в леглото. И всичко това е част от някакъв грандиозен план?

Фреди понечи да му обясни и се отказа. Казаното от него прозвуча толкова студено, толкова пресметливо. Ала тя не го виждаше така. Не и когато го правиш от любов.

— Всичко бях обмислила — започна тя.

— О, не се и съмнявам. — Най-последно бе получил възможност да излее гнева си и да оправдае решението си. — Обзалагам се, че всичко предварително е било пресметнато в малката ти умна главичка. Поискала си нещо и си направила всичко възможно, за да го получиш.

— Да. Точно така беше. — Седна, тъй като краката ѝ се подкосиха от срам. — Исках ти да ме обикнеш.

— И каква е останалата част от плана, Фред? Да ме подмамиш да се ожения за теб, да създам семейство в бяла спретната къщурка?

— Не. Никога не бих те подмамила.

— Е, наричала си го другояче, но това беше целта, нали?

— Приблизително — прошепна тя.

— Сега започвам да разбирам — изръмжа той и започна да се мята из кухнята. — *„Списък със задачите на Фреди. Първо, заминаване за Ню Йорк. Второ, да работя с Ник. Да спя с Ник. Да се*

омъжа за Ник. *Да създам семейство.*“ Идеално семейство — язвително допълни той и тя се сви от неудобство. — Всичко трябваше да е идеално, нали? Винаги си държала всичко около тебе да е чисто и подредено. Съжалявам, че ще те разочаровам. Предложението ти се отхвърля.

— Това вече ми е напълно ясно. — Опита се да стане, но той я блъсна обратно на стола.

— Мислеше, че е лесно, нали? А сега искам да погледнеш — и то много внимателно — какво си искала да уловиш в мрежата си. Между мен и онзи, който те е заплашил с ножа, има не повече от две крачки разстояние. Зная, че е така. И цялото семейство го знае — същото семейство, на което разчиташ да те подкрепи в безумните ти фантазии. Какво си въобразяваш, Фред? Че съм като всички останали Станисласки?

— А защо да не мисля така? — сопна му се тя. Чувстваше се толкова унижена, че ѝ идеше да се разплаче. — Защо ти да не си като останалите?

— Защото здраво съм стъпил на земята, а ти — не. Мислиш ли, че има много хора като тях? Критериите ти са много завишени.

— В това няма нищо лошо.

— За тях, да. Както и за малцина други. Това ли се въртеше в главата ти, когато бяхме у О'Хърли? *„Ето още едно голямо щастливо семейство.“*

Тя гордо вдигна брадичка.

— Това само потвърждава моята теза. И би трябвало да сработи.

— Да, но не се отнася за мене. — Ник стовари ръце върху масата. — Погледни ме още веднъж, Фред. Това, което се случи през последните дни — това е моят свят. В него има пребити жени, уплашени деца, пиянски побоища по баровете. Мъже, които намират удоволствие в изнасилването. И ти искаш да създадеш семейство от всичко това? Трябва да те освидетелстват.

— Ник, ти не си виновен за това, което се е случило с Мария. Или с мен.

— Нима? — Устните му се извиха в подигравателна усмивка. — А къде е свързващата нишка? Аз съм тази нишка. Може и да съм се измъкнал от този свят — горчиво каза той, — но само благодарение на семейството. Как мислиш, че ще реагират, ако разберат, че спя с теб?

— Не ставай смешен. Всички те обичат.

— Да бе, как не. А аз наистина съм им задължен. Мислиш ли, че е редно да им се отблагодарява като те влача по баровете? Да не съм луд, че да мисля за брак и деца. Деца, за Бога! Та аз дори не зная кой е баща ми. Но много добре зная кой съм аз и не искам повече да си затварям очите пред този факт. Ти не ми си безразлична — вярно е. И точно затова не искам да те замесвам в цялата тази гадост.

— Значи не съм ти безразлична — бавно повтори тя, — и точно затова искаш да скъсаме, така ли?

— Абсолютно точно си ме разбрала. Явно съм си загубил ума да допусна нещата да стигнат толкова далеч. За малко да... — Замълча, тъй като си спомни, че само преди няколко дни за малко да ѝ се обясни в любов. — Вярно е, че ми въздействаш и временно бях изпуснал нещата от контрол. Но дотук. Заради семейството трябва да забравим всичко, което ни се случи.

— Да забравим, значи?

— Да, окончателно и безвъзвратно. Нямам намерение да рискувам втори път да те наранят, както не искам да навреда и на останалите. Нямам никого, освен тях. Това са единствените хора, които ме искат и се интересуват от мен.

— Горкият Ник — каза тя с леден глас. — Горкото нещастно и нежелано момче. Наистина ли си въобразяваш, че си единственият, който се е чувствал сам и изоставен? Е, крайно време е да свикнеш с мисълта, че и други, са го преживели. Например аз.

— Не знаеш какво говориш.

— Напротив, майка ми никога не ме е искала.

— Глупости. Наташа изобщо не.

— Нямам предвид мама. Говоря за биологичната си майка.

Той се сепна. Беше забравил за първия брак на Спенс.

— Тя е починала, когато си била съвсем малка, почти бебе. Няма как да знаеш какво е изпитвала към теб.

— Лъжеш се. Зная точно какво е изпитвала. — В тона ѝ нямаше и следа от горчивина. Точно това го потресе най-силно. Изобщо липсваше чувство. — Татко много искаше да ми го спести. И сигурно даже не подозира, че съм го чувала какво говори със сестра си. Или с мама. За нея аз съм била неволна грешка, за която е искала да забрави. Изоставила ме е, когато съм била още бебе, без изобщо да се замисли.

Във вените ми тече нейната кръв. Същата студена, коравосърдечна кръв. Но аз свикнах да живея с нея и да я преодолявам.

Ник не знаеше, че тя крие в себе си толкова много болка, всички тези съмнения.

— Извинявай. Не знаех. Никой никога не я споменава. — Искаше му се да я прегърне, да я утеши, да прогони тази така неестествена и нехарактерна за нея скованост. Но не посмя. — Това обаче нищо не променя.

— Вярно е, нищо не променя. Защото ти не би допуснал нещо да се промени. — Фреди се разплака, но повече от яд, отколкото от мъка. — Знаеше, че съм влюбена в теб. Както и че съм готова на всички възможни компромиси, само и само ти да си щастлив. Но ти никога не правиш компромиси, Ник Лебек.

— В момента си прекалено разстроена, за да обсъждаме този въпрос. Отивам да ти поръчам такси.

— Не искам никакво такси — нахвърли се върху него тя. — Никъде няма да ме изпращаш. Аз сама ще си тръгна, когато съм готова. Мога да се грижа за себе си. Днес го доказах нали? Нямам нужда от теб.

Остави думите да увиснат във въздуха и затвори очи. Когато отново ги отвори, в тях имаше повече гняв, отколкото мъка.

— Нямам нужда от теб. Какво облекчение. Мога да живея и без теб, Никълъс, така че не се притеснявай, че ще те досаждам. Помислих си, че би могъл да ме обикнеш. Лъгала съм се.

Пое си дъх и събра нови сили.

— Грешката е само моя. Ти не си способен да обичаш. Искан от теб толкова малко. Толкова унижително малко, че чак се срамувам от себе ся.

Преди да се е усетил, Ник протегна ръка.

— Фред.

— Не; остави ме да довърша. Нито веднъж не ми каза, че ме обичаш, както и нито веднъж не ми го показа, освен в леглото. А това не е достатъчно. Нито една нежна дума. Нито една. Можеше поне да се насилиш и да се престориш — поне веднъж, — че ме намираш хубава. Никакви цветя, никаква музика — освен ако не го правиш заради останалите. Нито веднъж не си ме поканил на вечеря на свещи, освен, ако аз самата не се погрижа да ги осигуря. Аз те ухажвах, а не ти мен.

Затова съм толкова патетична. От самото начало бях готова да се задоволя с трохите на твоето внимание. И точно това получих.

— Не беше така. — Той бе ужасен от нейните разсъждения. — Винаги съм те мислил за много красива.

— Е, кой сега се изразява патетично? — сръза го тя.

— Ако не съм се сетил за романтика, то е само защото нещата толкова бързо се объркаха. — Това беше лъжа и той го знаеше. И все пак не разбираше защо изпитваше потребност да се оправдава, защо изпитваше паника пред ледения ѝ, лишен от всякакво чувство поглед, когато той се опита да я отпрати. — Не мога да ти дам това, което искаш.

— Вече го разбрах. Без теб ще ми е много по-добре. Това също е самата истина. Тогава да направим това, което предлагаш. Просто да забравим.

Ник постави ръка на рамото ѝ, когато тя се обърна към вратата.

— Фред, чакай малко.

— Не ме докосвай — произнесе тя с толкова нисък и яростен глас, че пръстите му сами се отдръпнаха. — С мюзикъла свършват нашите отношения. Само ще си разменяме любезни забележки пред семейството. През останалото време изобщо не желая да те виждам.

— Да му се не види, ти живееш само на три преки оттук — извика той след нея.

— Това лесно може да се промени.

— Значи все пак ще се прибереш у дома при мама и татко?

Погледна го унищожително през рамо.

— Хич не се надявай.

Ник реши да се напие. Ето един лесен начин да избяга от проблемите. При това на никого нямаше да навреди, освен на себе си. Но така и не събра сили да го направи.

През нощта на няколко пъти стана от леглото, тъй като не можеше да заспи. Призори седна пред пианото, но всичко, което написа му звучеше кухо и безлично, лишено от съдържание.

Беше постъпил правилно, утешаваше се той. Тогава защо беше толкова нещастен?

Тя нямаше право да го напада. Особено след като сама си призна, че всичките ѝ действия, откакто бе пристигнала в Ню Йорк, са следвали предварително съставен план. При това положение той беше

жертвата. Освен това бе направил всичко възможно, за да я предпази от неприятности.

Кой нормален човек би си представил Ник Лебек женен и с деца. Изсумтя презрително и неволно рухна на един стол, тъй като внезапно го осени, че всъщност идеята бе твърде съблазнителна.

Налудничавя, но привлекателна. Да има свое собствено семейство, жена, която го обича. Боже, какво безумие!

Безумие или не, вече нямаше надежда да го сполети. Жената, която вчера си тръгна отук не го обичаше. Изпитваше към него само напълно заслужено отвращение.

„Доста усилия положи, докато докараш нещата дотук, нали, Лебек? Нещастен кретен.“

А можеше да успее. Всичко беше толкова просто, а сега свърши. Съдбата му бе подарила шанс да обича и да бъде обичан, да създаде семейство с единствената жена, на която държеше.

Как можа да бъде толкова глупав, толкова сляп? Никога не е имало друга, освен нея. Тя беше първият човек, с когото искаше да сподели добрите новини. А когато бе нещастен, достатъчно бе да чуе гласа ѝ по телефона и всичко отново беше наред.

Приятелство, Точно това го бе изплашило — да не загуби приятелството ѝ. Веднага, щом усети, че изпитва нещо повече, той се опита да не му обръща внимание, да го отрече. Беше използвал всички извинения, за да не си признае основното.

А то бе, че не я заслужаваше.

Дори когато отношенията им се промениха, той си имаше едно на ум. Фред беше права. Никога не ѝ бе казвал нежни думи. Нито се бе постарал да я ухажда.

А ето, че сега я загуби.

Отпусна се назад и затвори очи. Тя наистина щеше да е по-добре без него. Сигурен беше. Поне досега.

На вратата се почука и той целият подскочи. Веднага си помисли, че тя се връща.

Радостта изчезна от лицето му, когато отвори и видя пред себе си Рейчъл.

— Ама че посрещане.

— Извинявай. — Неловко я целуна по бузата. — Тъкмо смятах — Нищо. Какво правиш?

— Дойдох да те видя. Имам два часа до заседанието в съда. — Рейчъл седна и с жест го подкани да седне. — Ник, искам да поговорим.

Говореше със съдийския си тон и той веднага застана нащрек.

— Какъв е проблемът?

— Предполагам, че ти си проблемът. Седни. — Когато той седна, тя постави ръката си върху неговата. — Обичам те.

— Да, зная. Е, и?

— Просто исках да ти го кажа, за да мога да премина към следващото изречение. Ти си абсолютен кретен. — Ръката, която само преди миг така нежно бе покрила неговата, изведнъж се сви в юмрук и се стовари върху рамото му. — Тъп, ненормален, себичен и сляп глупак. С една дума — мъж.

— За какво става въпрос? — попита през зъби Ник, тъй като тя неволно бе улучила една от раните, нанесени от юмруците на Рийс. Така му се падаше — Нека боли.

— Вчера бях при Фреди. Тя не искаше, но ние всички заедно нахлухме при нея.

— О, така ли? — Въздъхна предпазливо. — Е, как е тя?

— Що се отнася до нападението, ще се оправи. А що се отнася до твоето поведение — чувства се обидена и унижена.

— Чакай малко. Изобщо не съм я обиждал.

— Възражението се отхвърля. Успях да измъкна от нея почти цялата история. Не стига, че си й разбил сърцето, което само по себе си е отвратително, но на всичкото отгоре си объркал собствения си живот. А за това вече се изисква голям талант.

Защитният механизъм в главата на Ник изщрака, преди да успее да го спре.

— Виж какво, наистина няколко пъти спяхме медно. После разбрах, че съм сбъркал и ударих спирачките.

— Не ме обиждай. Ник — хладно каза Рейчъл. — Освен това обиждаш и Фреди, и себе си.

Той затвори очи и мислено се наруга. Да вървят по дяволите и инстинктът за самосъхранение, и тъпата му гордост. Само му блокират пътя.

— Рейчъл, обичам я. Но не подозирах колко е сериозно, преди тя да си тръгне.

Колкото и да бе трудно, тя не му показва нито разбирането, нито съчувствието, което изпитваше.

— Поне направи ли си труда да признаеш, че я обичаш?

— Не и по начина, който тя очакваше. Точно това е едно от нещата, които оплесках.

— И аз така разбрах.

— Разбираш ли, не бях подготвен за чувствата си. — Стана и започна да крачи из стаята. — А тя всичко била планирала предварително. Стъпка по стъпка.

— А на теб това ти се стори оскърбително — допълни Рейчъл. — Което още веднъж показва колко си глупав. Всеки интелигентен мъж щеше да приеме като комплимент факта, че е харесван и желан от една прекрасна жена.

— Това ме преобърна, разбираш ли? Обърна ме наопаки. Изведнъж ми се стовари на главата като чувал с камъни. Не съм и подозирал, че съм способен на подобни чувства.

— И за да ѝ ги покажеш, взе, че я изхвърли.

— Тя сама си отиде.

— Искаш ли да се отдалечи още повече? Точно това смята да направи. И ако още веднъж посмееш да кажеш, че не си достатъчно добър за нея и не можеш да я направиш щастлива, следващия път наистина ще те ударя. В теб е останало съвсем малко от онова момче, с което се запознах преди години, Ник. И то най-доброто.

Колко искаше да ѝ повярва. Повече от десет години се бе старал да ѝ го докаже.

— Не съм сигурен, че мога да ѝ дам онова, което иска.

— Тогава не го прави — безмилостно го срязва Рейчъл. — Фреди ще го преживее. Вече не са ѝ останали сълзи, а е изразходвала и по-голямата част от гнева си. Жената, която оставих преди малко, напълно контролираше чувствата си и твърдо бе решила да те забрави.

— Искам да се върне. — Тази мисъл вече не му изглеждаше толкова ужасна. Дори му се стори единственото правилно решение. — Искам да я върна.

— Тогава се захващай за работа, приятел. — Рейчъл стана, прегърна го през раменете и бързо го целуна по бузата. — Залагам цялото си състояние, че ще успееш, Лебек.

Ала самият Ник не би заложил на себе си. Натовари чантите на ръчна количка и я подкара към блока на Фреди. Доста ще трябва да се постараете, за да вмести цяло едно пропуснато ухажване в сцената на балкона.

Погледна към петия етаж на сградата и тръгна към пожарната стълба.

— Закъде си се запътил, Лебек?

Възрастен полицаи, стар познайник на Ник, се приближи като потупваше с палка по дланта си.

— Как си, полицаи Муни?

Опитният поглед на ченгето веднага се прикова подозрително към чантите.

— Попитах, къде си се запътил?

— Имам нужда от помощта ти, Муни.

— Така ли? Защо не каза веднага?

— Виждаш ли онзи прозорец? — Ник посочи и изчака, докато възрастният човек го види добре. — Там живее жената, която обичам.

— Там живее племенницата на капитан Станисласки. Момичето вече си имаше достатъчно неприятности.

— Да, зная. Точно нея обичам. В момента ми е малко сърдита.

— Нищо чудно.

— Малко оплесках нещата и сега искам да ги поправам. Виж, тя няма да ме пусне през предната врата.

— Да не мислиш, че ще ти разреши да се катериш по прозорците на дамата?

Ник отмести чантите.

— Муни, откога ме познаваш?

— Прекалено дълго, бих казал. — Но вече се усмихваше под мустак. — Я разкажи, какво си наумил?

И когато Ник му разказа, Муни се ухили доволно.

— Знаеш ли какво ще направя, след като съм те наблюдавал как растеш и пред очите ми се превърна от сополиво хулиганче в почтен гражданин? Ще остана тук, долу и ще ти дам възможност да изнесеш най-доброто си представление. Ако дамата не склони да те приеме, можеш да се върнеш при мен.

— Значи се разбрахме. Слушай, това може да ми отнеме известно време. Тя е голям инат.

— Те всички са такива. Хайде момче, дерзай. Ела да ти помогна. Дватама заедно смъкнаха пожарната стълба. След дълго катерене, при което всички наранявания и натъртвания напомниха за себе си, най-накрая Ник стигна до прозореца на Фреди и учтиво почука.

След секунда тя се показва.

Очите ѝ бяха подути от плач, което донякъде го обнадежди. Но погледът ѝ никак не беше гостоприемен.

— Фред, исках само да...

Тя затръшна прозореца под носа му и сложи райбера.

— Едно на нула за нея, Ник! Давай номер едно — извика отдолу Муни. Някакъв човек, който тъкмо излизаше от хлебарницата, се спря до полицая и вдигна глава нагоре.

— Какво става тук?

— Онова момче там се старае да очарова дамата.

Ник се молеше нелюбезното посрещане да се дължи само на гневливия ѝ характер. Ако тя окончателно го бе отписала, той щеше да загуби всичко, на което държеше. Успокои се, че засега поне бе привлякъл вниманието ѝ и нервно отри длани в джинсите. Извади цветята. Малко се бяха смачкали, но той се надяваше, че тя може и да не забележи. Отново почука — този път малко по-силно.

— Фред, отвори. Нося ти цветя. Ето, виж. — Вече почти се бе отчаял, когато видя лицето ѝ в стъклото. — Жълти рози, любимите ти.

Вместо отговор тя решително дръпна завесите.

— Две на нула, Ник! Карай с номер две!

— Млъквай, Муни — промърмори.

Отдолу вече се бе събрала цяла тълпа, но той не им обърна внимание. Извади следващото оръжие. Внимателно подреди свещи в свещниците и ги запали. Обърна се към затъмнения прозорец и извика високо с надеждата, че Фреди ще го чуе. Но все пак не толкова високо, че да предизвика коментарите на зяпачите долу.

— Хей, осигурил съм свещи, Фред. Казвал ли съм ти колко си хубава на светлина на свещи? Как светят очите ти и кожата ти излъчва сияние. Всъщност, винаги си красива — и на слънчева, и на лунна светлина. Трябваше да ти го кажа. Пропуснах да ти кажа много неща.

Ник затвори за миг очи и си пое дъх.

— Страхувах се, че всичко ще оплескам и ще ти съсипя живота, Фред. И точно това направих съсипах живота и на двама ни. — Притисна ръце към стъклото. — Позволи ми да поправя грешката си. Само искам да ти кажа всичко, което пропуснах да ти кажа преди. Например, че навсякъде ме преследва твоето ухание. С часове мога да се наслаждавам на това ухание, дори когато те няма. Все едно винаги си с мен.

— Много добре казано — забеляза Муни на неколцина от зрителите, които наблюдаваха сцената. Всички се съгласиха с него.

— Отвори прозореца, Фред. Искам да те докосна. Дори не беше сигурен, че го слуша. Виждаше само преградата на завесите. Тогава извади портативната йоника и отдолу се разнесоха окуражителни подвиквания.

— Написахме тази песен за себе си, Фред, а аз дори не го подозирах.

Изсвири началните акорди на „Винаги само ти“ и, отхвърляйки гордостта си, запя.

Тъкмо беше стигнал до втория куплет, когато тя дръпна пердетата и отвори прозореца.

— Веднага престани — нареди тя. — Правиш се на глупак и ме излагаш пред съседите. А сега...

— Обичам те.

Тези думи я накараха да замълчи. В очите ѝ заблестяха издайнически сълзи.

— Нямам сили отново да премина през всичко това. Върви си.

— Винаги съм те обичал, Фреди — тихо каза той. Ето защо никога не съм се интересувал — а и не бих могъл — от друга жена. Сбърках и се държах идиотски, когато те пуснах да си отидеш. Много искам да ми простиш, Фред. Дай ми още един шанс, защото без теб животът няма смисъл.

Първата сълза капна на бузата ѝ.

— О, защо го правиш? Тъкмо бях взела решение.

— Отдавна трябваше да го направя. Не ме изоставяй, Фред. Дай ми още един шанс. — Ник отново извади цветята и ѝ ги подаде.

Тя се поколеба за миг, но ги взе.

— Не е само заради цветята, Ник. Казах го, защото бях много ядосана. Това е.

— Страхувах се да те обичам — промълви той. — Защото чувството ми беше толкова огромно и силно. Страхувах се, че изцяло ще ма погълне. Страхувах се да ти го покажа.

Вдигна поглед от розите и го задържа на очите му. Някога бе мечтала да види точно това — нежност, сила и любов.

— Никога не съм искала да бъдеш нещо по-различно от това, което си, Ник.

— Хайде, ела при мен. — Без да откъсва очи от нея, подаде ѝ ръка. — Добре дошла в моя свят.

Тя се засмя и поклати глава.

— Добре, но може да ни арестуват за фалшива пожарна тревога.

— Няма страшно. Ченгето долу е мой човек.

Фреди стъпи на затрупаната с инструменти за ухажване платформа и погледна надолу. Наистина видя униформен полицай, заобиколен от група зяпачи. Някакъв човек ѝ махна с ръка.

— Ник, това е просто смешно. Можем да поговорим и вътре.

— На мен тук повече ми харесва. — Нали искаше романтика? А той точно това ѝ предлагаше. — И няма за какво толкова да говорим — просто кажи, че още ме обичаш.

— Да, обичам те. — Изпълнена с чувство, вдигна ръка и го погали по бузата. — Обичам те, Ник.

— Прощаваш ли ми?

— Никога нямаше да го направя. Никога. Бях решила да прекарам живота си без теб, Ник.

— Точно от това се страхувах. — Сложи ръка върху нейната, която още беше на бузата му. — А сега?

— Ти не ми остави избор. — Фреди избърса една сълза. — Как можа да ти хрумне идеята да се появиш с цветя и свещи посред бял ден?

Смути се, но разбра, че вече му е простила.

— Крайно време беше да започна да те ухажвам. Искаш ли да премина към следващата стъпка в грандиозния си план?

— Искях да ти се извиня за плана.

— Не го прави. — Вдигна ръката ѝ и я целуна, а тя затаи дъх. Предпочитам да ти напомням до края на живота си как си тръгнала на лов за мен. И съм ти благодарен, че го направи — Отново целуна ръката ѝ. — Дълго време ще трябва да доказвам колко съм ти

благодарен. — Без да отмества поглед от очите ѝ. Ник се отмести и извади от джоба си кутийка. — И се надявам, че ще ми го дадеш. Фред, омъжи се за мене. — Отвори кутийката и извади елегантен пръстен с напълно традиционен диамант. — Никой не те обича така, както те обичам аз. И никога няма да те обича.

— Ник. — Фреди притисна ръка към устните си. Чак сега разбра, че това не е сън. Нито фантазия, нито сцена ат любовен роман. Беше самата истина. Точно за това бе мечтала.

— Да. О, да. — Засмя се през сълзи и се хвърли в прегръдките му.

— Изглежда момчето най-последно успя да спечели точка — отбеляза Муни. За секунда си достави удоволствието да наблюдава двойката влюбени на петия етаж, които се целуваха така, все едно смятаха да останат там до края на живота си.

— След това размаха палката. Стига толкова. Разотивайте се. Нека ги оставим малко насаме.

Като си подсвиркуваше весело, полицаят също се оттегли. Погледна нагоре само веднъж и видя как красивата млада жена подхвърли букета във въздуха.

Ник Лебек, помисли той. Колко дълъг път извървя това момче.

ЕПИЛОГ

БРОДУЕЙСКИ РИТЪМ АНДЖЕЛА БРАУНИНГ

Вчера, след невероятния успех на „Единствена моя любов“ с блестящата Мади О’Хърли и чаровния Джейсън Крейг в главните роли вече никой не може да оспори мястото на тези две звезди на Сияйния път на музикалния свят. Публиката, сред която и авторката на този материал, ги обикна още от динамичната и ярка начална сцена и ги обожаваше през цялото време до романтичната заключителна ария. Госпожа О’Хърли за пореден път доказва широкия диапазон на своите превъплъщения в завладяващото развитие на образа на Каролайн от дръзка кокетка до зряла жена.

Докато двете звезди и прекрасният поддържащ екип блестяха на сцената, никой не може да отрече, че основна двигателна сила на продукцията бе музиката. Повярвайте ми — от вчера вечерта Бродуей се сдоби с две нови галени деца. Никълъс Лебек и Фредерика Кимбъл са създали мюзикъл, който докосва сърцата. Малцина останаха със сухи очи, когато главните герои изпълниха на бис прекрасната ария „Винаги само ти“. Музиката и текстът са без съмнение сърцето на всеки мюзикъл, а вчера това сърце туптеше с нова енергия. За своя дебют „Последната автобусна спирка“ господин Лебек бе възнаграден с възторжени отзиви и критиците му предсказаха блестящо бъдеще. И той го доказа с „Единствена моя любов“.

Текстът към музиката, чийто автор е Фредерика Кимбъл, не по-малко допринасят за успеха на мюзикъла. Стиховете на госпожица Кимбъл са нежни и поетични, понякога стават дръзко цинични или забавни, и с такава

лекота се съчетават с музиката на Лебек, че не се знае кое от двете е сътворено преди другото. Като всички велики творчески постижения, тяхната творба изглежда написана без усилие, на един дъх.

Вероятно това донякъде се дължи на факта, че екипът Лебек — Кимбъл е не само творчески. Двата са женени само от три месеца и имат много причини да се усмихват след потресаващия успех на вчерашната премиера. Искрено им пожелавам продължително, щастливо и плодотворно сътрудничество.

— Колко пъти ще го четеш?

Фреди въздъхна. Беше седнала по турски на смачкания чаршаф, а около себе си беше натрупала всички отзиви за премиерата. Имаше вестници даже върху Ник. Сложният кок, който си бе направила специално за предишната вечер, се бе разпаднал и косата ѝ бе разпиляна по рамене. Елегантната черна рокля, за която от седмици беше обикаляла по магазините, лежеше небрежно захвърлена на пода — там, където Ник я беше свалил.

Бяха се прибрали призори в приповдигнато настроение от изпитото по случай успеха шампанско и здравословната потребност от секс.

— Беше прекрасно.

Той се ухили.

— Благодаря ти.

Тя се засмя и го плесна с вестника по главата. Когато вдигна ръка, сватбения ѝ пръстен засия на ярката слънчева светлина, която проникваше през прозореца. Още не можеше да му се нарадва и често го поглеждаше.

— Нямах предвид това, въпреки че не беше зле. Говоря за вчера — обясни тя и затвори очи, за да си припомни вечерта. Множеството официално облечени хора, ярките светлини, музиката. Аплодисментите. — Божичко, колко обичам аплодисменти. Помниш ли как публиката стана на крака и ни ръкопляскаше, докато изпълнявах „Аз ще си тръгна пръв“?

Ник кръстоса ръце на тила си като продължаваше да се усмихва. Толкова беше сладка, както седеше до него, облечена с негова тениска, с разпусната къдрава коса и светещи от радост очи. Изглеждаше толкова... негова.

— Наистина ли? Не забелязах.

— Вярно. Само дето за малко не ми изпочупи пръстите на ръката. Толкова силно ги беше стиснал.

— Исках да те спра да не изскочиш на сцената и да направиш реверанс.

— Прав си. За малко щях точно това направя — призна Фреди.

— Исках да скоча и да започна да танцувам. Те го харесаха, Ник. Харесаха нашия мюзикъл.

— И на мен ми идеше да изкрещя от радост. Много беше приятно да седим в средата на първия ред и да слушаме музиката и текста, които написахме над бара на Зак на старото пиано. И да си спомним какво ни се случи през това време.

Тя сложи ръка на неговата и пръстите им се преплетоха.

— Това беше най-вълнуващия — период в живота ми. Особено след вчера. Всички наглеждаха толкова красиви. Също като в деня на сватбата ни — официално облечени, сияещи от радост. А ти беше толкова нервен.

— А ти — красива, както винаги. — Ник забеляза, че тя леко се изчерви и се засмя. Още не беше свикнала да чува от него тези думи, особено произнесени с такава лекота — Госпожо Лебек — седна и среса с пръсти разбърканата ѝ коса и устните му посрещнаха нейните, — обичам те.

— Ник. — Притисна буза до неговата и я задържа така. — Толкова е хубаво. Знаех си, че един ден всичко ще е прекрасно, стига да бъда търпелива. И нещо ми подсказва, че ще стане още по-хубаво. Ние сме екип.

— И сме истински хит. Лебек и Кимбъл — новите галеници на Бродуей.

Тя се засмя и се сгуши във врата му.

— Сега ти го прочети.

Ръцете му вече бяха под тениската.

— Точно сега?

— Не, след това. — Засмя се и двамата се отпуснаха върху купчината вестници.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.